COLECTIA ROMANTIC

185

Anne Weale

DORMITOARE SEPARATE

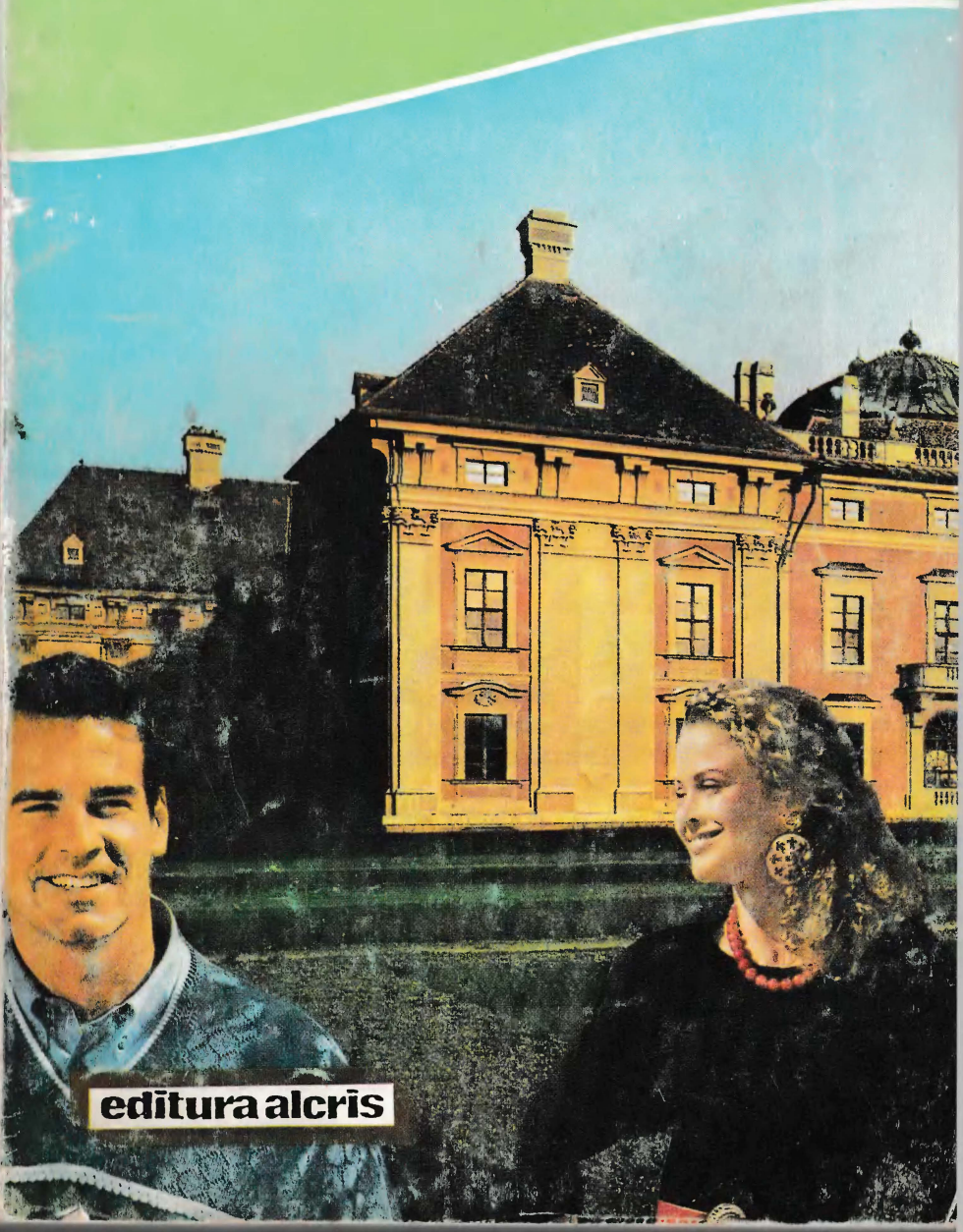

editura alcris

THE BEST

Antonia Marlowe se căsătorește cu Carl Barnard. Pentru tânărul cuplu este vorba de o căsătorie de conveniență. Fiica unui om de afaceri englez, Antonia a crescut în Spania. Căsătorindu-se cu un englez, ea ar putea fugi departe de locurile unde altădată i s-au frânt visele de fericire. Clipa în care viața ei se va uni cu viața acestui străin a sosit, și încrederea în viitor s-a evaporat. Antonia îl respectă pe Carl, dar îl iubește? Nu, ea nu va mai iubi niciodată așa cum l-a iubit pe Paco, care este mort...

Gândindu-se la noaptea nunții, Antonia se cutremură.

Presimțea ea oare necazurile ce vor urma?

— Naivă mică, lasă-mă să-ți explic, răspunse Carl cu un surâs. În frumoasa noastră Anglie, legea este foarte aspră cu prostituatele. N-o să le vezi pe străzi sau prin baruri. Și atunci, domnișoarele astea lucrează prin telefon. Într-un hotel mare ca acesta, patronul se descurcă când este vorba să facă rost de o femeie... plătită, pentru oamenii de afaceri singuri!

ISBN 973-580-171-x

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000

ANNE WEALE

DORMITOARE SEPARATE

ALCRIS

CAPITOLUL I

În dimineaţa aceea, Antonia Marlowe urma să se mărite, nu din dragoste ci, mai degrabă, din convenienţă. Era fiica unui om de afaceri englez care îşi petrecuse aproape toată viaţa în Spania. Aflată acum în camera ei, pardosită cu dale de marmură, una dintre cele mai frumoase camere ale casei părinteşti din Valencia, Antonia se gândea cu strângere de inimă la noaptea nunţii.

Cu două luni în urmă, ea acceptase să devină logodnica lui Carl Bernard, un tânăr şi energic om de afaceri englez. Pentru Antonia, apropiata căsătorie reprezenta mai ales o cale de a scăpa de noianul de nenorociri ce se abătuseră asupra ei, de la moartea tatălui.

Venise, în sfârşit, clipa când avea să-şi lege pentru totdeauna viaţa de cea a logodnicului ei, care, în multe privinţe, era pentru ea un străin. Cuprinsă de nelinişte, agitată, Antonia se aşeză în faţa oglinzii, lăsându-şi părul pe mâinile celui mai destoinic coafor din oraş, care-l aranja în vederea ceremoniei. Gândurile i se îndreptară spre ziua când îl întâlnise pentru prima oară pe cel care avea să-i devină soţ şi cu care era, de două luni, logodită oficial. Cu toate acestea, până acum, ei se sărutaseră cu acea pasiune tinerească şi firească pen-

tru niște oameni care urmează să împartă și bucurii și necazuri.

Născută în Valencia, tânăra își petrecuse întreaga copilărie în cel de-al treilea oraș ca mărime din Spania. Doar era fiica tatălui său ! De la mama ei, dona Elena, o spaniolă frumoasă, frivolă și mult prea lesne influențabilă, moștenise ochii mari, minunați și ținuta mândră. Părul bălai, ce aducea cu galbenul mierii și mai ales caracterul, le avea de la tatăl său. Casa lor impunătoare din Valencia aparținuse cândva bunicilor, din partea mamei. La moartea scumpului ei părinte, mătușa Angela, sora mamei, se instalase în reședința familiei. Cu fireă ei autoritară, nu-i fusese deloc greu să-și impună voința în fața surorii, căci dona Elena nu era capabilă să ia nici cea mai neînsemnată hotărâre de una singură. Din acel moment, mătușa Angela, cum îi spunea Antonia, orânduia toate treburile casei lor, iar tânăra se obișnuia greu cu noua situație.

Bunăoară, mătușa Angela hotărâse să vândă Felicidad, o veche fermă, situată la munte, la o depărtare de o sută de kilometri de Valencia pe care tatăl Antoniei o transformase într-o reședință de țară și în restaurarea căreia pusese mult suflet. O mobilase cu mult gust, în stil englezesc. Pe cât de veselă și primitoare devenise ferma, pe atât de tristă părea austera lor casă din Valencia.

John Marlowe nu se împăcase niciodată cu acest ciudat obicei din vechime al spaniolilor, de pe vremea stăpânirii maure, de a nu lăsa soarele să pătrundă în casă.

Așa se face că pusese să se înlocuiască ferestrele de la Felicidad cu altele mai mari. În afara zilelor de ar-

ţiţă din timpul verii, obloanele rămâneau tot timpul deschise.

Ca şi tatălui său, Antoniei îi plăcea soarele şi găsea că atmosfera închisă care domnea în întunecata lor casă din Valencia era de-a dreptul apăsătoare. În schimb, la fermă, se simţea în largul ei. De aceea sufletul i se umplu de mâhnire când mătuşa Angela o înştiinţă că hotărâse s-o vândă. Primul gând fu să stăruiască pe lângă dona Elena să păstreze casa. Dar ştia prea bine că rugăminţile i-ar fi zadarnice, căci mama ei s-ar dovedi incapabilă să-i ţină piept mătuşii Angela. De altfel, Antonia bănuia că motivele pentru care mătuşa ei ţinea să înstrăineze ferma sunt cât se poate de meschine.

Angela nu-l avusese niciodată la inimă pe cumnatul ei englez. Şi asta pentru că era geloasă pe dragostea pe care sora ei i-o purta acestui străin. Încercase să-l domine şi pe el, dar nu-i mersese. Acum, mătuşa Angela putea în sfârşit să-şi joace cum voia sora mai slabă de înger, căreia englezul acela îi dăduse şi aşa prea multă libertate!

Din fericire pentru Antonia, datorită lucrărilor comandate de tatăl ei, ferma se transformase într-o proprietate de lux, care acum valora foarte mult. Se iviseră câţiva cumpărători, dar nici unul nu încheiase târgul.

Totuşi, într-o bună zi, ea avu presimţirea că se apropie deznodământul. Unul dintre unchii ei, directorul unei societăţi importante, anunţă vizita unui prieten al său, un om de afaceri englez. Domnul Bernard se arătase interesat de fermă şi urma să vină să-şi petreacă aici apropiatul weekend.

La sfârşit de săptămână, Antonia, mama ei şi un-

chiul Joaquin, porniră spre fermă. Mătuşa Angela nu-l însoţea, căci ea detesta aşezările de la ţară.

Erau ceasurile unsprezece ale dimineţii, când poposiră la fermă. Cum dona Elena şi unchiul Joaquin aveau de făcut o vizită unei slujnice suferinde care locuia în satul învecinat, Antonia se gândi că i-ar prinde bine o plimbare pe munte. Oricum, pe musafir nu-l aşteptau mai devreme de ora trei după-amiază, când după obiceiurile locului, se servea prânzul. Tânăra aşeză într-un coş un *bocadillo*, un fel de chiflă crocantă cumpărată din sat şi o felie arătoasă de *jambon serrano*, gustosul jambon nefiert cum numai ţăranii spanioli de la munte ştiau să-l prepare. Luă cu ea şi o carafă plină cu apă. La fermă nu obişnuiau să bea apă de la robinet. Aceasta provenea dintr-o cisternă mare, în care se aduna apa de ploaie şi în rezervorul căreia se pripăşise un ţipar. Cum peştele se hrănea cu algele pitice şi larvele insectelor, apa era tot timpul limpede, spre mulţumirea tuturor.

După două ceasuri, Antonia, făcea cale întoarsă. Se gândea la tatăl ei, şi se simţea îngrozitor de tristă. Chiar atunci îl întâlnise pe străin. Era mult mai înalt decât sunt în general bărbaţii spanioli şi ea îşi dădu seama, imediat, că nu putea fi unul de-al lor. Probabil vreun turist... Dar nu mică fu surpriza tinerei, când acesta se opri în dreptul ei.

– Bună ziua, domnişoară, rosti el în spaniolă, cu o plecăciune adâncă. Sunt Carl Bernard.

Din prima clipă, Antonia îl găsi simpatic, dar hotărî pe loc să se împotrivească acestui sentiment. La urma urmei, era un posibil cumpărător al fermei. Nici ea nu ştia de ce şi-l închipuise de vârsta unchiului său, pe când Carl Bernard era tânăr şi bine făcut, chipeş şi înalt, cel puţin de un metru nouăzeci. Nu semăna de-

loc cu bogații oameni de afaceri în compania cărora se afla de obicei unchiul Joaquin. Acesta nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, dar, după cum aflase de la unchiul ei, avea o situație strălucită. Așadar, nu avea să dea înapoi în fața prețului ridicat al fermei. Lucrul acesta produse o puternică impresie asupra tinerei de douăzeci și unu de ani.

– Bună ziua, domnule Bernard, răspunse ea în engleză. Cum m-ați recunoscut ?

– O, mi-ați fost descrisă cum nu se poate mai elogios !

Un surâs șăgalnic înflori pe buzele bărbatului, îndulcind un pic asprimea tăieturii gurii.

– După descriere, trebuia să mă aștept la semeția unei regine, cu plete aurii și ochii căprui. Mi-am zis că se cam exagerează, dar acum constat că într-adevăr corespundeți portretului. Și apoi, era cu neputință să mă înșel, căci puține spaniole au înfățișarea dumneavoastră.

Antonia roși, dar nu din pricina complimentelor. Încă din fragedă copilărie, se obișnuise să le primească fără umbră de trufie. În timp ce rostise aceste cuvinte, domnul Bernard o măsurase din cap până-n picioare, cu o stăruință foarte puțin spaniolă și extrem de stânjenitoare.

– Îmi pare rău că n-ați găsit pe nimeni acasă, spuse ea cu răceală. Vă așteptam ceva mai târziu.

– Dimpotrivă, eu trebuie să-mi cer scuze că am sosit mai devreme. Mi-am terminat treburile mai repede decât mă așteptam și n-am putut rezista tentației de a mă bucura mai multă vreme de aceste locuri. Iubesc atât de mult natura...

El aruncă o privire peste priveliștea foarte frumoasă care se întindea la picioarele lui.

– Ținutul acesta este minunat. Cu atâta verdeață pretutindeni, ai zice că te afli în Anglia.

– Îmi place nespus valea, răspunse Antonia. Mai ales în februarie, când înfloresc migdalii.

Tânărul se întoarse pentru a admira covorul de flori roz şi albe care se aşternea pe coasta muntelui ca o mantie de nea. Antonia profită de acest moment pentru a-l privi discret. Ea nu fusese niciodată în Anglia, iar singurii străini pe care-i cunoscuse erau în cea mai mare parte pensionari simpatici, stabiliţi în Spania de dragul climei blânde. De altfel, pe vremea când trăia tatăl ei, tânăra vedea puţină lume. Ca doi lupi singuratici, îşi petreceau timpul înotând în superba piscină de la fermă ori făcând lungi călătorii pe mare.

Tocmai din această cauză, Antonia era destul de uimită de înfăţişarea lui Carl Bernard. Niciodată nu mai văzuse ochi ca ai lui, de un albastru aşa de închis şi pătrunzător. Forma nasului, neobişnuită, i se trăgea, după cum avea să afle mai târziu, de la o lovitură primită într-o încăierare. Nasul acesta puţin turtit îmblânzea trăsăturile puternice. Pometii foarte proeminenţi aminteau de cei ai ţiganilor şi toreadorilor...

Deodată, senor Bernard se întoarse spre ea, surprinzându-i privirea care-l observa îndeaproape. Se afla pe panta muntelui, puţin mai jos de locul unde stătea ea, dar fiind foarte înalt, ochii lor erau la aceeaşi înălţime.

– Nu sunteţi o tânără ca toate celelalte, domnişoară Marlowe.

– Într-adevăr ? De ce ?

– Pentru că nu m-aţi întrebat cine este autorul acelei descrieri atât de măgulitoare despre persoana dumneavoastră. Să fiţi oare atât de blazată ?

– Am avut, spre norocul meu, părinţi frumoşi şi sănătoşi. Mama este mult mai frumoasă decât mine. Iar

în ce mă privește, prefer să am minte decât un chip de înger. Frumusețea este trecătoare.

– Adevărat.

– Mi-ar fi plăcut să am o minte ageră.

meu, care a murit anul trecut...

– Am auzit.

Nici o formulă de condoleanțe dintre cele obișnuite. Vădit lucru, Carl Bernard nu-și pierdea timpul cu banalități.

Coborâră pe drumeagul povârnit care ducea spre casă. O potecă bătătorită de catâri, ca multe altele care șerpuiau spre munte.

– Doriți să beți ceva ? îl întrebă când ajunseră la fermă.

– Aveți bere ? Mi-ar prinde bine o *cerveza* rece...

Într-o nișă a peretelui, în salon, se afla un frigider. În felul acesta, se puteau dispensa de serviciile servitorului când le era sete. Antonia scoase o sticlă rece în timp ce domnul Bernard aruncă o privire încântată încăperii, oprindu-se asupra fiecărui bibelou și tablou.

– Vă place să citiți ? o întrebă arătând spre rafturile pline de cărți.

– Da, foarte mult.

– Presupun că citiți la fel de ușor în spaniolă cât și în engleză.

– Citesc mai ales în engleză. Gusturile mele sunt foarte simple.

Arătându-i o colecție de romane polițiste scrise de o celebră scriitoare engleză, ea adăugă, râzând :

– Este autoarea mea preferată. După cum vedeți, nu este un gen prea pretențios.

– Și mie îmi plac foarte mult romanele ei.

În clipa aceea, dona Elena și unchiul Joaquin intrară în salon. Mai târziu, în restul zilei, Antonia evită

să ia parte la conversația generală. Desigur, lui Carl Bernard îl plăcea ferma. Pe la zece seara, când se așezară la masă, el își anunță hotărârea de a cumpăra casa. Punea doar o condiție : aceea ca o dată cu clădirea să cumpere toată mobila și tablourile.

– Nici o problemă, senor, răspunse unchiul Joaquin.

– Bine, dar tablourile acestea i-au aparținut tatei, ripostă Antonia. Aș fi vrut să le păstrez ca amintire...

– Și unde ai să le pui, draga mea ? replică mama ei. Vei putea alege o carte, două...

– Senorita va alege tot ce crede de cuviință, răspunse domnul Bernard.

– Mulțumesc, spuse ea abia șoptit.

Antonia fu nevoită să-și plece privirile pentru a-și ascunde lacrimile. Se așteptase la vânzarea fermei, dar nu și a mobilei ! Plănuise să o depoziteze undeva, până când va avea casa ei. Dar, din nefericire, lucrul acesta nu avea să se întâmple prea curând, după tragicul sfârșit al aventurii ei cu Paco...

A doua zi, ea se hotărî să lipsească toată ziua de acasă. Mama ei și unchiul Joaquin se vor descurca singuri cu musafirul. Dar nu trecu mult de când se îndepărtase de fermă, când auzi în urma ei un fluierat. Se întoarse iritată. Cine îndrăznise s-o cheme într-un mod atât de familiar ?

– Îmi permiteți să vă însoțesc ? o întrebă Carl cu voioșie. Ori preferați să fiți singură ?

Tânăra trebui să accepte, din politețe.

– Aș fi încântată să-mi țineți companie.

Dar Carl era prea sensibil la nuanțe ca să nu observe ușoara ei ezitare.

– Nu prea mă agreați, nu-i așa, domnișoară Marlowe ? Să fie oare din pricină că vă îndepărtați de casa care vă este atât de dragă ?

– Vai, regret că v-am părut prea distantă. Mi-e tare greu să știu că ferma, la care țin așa de mult, nu va mai fi a mea. Îmi amintește de sărmanul tata, care a pus suflet în ea. Iar eu îi semăn tatălui meu. La urma urmei, sunt mai mult englezoaică decât spaniolă.

– Cu asta sunt de acord. Și totuși aveți puține lucruri în comun cu tinerele de vârsta dumneavoastră din Anglia, răspunse Carl surâzând. Calitățile pe care le aveți sunt mai degrabă demodate în Marea Britanie. Sunteți blândă, modestă, nu spuneți lucruri vulgare. De bună seamă fecioară, nu ?

Antonia nu răspunse, dar obrajii ei se îmbujorară. Domnul Bernard văzu că nu se înșelase. Mai mult, nimeni, niciodată nu-i vorbise Antoniei fără ocolișuri, așa încât aceasta era descumpănită. Tocmai din această pricină alunecă pe o pietricică și căzu, ea care se cățăra pe munte, de mică, cu sprinteneala unei căprițe. Scoase un strigăt de durere. Își scrântise glezna.

Domnul Bernard o ajută să se întindă pe iarbă, apoi îi cercetă cu multă atenție glezna care se umfla văzând cu ochii.

– Glezna este luxată, nu-i nici o îndoială.

– Vai, dar este pur și simplu stupid. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva !

Carl o privi cu ochii săi mari, albaștri și privirea ușor amuzată cu care se uitase la ea în ajun.

– V-am enervat, senorita. N-ar fi trebuit să vă vorbesc pe șleau. Schimbând brusc tonul, adăugă : Va trebui să vă duc până în vale. Dar nu sunt superman și apoi cărarea este prea abruptă, așa că urcați-vă în spatele meu. Nu este prea elegant, dar este mai sigur.

El îngenunche pe pietriș. Antonia își petrecu brațele în jurul gâtului lui; și cățărată în spatele lui, porniră la drum.

Glezna o durea tot mai tare, dar tinerei nu-i mai era gândul la ea. Părul lui îi mângâia fața, iar din poziția în care era așezată, simțea spatele musculos al tânărului. Când era mică, tatăl ei o ducea adesea astfel. Acum însă, era altceva. Ceafa bronzată a lui Carl Bernard mirosea atât de plăcut, nu a parfum sau a loțiune de ras, ci a curățenie, a piele încălzită de soare. Un miros ce-i amintea de frăgezimea pâinii, ori de prospețimea florilor de levănțică, uscându-se sub razele soarelui...

Dona Elena se odihnea în camera ei iar unchiul Joaquin ieșise la plimbare. De aceea Carl îi pansă glezna. Noroc că în ajun, ea își epilase picioarele și își lăcuise unghiile.

– Mă voi întoarce peste o lună. Deci, aveți timp pentru a vă alege obiectele pe care doriți să le păstrați, îi spuse el când termină de pansat piciorul.

A doua zi dimineața, când Antonia se trezi, constată că, deja, Carl plecase la Barcelona.

*
* *

Două săptămâni mai târziu, slujnica îi aduse un pachet care sosise din Anglia, purtând eticheta unei mari librării din Londra care furniza cărți maiestății sale regina Angliei. Pachetul conținea ultimul roman apărut din creația autoarei sale preferate. Pe prima pagină a cărții se găseau următoarele rânduri, caligrafiate cu un scris sigur, viguros :

„În speranța că această carte vă va face mai ușoară așteptarea până la viitoarea noastră întâlnire. Sunt sigur că ne vom descoperi multe alte gusturi comune. C.B."

După puțin timp, Carl îi invită pe Antonia, mama și unchiul său să ia cina la un mare hotel din Valencia. Antonia primise cu multă plăcere invitația, dar când află unde să cineze, păli. Senor Bernard alesese hotelul Rey Don Jaime, o clădire ultramodernă, situată la nord de râu, la numai câțiva metri de casa unde locuise bărbatul pe care Antonia îl iubea cu atâta pasiune și pe care-l pierduse pentru totdeauna...

Orașul Valencia era traversat de albia secată a fluviului Turia. De o bucată bună de vreme, cursul apei fusese schimbat spre a înlesni irigarea orezăriilor și a plantațiilor de portocali ce se întindeau în jurul orașului. Se puteau vedea adesea turme de oi păscând la adăpostul pădurilor de acum părăsite. Ba chiar amenajaseră pe locul fostei albii a fluviului un teren de fotbal. Centrul orașului și cele mai frumoase monumente erau situate la sud de râu, în vreme ce malul dinspre nord era mai populat.

Francisca Benitez locuia la nord de râu, împreună cu părinții săi, într-un cartier pe care o tânără ca Antonia nu-l vizita prea des.

Cu toate acestea, vecinii lui Benitez erau oameni foarte respectabili, cei mai mulți dintre ei, muncitori cinstiți. Ghivece de flori împodobeau balcoanele caselor. Copiii care-și găseau de joacă pe străzile cartierului erau veseli și cuviincioși. Dimineața, când o porneau spre școală cu obrăjorii roșii și părul bine pieptănat, erau la fel cu copiii bogătașilor. Atâta doar că drumul îl făceau pe jos ori cu autobuzul, în vreme ce copiii vecinilor Antoniei erau însoțiți de șofer ori de slujnică.

Când a împlinit nouăsprezece ani, tatăl ei îi dăruise o superbă mașină sport. Într-o bună zi, pe când tocmai

făcea o plimbare cu ea, după ce se oprise la semafor, maşina refuzase să pornească. Circulaţia se blocase şi imediat se pornise un vacarm de claxoane în chip de protest. Îngrozitor de stânjenită, Antonia nu mai ştiuse ce să facă. Nu prea se pricepea la mecanică.

Cât ai clipi din ochi, în jurul maşinii se adunase o mulţime de bărbaţi, încântaţi să o poată ajuta pe tânără să-şi repare maşina. Gesticulau, vorbeau toţi de-a valma. Nici unuia, însă, nu-i dăduse prin minte să împingă maşina pe trotuar pentru a elibera circulaţia.

În cele din urmă, un tânăr îi venise în ajutor. Era aproape de o vârstă cu ea şi părea plin de energie. Îi îndepărtase pe nepoftiţi şi o rugase să deschidă capota. După ce aruncase o privire la motor, se îndreptase spre ea surâzând.

– Lăsaţi-mă pe mine la volan.

Se aşezase în locul ei şi învârtise cheia de contact. Pe loc, maşina se puse în mişcare.

Nicicând Antonia nu se simţise mai uşurată ca în clipa aceea.

– Aţi reuşit ! exclamă ea.

– O nimica toată, se apărase modest salvatorul ei. O mică defecţiune la cheia de contact.

Tânărul ridicase privirile spre ea şi-i adresase un surâs. Atunci, ca într-un vis, ea ştiu că acesta era bărbatul vieţii sale, cel pe care, în taină, îl aşteptase dintotdeauna.

– Pot să vă însoţesc spre casă ? îi propusese el. Unde locuiţi ?

Ea îi dăduse adresa, la auzul căreia el reacţionase cu o strâmbătură a feţei. De bună seamă că-l agasa ideea de a face o cale atât de lungă !

– N-aş vrea să vă oblig să faceţi un ocol atât de lung pentru mine, se grăbise ea să adauge. În ce direcţie mergeţi ?

– O, nu mă deranjează câtuşi de puţin ! Mă gândeam doar că trebuie să mâncăm ceva într-un restaurant.

De obicei, ea era mai distantă. Dar, parcă împinsă de o misterioasă pornire, ea lansă invitaţia necunoscutului :

– Veniţi să luaţi masa la noi. Din păcate, mama nu este acasă. Ar fi fost încântată să vă mulţumească pentru serviciul pe care mi l-aţi făcut.

El ezitase o clipă, după care, privind-o din nou, spusese :

– Cu plăcere.

Antonia îl lăsase să conducă. Locuia în partea veche a oraşului. Cum străzile pe aici erau foarte înguste, el privea drept înainte, de teama vreunui accident. Antonia profitase de acest lucru pentru a-şi observa în voie tovarăşul de drum.

Tânărul, al cărui păr negru era tuns scurt, îşi încheiase, de bună seamă, serviciul militar. Dar tunsoarea aceasta, care le sluţea chipul celorlalţi tineri, nu-i modifica cu nimiç frumuseţea trăsăturilor.

Ajunseseră în faţa casei. Faţada austeră a clădirii impunătoare nu trăda cu nimic luxul copleşitor ce domnea în interior.

– Claxonaţi, spuse veselă Antonia.. Frederico ne va deschide poarta.

O curte imensă se întindea în faţa casei. Fostele grajduri de cai fuseseră transformate în garaje. Holul de la intrare era foarte mare, iar două scări de marmură, de asemenea de mari dimensiuni, duceau la etajele superioare. Ferestrele înalte şi uşile batante dădeau

spre o minunată curte interioară, în mijlocul căreia apa unui havuz se vărsa în cascadă într-un bazin rotund. O ploaie fină de picături de apă strălucea în razele soarelui ca o puzderie de diamante. Antonia îl conduse pe invitat în această casă plină de liniște, atât de neașteptată în inima unui oraș mare.

– Cum vă numiți ?

– Paco Benitez, senorita.

– Iar eu mă numesc Antonia Marlowe. Tatăl meu a fost englez, explică ea amabilă.

Își strânseră mâna politicos. Acești tineri spanioli erau atât de ceremonioși !

Cum mătușa Angela ieșise și ea în oraș, cei doi tineri luară masa în doi. În scurt timp, erau cei mai buni prieteni din lume. Simțeau, deja, în adâncul sufletului, o atracție puternică unul pentru celălalt.

În ciuda acestui fapt, Paco știa bine că între ei se înălța o barieră de netrecut dar, din păcate, atât de reală. Când dădu să plece, el îi mărturisi :

– Mi-ar plăcea să vă revăd, dar fără îndoială că mama dumneavoastră nu ar fi de acord...

Antonia îl înțelegea, știa că el avea dreptate. Mama ei nu s-ar fi învoit în ruptul capului s-o lase să iasă cu fiul unui șofer de autobuz. Totuși, Paco avea o situație bună, era inteligent și fusese un elev foarte bun. Acum lucra ca funcționar într-un birou, lucru de care părinții lui erau foarte mândri. Dar nu era de ajuns pentru ca cercul închis de prieteni ai familiei Marlowe să-l accepte...

Într-adevăr, o mulțime de lucruri îi despărțea. Dar Antonia era îndrăgostită și așa cum tatăl ei reușise să înfrângă împotrivirea tuturor împotriva celei ce avea să-i fie soție, cu douăzeci de ani în urmă, tot așa și ea era hotărâtă să trăiască dragostea ei cu Paco.

Înconjurat de atâta dragoste din partea tinerei, Paco nu rezistase multă vreme. La rândul lui, foarte curând, fusese cuprins de o pasiune înflăcărată.

Antonia izbutise să-l convingă pe Paco să-o prezinte părinților lui. Spre marea ei surpriză, senorita Benitez o primise foarte rece. Aceasta dezaproba fățiș relația fiului său cu o tânără dintr-un mediu mai elevat.

În cele din urmă, Antonia își convinsese iubitul să fugă cu ea, socotind că era singura cale de a învinge împotriva părinților lor. Familia Marlowe ar fi fost nevoită să recunoască oficial logodna lor.

Antonia se ocupase de toate. Reținuse o cameră pentru domnul și doamna Francisco Benitez la Parador del Marques de Villena, un superb castel medieval, cocoțat pe o stâncă deasupra râului Jucar. Alesese cu bună-știință un colț romantic drept cadru al idilei lor, undeva la șaizeci de kilometri depărtare de Valencia...

*

* *

Mai târziu, nu-și mai aminti nimic despre accident, căci leșinase imediat. Paco murise pe loc, iar Antonia, transportată cu o ambulanță într-o clinică particulară luxoasă, se zbătuse două zile în stare de comă. Când își revenise, o văzu alături pe mama ei. Zadarnic căutase să-și aducă aminte de cele întâmplate. Știa doar că urma să plece undeva cu Paco și...

– Paco, șopti ea cu respirația tăiată.

Tristețea se așternu peste privirile donei Elena.

– Nu mai este, sărmana mea copilă. Știu, este îngrozitor. Dar mulțumește Cerului ! Ar fi putut fi și

mai rău ! Ar fi putut rămâne mutilat. Știu că-l iubeai. Mai bine că a murit decât să fi rămas infirm pe viață...!

– Ești supărată ? întrebă neliniștită Antonia.

– Nu, *pobrecita*. Mulțumesc lui Dumnezeu că te-a cruțat !

Zile întregi îi trebuiră Antoniei până să se obișnuiască cu gândul că Paco era mort. Când plecase de la clinică, încă mai resimțea urmările accidentului.

Odată, pe când se aflau la masă, ieșise din toropeală și îngăimase :

– Ar trebui să o văd pe mama lui...

Dona Elena și mătușa Angela schimbaseră priviri înmărmurite.

– La ce bun, draga mea ? Nu ai face decât să-ți sporești durerea, răspunse răspicat mătușa Angela.

Mătușa Angela fusese tare bună cu Antonia de când avusese accidentul. Antonia nu avea ce să-i reproșeze.

– Tu ce crezi, mamă ?

– Mătușa Angela are dreptate. Senora Benitez are, probabil, resentimente în ceea ce te privește. La urma urmelor, dacă fiul ei nu te-ar fi întâlnit, acum ar fi fost în viață.

Așadar, Antonia nu încercă să ia legătura cu familia lui Paco. Dar, o lună mai târziu, pe când se plimba prin piața de flori, în Plaza del Caudillo, o întâlni pe senora Benitez. Mama lui Paco era în doliu. Pe cap purta un voal de muselină. Antonia nu se simțea prea în largul său, dar senora Benitez fu cea care se îndreptă spre ea.

Tânăra nu era singură. Amparo Vidal, o prietenă din copilărie, o însoțea. Mătușa Angela o prevenise că nimeni nu trebuia să afle de tragica întâmplare. Era în joc reputația ei de fată tânără. De aceea, Antonia o rugase pe prietena ei s-o aștepte ceva mai departe.

Mama lui Paco era mică de statură și plăpândă. Durerea i se citea pe chip. Antonia avea ochii în lacrimi.

– Vai, senora, veți putea să mă iertați ? o imploră ea.

– Să vă iert ? Niciodată ! repetă tăios senora Benitez. Cum îndrăzniți să-mi vorbiți ? Mi-ați furat copilul. Îl prevenisem și era pe punctul de a-mi urma sfaturile. Dar l-ați hărțuit. Cum ați putut să-l subjugați atât ? Chiar nu aveți pic de rușine ? În așa-zisa democrație din Spania, bogătașilor ca dumneavoastră li se cuvine totul. Adio, domnișoară !

O părăsi pe Antonia care se simți cuprinsă de rușine.

– Dumnezeule ! exclamă Amparo, auzind discuția fără să vrea. Despre ce este vorba ?

– Scuză-mă, Amparo. Nu mă simt prea bine, răspunse Antonia. Mă întorc acasă.

Ea chemă un taxi și o lăsă în urmă pe Amparo, sperând ca aceasta să aibă discreția de a uita acest deplorabil incident...

Din nefericire, Amparo era gură spartă. Niciodată nu fusese în stare să păstreze un secret. Câteva zile mai târziu, mătușa Angela intră furtunos în camera nepoatei sale. Ochii îi scăpărau de indignare.

– În vreme ce eu și mama ta ne-am străduit să înăbușim scandalul, șuieră ea, tu nu ai fost în stare să-ți ții gura. Vuiește tot orașul în jurul escapadei tale cu acest neisprăvit. Biată copilă, acum chiar că nu mai ai nici o șansă de a te mărita onorabil.

– Puțin îmi pasă ! Paco a murit, iar eu n-am nici un chef să mă mărit.

– Așa deci ? Atunci care-ți sunt intențiile ?

– Voi merge la universitate, iar apoi voi găsi ceva de lucru.

– Nici vorbă de așa ceva ! Nu ești destul de strălucită ca să urmezi studii superioare. Nu mai vorbesc că universitățile nu sunt locuri frecventate de o tânără, căci mișună tot soiul de terchea-berchea și de agitatori politici...

Mătușa Angela ieși trântind ușa, lăsând-o pe Antonia cu gândurile ei. „Dumnezeule, se gândi ea cu amărăciune, totul ar fi fost altfel dacă tata ar fi trăit ! N-ar mai fi trebuit să-mi ascund dragostea pentru Paco fiindcă tata l-ar fi primit cu brațele deschise. În fața oamenilor buni, tata nu se mai uita dacă sunt bogați sau nevoiași."

„Don Juan este un sfânt" șopteau servitorii chiar înainte de moartea acestuia. Luptase până în ultima clipă cu boala și, cu toate că se știa fără scăpare, izbutise să-și păstreze zâmbetul pe buze. Acum, când se gândea iarăși la toate acestea, Antonia înțelegea efortul supraomenesc pe care-l făcuse tatăl ei. El nu contenise să zâmbească, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, deși pe chipul lui erau vizibile semnele morții...

– Viața este scurtă, îi spusese el Antoniei. Învață să ți-o petreci cu chibzuință, astfel ca fiecare zi să însemne ceva. Vizitează muzeele, prețuiește hrana, nu aștepta să-ți surâdă ceilalți, fii tu însăți cea care le adresează prima un surâs. Iar dacă, într-o zi, un bărbat se îndrăgostește de tine, nu nădăjdui să fie fără cusur. Nimeni nu este perfect ! Nu uita vorbele mele și fii fericită !

Când îi dăduse acest ultim sfat, John Marlowe se gândise, de bună seamă, la defectele soției sale, la lipsa ei de personalitate. Antonia nu-și văzuse niciodată părinții certându-se, dar știa că tatălui său îi fusese greu

să suporte firea prea slabă a donei Elena şi totala ei supunere faţă de mătuşa Angela... Aceasta din urmă se înverşunase tot timpul împotriva cumnatului, opunându-se oricărei încercări de schimbare. Era stăpână peste tot, în afară de fermă, se înţelege...

Pentru că aşa hotărâse mătuşa Angela, Antonia nu a mers niciodată la şcoală. Se pregătise acasă, cu un perceptor, împreună cu o verişoară a cărei malformaţie la şold o făcea prea plăpândă pentru a duce o viaţă normală. În ciuda acestui fapt, Antonia legase prietenii, deşi cercul relaţiilor sale era redus la un grup de copii de familie bună, crescuţi într-un spirit destul de conservator.

*
* *

A doua zi, după cina de la restaurantul Rey Don Jaime, Antonia merse la fermă în maşina lui Carl Bernard. Dona Elena şi fratele său veneau în spatele lor într-o altă maşină. Când se pregăteau de drum, senor Bernard îl întrebase extrem de politicos pe unchiul Joaquin dacă-i permitea nepoatei sale să urce în maşina lui.

– Dar bineînţeles, senor, răspunsese unchiul ei în mare grabă.

O bună parte din drum, Carl Bernard tăcuse. Doar când în faţa lor apăru muntele care străjuia viitoarea lui proprietate, Carl rosti brusc :

– Ştiţi, domnişoară, dacă aţi vrea, aţi putea păstra ferma.

Antonia făcu ochii mari, mirată.

– Nu pricep.

– Vreau să fiţi soţia mea. Aveam de gând să vă vorbesc despre acest lucru chiar de la prima mea vizită, dar m-am temut că n-o să mă luaţi în serios. Ştiu, îmi veţi spune că ne cunoaştem de prea puţin timp, dar eu sunt omul hotărârilor rapide. Când am văzut ferma, mi-am dat seama că este casa visurilor mele, tot aşa cum văzându-vă, am înţeles deodată că sunteţi soţia care îmi trebuie. Am avut răgaz o lună ca să chibzuiesc şi nu m-am răzgândit.

El opri maşina şi se întoarse spre Antonia.

– Am putea locui în Anglia, dar vom veni aici în Spania de mai multe ori pe an. Vorbiţi foarte bine engleza şi nu v-ar fi greu deloc să vă adaptaţi traiului englezesc. În fond, este patria tatălui dumneavoastră şi cum îi semănaţi atât de bine...

El îi luă mâinile şi le strânse cu putere.

– Ce părere aveţi ?

– Eu... nu ştiu. Totul este atât de... neaşteptat ! Să înţeleg că v-aţi îndrăgoştit de mine ?

– Nu m-aş exprima astfel, răspunse el surâzând. Aş zice, mai degrabă, că mă simt atras de dumneavoastră. Ne-am descoperit gusturi comune. Şi apoi, vă găsesc extrem de atrăgătoare...

Se aplecă spre ea şi-i sărută buzele. Când se îndreptă, în privirile lui mijea un surâs.

– Nu v-a displăcut prea mult, nu ? întrebă el.

– Nu, recunoscu Antonia.

– Pentru mine a fost foarte plăcut şi sunt gata să o iau de la capăt într-un colţişor mai... intim. Este timpul să pornim la drum. Dumnezeule, nu credeam că vă voi face declaraţia aşa de curând. Dar v-am mai spus că sunt un om hotărât. Bineînţeles că doriţi să cumpăniţi înainte de a-mi da un răspuns.

El porni maşina în linişte, respectând tăcerea tinerei.

Până când ajunseră la bolta mare din pietre albe care marca intrarea în fermă, Antonia îşi reveni un pic din şocul pe care i-l produsese această declaraţie neaşteptată.

Ea urcă în cameră pentru a-şi despacheta bagajele. De la fereastra camerei, Antonia îmbrăţişa cu privirea toată valea, atât de verde, şi zărea în depărtare munţii. Reflectând la propunerea lui Carl Bernard, simţi cum încetul cu încetul, în sufletul ei tristeţea făcea loc speranţei. Poate că viitorul va fi mai surâzător decât îndrăznise ea să creadă...

Căsătorindu-se cu Carl, nu numai că ar păstra ferma, dar, aşa cum îi propusese el, ar pleca în Anglia, departe de tirania mătuşii Angela !

Totuşi, găsea că n-ar fi cinstit din partea ei să accepte propunerea în căsătorie, dacă Bernard ar fi îndrăgostit nebuneşte de ea iar ea nu-i putea oferi altceva decât afecţiune. Pe de altă parte, tânărul părea să aibă şi el păreri cât se poate de realiste în privinţa căsniciei...

Chiar în clipa aceea, dona Elena intră năvalnic în camera fiicei sale. Pe sub genele lungi, negre, ochii aurii îi străluceau de curiozitate. Ghicise, fără doar şi poate, intenţiile musafirului lor.

– M-a cerut în căsătorie, mamă, spuse Antonia fără înconjur.

– Oh, cât de mult mă bucur ! Este un om foarte de treabă şi atât de fermecător !

– Încă n-am acceptat, mamă.

– Dar o vei face, nu-i aşa ? Haide, Antonia, n-o să-l refuzi ! Este o partidă aşa de bună ! Sărmanul tău tată l-ar fi adorat, sunt sigură !

– Trebuie... va trebui să-i spun de Paco ?

– Şi de ce, mă rog ? Ce a fost a fost !

Antonia îi dădu răspunsul lui Carl a doua zi dimineaţa. Mergeau pe plaja de la Moravia, un sat de pescari. Deasupra plajei se înălţa o fortăreaţă, pe ruinele căreia câţiva turişti se bronzau. Antonia i se adresă tânărului pe un ton familiar :

– M-am gândit la propunerea ta, Carl. Bineînţeles, nu sunt îndrăgostită, dar îmi placi mult. Aşa cum ai spus chiar tu, căsătoriile reuşite se bazează pe afecţiune. Aşadar, accept să-ţi fiu soţie.

– În cazul acesta, dă-mi voie să-ţi pun pe deget această modestă bijuterie.

Carl scoase din buzunar o cutiuţă îmbrăcată în piele. În razele soarelui de martie străluci un minunat diamant.

– Inelul este fermecător ! O bijuterie de familie ?

– Familia mea n-a avut niciodată bijuterii. L-am cumpărat special pentru tine. Dacă preferi altă piatră, îl putem schimba. Un smarald, sau...

– Oh, nu, îmi place nespus !

El puse inelul pe degetul logodnicei sale şi ea îi zâmbi.

– Aşadar, erai sigur că voi fi de acord !

– Nici gând, protestă el, încurcat. Îi luă mâna şi o sărută îndelung. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să fii fericită, şopti el în cele în urmă.

– Şi eu, răspunse grav Antonia.

Seara, după cină, dona Elena şi mătuşa Angela se retraseră pentru a-i lăsa singuri pe cei doi logodnici. Antonia se aşteptase ca acum, că erau logodiţi, Carl s-o sărute aşa cum făcuse în maşină. Dar, spre marea ei uimire, el nu schiţă nici un gest.

– Antonia, spuse el serios, ţin să punem la punct anumite lucruri. Bunicul a fost miner. Tata a câştigat mulţi bani datorită unei invenţii. A putut să mă întreţină la studii şi iată-mă ceea ce sunt. El trăieşte acum într-o vilă la Brighton, cu o femeie, Maisie Louise, cândva chelneriţă într-o cafenea. Mama a murit cu mult timp în urmă. Cât despre mine, până acum locuiam într-un apartament mobilat, la Londra. Era mai practic pentru un burlac. Dar vom găsi o casă, pe care o vei putea mobila după plac.

Ideea o încântă pe Antonia.

– Am o soră, Laura, continuă el. Locuieşte tot la Londra, are douăzeci şi cinci de ani şi trăieşte singură. Este divorţată. A avut o căsnicie nefericită... În privinţa caracterului, este opusul tău. Mă tem că n-o să vă înţelegeţi prea bine, dar vom face în aşa fel încât să o vedem cât mai rar cu putinţă...

– Opusul meu ?

Carl surâse.

– Şi ea a avut parte de cea mai bună educaţie, dar nu se vede deloc ! Înjură ca un birjar, fumează ca un şarpe şi are o slăbiciune pentru whisky ! Poate că tu vei avea o influenţă bună asupra ei.

– Tatăl tău va încuviinţa căsătoria noastră ?

– Sunt sigur că te va adora. Mă tem, însă, că-l vei găsi lipsit de distincţie. Laurei îi este ruşine de originea noastră. Mie nu. Sunt mândru de tatăl meu, care s-a ridicat prin propriile puteri, graţie calităţilor sale.

Pentru prima dată, Antonia îşi dădu seama că logodnicul său îi amintea de tatăl ei. Aveau acelaşi simţ al valorilor, iar asta o liniştí. Când îşi luă rămas-bun, el o sărută. Era un sărut liniştit : Carl păstra distanţa. Un sentiment de uşurare o cuprinse pe Antonia, care nu se simţea încă pregătită pentru gesturi mai intime.

Ghicea în adâncul ființei sale că logodnicul ei nu era de gheață. Buzele lui cărnoase trădau un temperament senzual. Antonia prefera să nu se gândească la acest aspect al căsătoriei...

*
* *

Logodna lor dură opt săptămâni. În câteva rânduri, ea surprinsese privirile lui Carl fixând-o cu o stăruință jenantă. Ba chiar, de câteva ori, deși el avusese prilejul s-o strângă în brațe, dovedindu-i astfel dragostea lui, se abținuse, purtându-se foarte rezervat.

În ajunsul căsătoriei, merseră la aeroport în întâmpinarea tatălui și surorii lui Carl. Avionul avea întârziere. Pe când cei doi așteptau, o pereche de îndrăgostiți se așeză lângă ei. Fără pic de sfială, cei doi își afișau în mod public iubirea, sărutându-se înfocat. Antonia evită să-și întoarcă privirile în direcția lor.

– Te deranjează, draga mea ? Hai să ne așezăm în altă parte, propuse Carl liniștit.

– Purtarea lor mi se pare caraghioasă, dar nu mă deranjează.

Mânată de un impuls neașteptat, adăugă :

– Probabil că-ți par o mironosiță.

– Nicidecum. Adesea focul mocnește sub gheață, iar o asemenea rezervă este adesea mai... provocatoare decât lipsa oricărei rețineri.

Carl le adresă vecinilor lor stânjenitori o privire ironică.

– Ai vreun foc sub gheață, Antonia ? o întrebă cu blândețe.

Ea simți cum roșește până în vârful urechilor.

– Nu... nu știu.

– Cum să știi ? Eu, însă, cunosc răspunsul ! Nu există femei reci, există doar amanți nevolnici.

În clipa aceea, sosirea avionului pe care-l așteptau fu anunțată în difuzor.

– Dacă m-ar auzi mătușa ta cum îți vorbesc, sângele ei spaniol ar îngheța în vene.

Viitorul socru al Antoniei era puțin mai scund decât fiul său, dar foarte impunător. Avea un păr frumos, cărunt, o privire pătrunzătoare și vorbea cu un puternic accent nordic.

– Drace, logodnica ta este, de bună seamă, cea mai mândră din toată Spania, fiule !

Fără prea multe fasoane, o sărută zgomotos pe obraji.

În ciuda descrierii pe care i-o făcuse Carl tatălui său, ei i se părea simpatic. Laura era foarte elegantă, coafată, fără urmă de vulgaritate.

Mai târziu, Antonia o conduse în camera care-i fusese pregătită, invitând-o să facă o baie. Avea timp doar cât să se pregătească, înainte de cina care urma să reunească cele două familii. Antonia tocmai voia să se retragă, când Laura o reținu.

– Pari foarte tânără, i se adresă ea brusc. Nu-ți va fi ușor cu Carl. Este un om dificil.

– Nu vreau decât să-l fac fericit, răspunse Antonia.

Laura ridică din sprâncene. Un gest pe care-l făcea adesea și Carl și care o amuza pe Antonia.

– Scumpa mea, te previn. Carl are un caracter nu tocmai ușor de suportat. Nu i-ar fi pe plac o nevastă prea ascultătoare.

– Găsesc că are un caracter bun, protestă viitoarea doamnă Bernard. Evident, îl cunoști mai bine decât mine, dar...

— Contrar celorlalte mamifere, o întrerupse Laura pe un ton savant, omul este foarte puțin agresiv în perioada împerecherii. Eu n-am avut nici o problemă cu soțul meu în primele șase luni de căsătorie. Ține minte ce-ți spun, scumpo!

Antonia făcu ochii mari, dar nu răspunse nimic...

* * *

A doua zi, tânăra fu extrem de ocupată. Era ajunul căsătoriei. Trebuia să scrie scrisori de mulțumire tuturor celor care-i trimiseseră cadouri. Și nu erau puțini! Casa se umplu de invitați sosiți din toate colțurile Spaniei. Antonia se străduia să-i facă pe Sam Bernard și pe Laura să se simtă bine. Nici unul din ei nu știa deloc spaniola.

Carl îi oferi Antoniei, drept cadou de nuntă, o pereche de cercei cu diamante, de un gust rafinat. Încă din copilărie, după obiceiul spaniol, urechile îi fuseseră străpunse pentru a putea purta cercei. Primise cercei de ziua ei, de foarte multe ori, dar nici unii nu-i egalau pe cei oferiți de Carl și care stăteau frumos într-o cutiuță de piele căptușită cu satin. Îi descoperise pe tava cu care i se servise micul dejun, în dimineața zilei ce ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă din viața ei...

Mai târziu, cu obrajii îmbujorați de emoție, ea coborî scara mare care dădea în hol. Era de-a dreptul fermecătoare. Purta o rochie albă de mătase, foarte strânsă pe corp până la talie, apoi se învolbura într-o cascadă de volane somptuoase. Mânecile, și ele foarte strâmte, erau împodobite cu două volane asemănătoare

cu cele de la guler. Sub voalul bogat din dantelă veche, care cobora aproape de pământ, cerceii cu diamante aruncau mii de sclipiri...

* * *

Urcară în avionul care urma să-i ducă în Anglia. După decolarea abia simțită de pasageri, grație măiestriei pilotului companiei spaniole „Iberia", Carl se întoarse spre tânăra lui soție.

– Încearcă să dormi puțin, draga mea.

El începu să citească. Antonia era convinsă că nu va reuși să adoarmă, pentru că era mult prea surescitată. Închise, totuși, ochii. Când îi deschise, îl văzu pe Carl aplecat spre ea, scuturând-o ușor :

– Trezește-te, somnoroasă mică ! În curând aterizăm.

Soarele râdea, primind-o pe Antonia în țara tatălui ei. Cei doi tineri luară un taxi de la aeroport până în centrul Londrei și ajunseră la hotel. Mulțimea de bagaje ale Antoniei și cele două valize ale soțului ei fură aduse în apartament. Un hol mare, un salon destul de spațios, cât să încapă cu ușurință vreo doisprezece invitați, apoi un imens dormitor, în mijlocul căruia trona un pat somptuos cu baldachin. Erau și două băi, una simplă, cealaltă ornamentată, tipic feminină.

Desfăcură o parte din bagaje.

– Ți-o fi foame, draga mea, spuse Carl, în timp ce-și punea costumele în dulap. Stomacul tău va trebui obișnuit cu mâncarea engleză. Hai să cinăm, vrei ?

Era ora șapte. În Spania, Antonia nu cina niciodată înainte de ora zece. Acum îi era foame ! Coborâră în

restaurantul hotelului. Cum ea nu știa nimic despre bucătăria englezească, îl lăsă pe Carl să comande meniul.

El alese file de porc cu cartofi și migdale, stropit cu sos de miere. Era un deliciu ! În mod voit, Antonia bău mai mult ca de obicei, pentru a prinde curaj. Carl, dimpotrivă, bău mai puțin.

Când ajunseră la cafea, li se serviră niște fursecuri pe care Antonia le savură cu plăcere. Cei doi tineri discutau într-o atmosferă de bună dispoziție. Carl enumera o mulțime de locuri pe care voia să i le arate Antoniei, dar ea reușea cu greu să-l urmărească. Se străduia, dar în tot acest timp nu reușea să-și scoată din minte imaginea patului mare cu baldachin, care-i aștepta în apartament. Nu peste mult timp, trebuia să...

Se ridicară de la masă.

– Este încă devreme, draga mea. Ce zici de o mică plimbare ?

– Mi-ar face plăcere, răspunse ea, oarecum surprinsă.

– Urc să-ți aduc o haină. Nopțile sunt răcoroase aici.

Așteptându-și soțul, ea se întreba de ce-i propusese să se plimbe. Firesc ar fi fost ca el să se arate dornic să rămână cât mai degrabă singur cu ea. Fără îndoială, ea era încântată că putea întârzia puțin clipa cea mare. Un spaniol nu s-ar fi purtat cu atâtea menajamente. Ar fi pândit momentul când ușa se închide în urma celor ce aduseseră bagajele și fără să stea prea mult pe gânduri, și-ar fi luat cu asalt soția.

Carl se întoarse cu mantoul de vizon pe care unchiul Joaquin i-l dăruise nepoatei sale și o ajută să-l îmbrace.

Ieșiră din hotel și merseră de-a lungul unei grădini, apoi făcură la dreapta o dată și încă o dată.

– Iată-ne în Sloane Street, spuse el cu voioşie. O să-ţi placă nespus strada aceasta. Sunt o mulţime de magazine splendide pentru tinere elegante ca tine.

Brusc, o prinse de mână şi o strânse puternic cu degetele lui viguroase. Mâna lui dogorâtoare dădea impresia unei vitalităţi exuberante. Antonia nu-şi mai putu reţine un uşor tremur.

În repetate rânduri, tânăra se opri să privească vitrinele. Carl nu dădu nici un semn de nerăbdare. Din contră, îi arătă câte ceva drăguţ :

– Asta ţi-ar veni de minune, draga mea !

Hoinăriră de-a lungul străzii Knightsbridge până în dreptul unei clădiri impunătoare. Era Harrods, cel mai mare magazin londonez. Apoi ajunseră la Beauchamp Place. Antonia se extazie în faţa magazinelor, cărora le reţinu numele, promiţându-şi să revină acolo într-o zi.

Deşi nu-şi dădea seama de acest lucru, ea era într-adevăr destinsă, pentru prima dată în acea zi. Percepu această senzaţie abia în clipa când ajunse din nou în dreptul grădinii care înconjura hotelul. De bună seamă, Carl avusese ideea acestei plimbări tocmai pentru a-i domoli puţin nervozitatea...

Antonia îl privi pe Carl, care-i zâmbi grav, strângându-i mâna cu tandreţe. Nu, nu mai era un străin pentru ea, ci mai degrabă un prieten. El se străduia să uşureze pe cât posibil situaţia.

În liftul hotelului, amintindu-şi de ceea ce o aştepta, Antonia redeveni nervoasă. Aproape că tremura.

Carl deschise uşa şi-i făcu semn să treacă.

– Voi face un duş, spuse el.

Antonia dădu din cap grăbită.

– E... este o idee foarte bună. Asta voi face şi eu. Simţea un nod în gât. De nu şi-ar da seama Carl !

Îşi scoase paltonul şi-l agăţă în cuier, apoi îşi luă

cămaşa de noapte. Îl privi discret, în oglindă, pe Carl care, cu un calm desăvârşit, îşi scotea cravata. Întorcându-se, privirile li se întâlniră. Ea îşi plecă ochii şi se îndreptă în grabă spre baie.

Cada se umplea cu apă în timp ce ea se dezbrăca, gânditoare. Oare câte femei cunoscuse Carl înaintea ei? O va obliga să facă dragoste cu el de multe ori? Poate că, la început, în fiecare noapte. Pereţii de la baie, acoperiţi cu oglinzi, răsfrângeau imaginea trupului ei. Corpul acesta nu va mai fi doar al ei de acum înainte, îi va aparţine şi lui Carl. Îl va putea atinge şi mângâia când va voi... Un fior o străbătu din cap până în picioare.

Antonia se întoarse în cameră. Carl era aşezat într-un fotoliu. Purta un halat de baie alb şi papuci roşii de piele. Nu avea pijama. Picioarele îi erau bronzate.

Ea se aşeză în faţa oglinzii şi luând o perie de păr, încercă să se poarte cât mai firesc, deşi îi era îngrozitor de greu. Simţea în spate privirea grea a soţului ei. Îşi scoase agale acele de păr... Şi când se gândea că doar cu câteva ceasuri în urmă, stătea în faţa unei oglinzi ca aceasta, în camera ei din Valencia. I se părea că trecuse o veşnicie de atunci...

– Lasă-mă pe mine, îi spuse Carl afectuos.

Cu peria în mână, în spatele ei, Carl începu să-i despletească cozile groase. Deodată, lăsă peria din mână şi se aşeză lângă ea.

– Nu trebuie să-ţi fie frică de mine, Antonia.

Cu un gest hotărât, dar nu lipsit de blândeţe, îi întoarse spre el faţa şi-i sărută duios buzele fremătătoare.

Antonia închise ochii. Nu i se putea dărui, dar se lăsă în voia lui, încercând să i se supună, fără tragere de inimă. Nu-i era deloc uşor. Carl o sărută pe buze,

apoi gura lui, mai lacomă, o strivi pe a ei, posesiv. Mâinile febrile îi desfăcură halatul și alunecară pe umerii ei goi. Halatul căzu, dând la iveală corpul zvelt al Antoniei, acoperit doar de cămașa de noapte subțire.

Deodată, printr-un efort de voință supraomenească, Carl conteni cu sărutările și se ridică, gâfâind. O lumină ciudată, pe care Antonia n-o cunoștea, îi apăru în priviri. El îi prinse încheietura mâinii apoi îi puse mâna pe piept. Sub pielea brună, caldă, i se simțeau bătăile nebunești ale inimii.

– Vezi ce putere ai asupra mea, Antonia ?

Și inima ei bătea să-i sară din piept, dar din cu totul altă pricină. Simțind privirile lui Carl ațintite asupra ei, fu cuprinsă de rușine. Știa prea bine, cămașa de noapte nu acoperea mare lucru.

– Ce frumoasă ești !

În vocea lui se simțea pasiunea. O pasiune care ar fi făcut-o să freamăte, dacă și ea ar fi fost îndrăgostită... Dar, vai, din nefericire nu-l iubea pe soțul ei. Starea lui de excitare o dezgusta și o înfricoșa. Cândva, Paco o sorbise din priviri cu aceeași patimă. Dar atunci nu-i era frică...

Carl tocmai descoperise nodurile de la bretelele delicatei cămăși de noapte. Cu inima strânsă, ea ghici gândul soțului ei.

Carl nu avea decât să desfacă panglicile de satin pentru a face să alunece cămașa de noapte, descoperindu-i trupul gol... Era prea mult pentru ea. În clipa în care el vru să atingă panglicile, un val de regret și durere puse stăpânire pe sufletul ei.

– Oh, Paco, Paco, susură ea, printre lacrimi...

O mână de oțel o prinse de umăr, silind-o să se întoarcă. Prin păienjenișul lacrimilor, îl văzu pe Carl aplecat asupra ei. Privirile îi erau înghețate și gura crispată de mânie.

– Cine este acest Paco ? întrebă cu o voce furioasă.

CAPITOLUL II

Nimeni, niciodată, nu o atinsese sub imperiul furiei. Bineînțeles că apucându-i brațul atât de brutal, el nu-i făcuse nici un rău. Doar o speriase.

Întinsă pe patul imens, cu ochii încă împăienjeniți de lacrimi, ea încercă să-și revină din șoc. Carl o privea. Îi simți privirile alunecând încet peste trupul ei. Cămașa de noapte i se lipea de corp, scoțându-i în evidență toate formele. Privirea dezinvoltă a soțului ei, care o măsura din cap până-n picioare, ea o luă drept o mângâiere. Ochii lui, însă, își păstraseră asprimea.

– Cine este Paco? repetă el, scrâșnind din dinți.

Antonia se așeză pe marginea patului și își șterse lacrimile cu dosul palmei.

– A murit, răspunse ea dintr-o suflare. Eram îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. Dar nu ne puteam logodi, din pricina împotrivirii familiei mele.

Carl nu făcu nici un comentariu. Se întoarse spre scrin, luă o batistă de mătase și i-o întinse. Apoi îi aduse halatul pe care-l așeză alături de ea, pe pat.

– Îmbracă-te, rosti simplu.

Se duse în salon, prin a cărui ușă deschisă Antonia îl văzu făcându-și de lucru la bar. Carl se întoarse cu două pahare, unul mare și altul mai mic. Pe acesta din urmă îl așeză pe noptieră.

– Este coniac. N-o să-ţi placă, dar te va ajuta să-ţi revii.

Se aşeză din nou pe scaunul pe care Antonia îl găsise stând la ieşirea din baie. Carl agita cuburile de gheaţă din paharul plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului, probabil whisky.

– Cu siguranţă am luat propriile mele dorinţe drept realitate, spuse el pe un ton cinic.

– Nu înţeleg !

– Te credeam fecioară. Aşadar, chiar şi în Spania...

Nu-şi încheie fraza, mulţumindu-se să ridice din umeri. Antonia tremura de indignare.

– Sunt, într-adevăr, fecioară, răspunse ea abia auzit. Paco nu s-a atins de mine...

Voia să strige : Şi aş fi vrut atât de mult s-o facă..! Dar se abţinu la timp.

Ochii albaştri ai lui Carl se micşorară.

– Dar îl iubeai, nu ? Şi încă îl mai iubeşti !

Antonia încuviinţă. Îşi muşcă buzele, pentru a-şi reţine tremurul.

– Ai fi putut, totuşi, să mă previi !

– La ce bun ? Carl, dacă mi-ai fi spus măcar o dată „Te iubesc", ţi-aş fi povestit totul. Dar n-ai rostit aceste vorbe, nici măcar azi, în ziua nunţii noastre.

El bău o înghiţitură zdravănă din pahar, după care se ridică şi începu să măsoare, agitat, în lung şi-n lat încăperea. Strângea din pumni cu toată puterea, iar pe sub halat i se ghiceau muşchii braţelor teribil de încordaţi.

– Adevărat, spuse el în sfârşit, nu ţi-am mărturisit niciodată dragostea mea. Vrei să afli de ce ? Pentru că nu cred că ştiu într-adevăr ce este dragostea. Lumea vorbeşte adesea fără noimă despre iubire, nu-i aşa ?

Carl rămase o clipă nemișcat, privind-o drept în ochi.

– Antonia, te doresc. Nici o altă femeie nu mi-a atâțat simțurile ca tine. Vrei să știi de ce m-am căsătorit cu tine ? Pentru frumusețea, inteligența și bunul tău gust. Pentru că vei fi o mamă desăvârșită pentru copiii mei. La rândul meu, nădăjduiesc să-ți fiu un soț credincios și un tată bun pentru copiii pe care-i vom avea. Mi se par condițiile ideale pentru o căsnicie fericită. Dar tu, pentru ce motiv ai vrut să fii soția mea?

Tânăra se simțea pierdută. Fără îndoială, ar fi fost mai bine pentru ea să tăinuiască unele dintre motive, dar nu-și dădu seama de acest lucru, așa că spuse :

– Îmi... îmi păreai atât de fermecător ! Și apoi, mama m-a tot sfătuit să mă mărit cu un englez, găsind că ar fi cea mai potrivită alegere pentru un temperament ca al meu. În fine, îmi doream atât de mult să fiu la casa mea, departe de influența mătușii.

Ochii lui Carl scăpărau de mânie, dar spuse pe un ton calm :

– Ești sigură că ai făcut cea mai bună alegere ? Ce te faci dacă am să fiu un stăpân și mai aspru decât s-a dovedit încântătoarea ta mătușă ?

– Nu cred nimic din ce-mi spui, răspânse ea senină.

După cum prevăzuse Carl, coniacul își făcu efectul. Pe nesimțite, ea se simți nespus de relaxată.

Uitând de propriile ei griji, încerca să se pună în locul soțului său. Deci, cât ținuse logodna, acesta își dorise să facă dragoste cu ea și totuși, din respect, reușise să-și înfrângă pornirile. Acum, iată, ea îl refuza din nou. Cât de mult trebuia să sufere Carl ? La fel

ca şi tatăl ei, Antonia era curajoasă. Îi era clar că nu exista decât o singură ieşire din această situaţie...

Se ridică şi se aşeză lângă soţul ei.

– Îmi pare rău, Carl. Am avut o zi foarte obositoare şi sunt foarte nervoasă. Acum mă simt mai bine. Iartă-mă...

Îşi puse mâinile pe pieptul lui şi-i întinse buzele. O va trage la pieptul lui, strângând-o tare în braţe... Dar Carl nu numai că nu răspunse aşteptării ei, dimpotrivă, prinzând-o de mână o respinse hotărât.

– Nu, Antonia, nu scapi de mine făcând pe eroina ! Îmi doresc o parteneră care să mă iubească de bunăvoie, nu un soldat care execută un ordin.

– Dar o fac de bunăvoie !

– Atunci m-am exprimat eu greşit, replică el, ridicând dintr-o sprânceană, cum făcea adesea. Vreau o parteneră entuziastă. Doar n-o să pretinzi că eşti aşa !

– Bine, dar nu eşti tu cel care trebuie să-mi insufli acest entuziasm ? Nu pot să mă aprind pentru un lucru care mi-e încă străin.

O clipă, Carl cercetă chipul soţiei sale fără să răspundă.

– Da, spuse în cele din urmă. În alte împrejurări mi-ar fi plăcut să te ajut să descoperi căile spre plăcere. Dar tu eşti îndrăgostită de un alt bărbat.

Antonia vru să răspundă, dar Carl nu-i lăsă timp s-o facă.

– Am să dorm pe canapeaua din salon. Vom mai vorbi despre aceste lucruri mâine, cu mintea limpede. Acum, încearcă să dormi. Chiar tu ai spus că ai avut o zi grea.

El îşi luă o pernă şi o plapumă şi se îndreptă spre salon.

– Noapte bună, spuse tăios, după care ieşi trântind uşa.

* * *

A doua zi, însă, Carl o trezi cu blândeţe.

– Scoală-te, draga mea ! Sosește micul dejun.

Nu mai purta halatul de baie, ci doar pantalonii de la pijamaua de mătase. Când el se întoarse de la baie, ea îi văzu, pentru prima oară, spatele gol. Muşchii lui puternici, vizibili sub pielea brună, îi amintiră de nărăvaşii cai spanioli. Oare cum reuşea să aibă asemenea muşchi, din moment ce-şi petrecea mai tot timpul la birou ori la masa consiliului de administraţie ?

Antonia coborî din pat şi-şi trase halatul de mătase roz, mai decent decât cămaşa de muselină. La baie, se mulţumi să se spele pe dinţi şi să-şi stropească faţa cu apă rece. Restul putea să aştepte ! Nu termină bine să-şi perie părul şi chelnerul bătu la uşă. Acesta împinse în cameră o măsuţă pe rotile. Carl comandase în stil englezesc : ouă, fulgi de cereale, pâine prăjită şi multe altele.

Mâncară în linişte. Antonia nu îndrăznea să-şi ridice ochii din farfurie. Se ştia privită. Oare Carl îi observase ochii umflaţi ? Ce tristă fusese noaptea nunţii ei !

Pentru că nu izbutise să adoarmă, cugetase toată noaptea. Îşi reproşase lipsa de curaj, de stăpânire. Cum de putuse să-l refuze pe Carl ? Dacă ar fi fost mai înţeleaptă, acum ei ar fi fost fericiţi... Ce minunat trebuie să fie să contempli surâsul unui bărbat mulţumit ! În clipa aceea, însă, între ei se ridica un zid. Antonia nu reuşise să treacă de primul obstacol din viaţa ei de

femeie măritată. Şi asta din laşitate. Îşi stricase căsnicia chiar din ziua nunţii...

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Carl exclamă brusc :

– Vorbeşte-mi despre tânărul acesta, despre Paco.

– A murit într-un accident de maşină.

– Îl cunoşteai de mult timp ?

– De vreo şase luni.

El o supuse unui adevărat interogatoriu, iar Antonia se văzu silită să depene în cele mai mici amănunte firul poveştii ei de dragoste cu Paco, până când ajunse la tragicul deznodământ.

– Eram cu el în maşină. Hotărâsem să fugim, înţelegi ?

– Mda, răspunse alene Carl. Pricep. Nu există ceva mai pătimaş ca cea dintâi iubire. Împotrivirea familiei tale trebuie să fi întărit şi mai mult legătura voastră... Crede-mă, Antonia, dacă mama ta ţi-ar fi îngăduit să te întâlneşti cu Paco, sentimentele tale pentru el s-ar fi schimbat în scurt timp. Rareori se întâmplă ca la prima dragoste să întâlneşti omul vieţii tale...

Carl lăsă jos tacâmul şi se aşeză comod pe scaun.

– Cu timpul, pasiunea ta pentru Paco se va stinge. Când anume se va întâmpla definitiv, asta este o altă problemă. Logodna noastră a durat puţin, iar eu n-am fost zi de zi lângă tine. Vei vedea că în curând, vom ajunge să ne cunoaştem mai bine. Trecutul va deveni pentru tine mai puţin apăsător. Până atunci, îţi promit să nu mă ating de tine. Ne vom purta ca şi cum am fi încă logodiţi. În privinţa asta, îţi dau cuvântul meu de onoare.

Privirile reci, de oţel pe care Carl i le aruncase cu o seară înainte, dispăruseră. În locul lor se citea acum căldura şi ironia lor obişnuită.

– Asta este, fetița mea. Acum mai toarnă-mi o ceașcă de cafea și gustă din gemul de portocale. Este nemaipomenit.

Antonia se simțea de parcă cineva i-ar fi luat o piatră de pe inimă. Își închipuise că, după scena din ajun, Carl se va arăta politicos și nimic mai mult. Când colo, el era fermecător, plin de voie bună și foarte atent cu ea !

Își petrecură ziua hoinărind prin oraș, ori făcând cumpărături, mâncară ceva ușor la prânz. Trecând prin dreptul Palatului Buckingham, Antonia văzu fluturând steagul reginei, semn că suverana se afla acolo. La Burlington Arcade, Carl i-l arătă pe gardian care, conform tradiției, era din regimentul de husari. Rostul lui era să vegheze la respectarea regulamentului, fiind interzis să cânți, ori să fluieri la trecerea pe sub arcadă.

Așa cum făcuse cu o zi înainte, Carl o aștepta răbdător, în timp ce ea își făcea cumpărăturile, extaziindu-se în fața puloverelor din cașmir și a bijuteriilor vechi.

Seara, o duse la National Theatre, după care cinară la un restaurant excelent. Carl comandă *bercks*, un foietaj umplut cu brânză și spanac. După această specialitate turcească, li se serviră prepelițe, iar la desert, înghețată cu miere și coniac.

Întorși la hotel, pe când urcau cu liftul, Antonia i se adresă brusc :

– În seara asta eu voi dormi pe canapea.

– Nici vorbă, răspunse Carl vesel. De altfel, canapeaua este foarte confortabilă.

– Nu are importanță. Este vina mea, așa că...

– Nu în totalitate. Vezi, draga mea, am reflectat asupra situației noastre ciudate. La prima noastră în-

tâlnire mi-a scăpat un amănunt. Ar fi trebuit să bănuiesc că inima ta aparţine cuiva. Iar eu, ca un prost, n-am înţeles !

Antonia se întoarse nedumerită.

– Un amănunt ?

– Aminteşte-ţi de întâlnirea noastră pe munte. Ţi-am spus că cineva mi te descrisese în cele mai mici amănunte şi cu cele mai frumoase cuvinte. Or, tu n-ai fost curioasă să afli cine era acel cineva. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu te interesau complimentele pentru că erai deja îndrăgostită. Nu-ţi păsa ce gândeau alţii despre tine. Singura părere care conta pentru tine era cea a bărbatului iubit.

Uşile liftului se deschiseră fără zgomot. Carl şi Antonia se aflau în coridorul ce ducea la apartamentul lor. Când ajunseră în faţa uşii, Antonia îi surâse.

– Acum poţi să-mi spui. Cine ţi-a făcut acea descriere ?

Răspunsul lui întârzie puţin, pentru că-i dădu mai întâi ei voie să intre în cameră, apoi aprinse lumina. Aplicele cu abajururi roşii răspândeau o lumină blândă în somptuosul lor salon. O femeie de serviciu trăsese deja perdelele. Atmosfera era atât de îmbietoare... Antonia nu avea decât o dorinţă : să-şi scoată mantoul şi să se ghemuiască în canapeaua moale.

– Un francez, răspunse în sfârşit Carl. Alain Roger, cred. Te-a întâlnit anul trecut, la Valencia, în timpul unei recepţii. Erai cu tatăl tău...

– Adevărat ? Eu nu-mi amintesc.

– În schimb, el îşi amintea. Şi încă foarte bine.

După ce aşeză blana pe un fotoliu, o prinse de umeri şi o întoarse spre el.

– În privinţa ochilor, avea dreptate. Sunt chiar aşa cum spunea, de culoarea mierii. Dar a uitat să poves-

tească de gura ta fermecătoare, de urechile tale delicate şi de gâtul lung, subţire. La teatru, în timpul piesei, mă uitam la tine...

Carl stătea cu spatele la lumină, aşa încât Antonia nu-i putea vedea expresia chipului. Dar vocea îi era atât de blândă ! Ea simţi o ciudată senzaţie de gol în stomac, pe care n-o mai încercase niciodată.

– Ţi-a plăcut piesa ? îl întrebă silindu-se să pară naturală.

– Spectacolul a fost foarte interesant, dar... Dar nu la fel de interesant ca tine, draga mea.

Cu o mişcare lentă, îşi ridică mâna de pe umărul ei, dar nu făcu nici un pas înapoi. Acum stăteau foarte aproape unul de altul.

– Bagă de seamă, fetiţo, spuse el duios. Mi-am dat cuvântul că nu ne vom iubi cu trupurile, că nu te voi atinge, dar am tot dreptul să te iubesc cu vorba. Unele cuvinte sunt la fel ca mângâierile. Şi să ştii că am să te mângâi adesea în acest fel. Nădăjduiesc că, în curând, cuvintele să nu mai fie de ajuns...

Spunând acestea, el îşi plecă ochii.

– Lasă-mi un răgaz, ca să-mi pot schimba hainele, adăugă el. În zece minute, camera este a ta !

Antonia intră în baie să se demachieze.

– Noapte bună, draga mea, rosti el cu voce tare şi plină de voioşie prin uşa întredeschisă.

– Noapte bună.

Antoniei nu-i fu uşor să-şi găsească somnul, dar, o dată adormită, se odihni profund, iar când se trezi era complet refăcută.

Dinspre salon nu se auzea nici un zgomot. Deschise încet uşa...

Carl încă dormea, culcat pe burtă, cu faţa într-o parte, strângând perna în braţe. În somn, trăsăturile

chipului său păreau blânde, dar ziua erau aspre și hotărâte. Și apoi, ochii lui aveau luciri reci ca de oțel.

Era trecut de ora opt. Carl ar fi dorit, desigur, să fie trezit. Antonia se aplecă ușor peste el.

– Scoală-te, Carl, spuse ea încetișor. Este timpul să te trezești. Carl... Carl !

La o treia chemare, el se întinse și mormăi înfundat.

– În picioare, leneșule ! Este trecut de opt !

Carl se întoarse, fără să deschidă ochii.

– Du-te și te culcă la loc, femeie, și lasă-mă în pace să dorm ! bombăni el.

Întinse o mână de parcă ar fi vrut să înlănțuie o iubită nevăzută. Îi prinse genunchiul Antoniei, care se clătină și se răsturnă pe canapea.

Când trupul ei căzu peste al lui, Carl mormăi și mai nemulțumit, dar nu se trezi. Cu ochii închiși, își îngropă fața în cutele cămășii ei de noapte. Cu o mână, agale, mângâie coapsa care i se oferea. Era atât de caldă și plăcută...

– Carl ! Sunt eu, Antonia ! exclamă ea indignată.

El deschise ochii și-și retrase brusc mâna. Antonia se ridică și fugi în camera ei.

Ca să-și potolească nervozitatea, Antonia făcu o baie, apoi se machie cu grijă. Când se întoarse în salon, văzu că micul dejun fusese deja adus. Carl făcuse un duș și se bărbierise. Când ea intră, el se ridică și o ajută să se așeze pe scaunul din fața lui.

– Bună dimineața, spuse el, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar în ochii lui juca o licărire amuzată. Obrajii ei se îmbujorară și nu izbuti să rostească nici un cuvânt.

Li se adusese un exemplar din „Times", faimosul ziar englez. Carl îi întinse paginile de modă și spectacole apoi se cufundă în lectura știrilor. Antonia încercă să citească, dar oricât se străduia, literele îi fugeau din fața ochilor. Carl era absorbit de lectură, dar probabil că gândul lui era în altă parte... Îl privi pe furiș. În clipa aceea, el își ridică ochii de pe ziar și privirile lor se încrucișară.

– Îți place peștele acesta afumat ?

– Este delicios.

Din nou, fața lui dispăru îndărătul ziarului. Dintr-o pornire neașteptată, Antonia îl întrebă :

– La cine te gândeai în somn, azi-dimineață ?

Ridicând capul, Carl îi aruncă o privire de nepătruns.

– Sper că bănuiești, Antonia, că înainte de tine am mai cunoscut femei. La vârsta mea, este cât se poate de firesc.

– Bineînțeles, dragul meu. Dar azi-dimineață păreai foarte îndrăgostit de... de cea la care îți era gândul.

– Cuvântul nu mi se pare potrivit, răspunse el fără grabă. Am petrecut alături de această femeie clipe... foarte plăcute, și nimic mai mult. Nu este cazul să fii geloasă, Antonia. Desigur că în viața mea au existat femei, dar în ochii mei nici una nu a însemnat ce însemni tu. Pentru mine ești unică, *querida*.

După micul dejun, Carl o anunță că avea o întâlnire de afaceri. Îi sugeră să meargă la cumpărături, la Harrods.

Antonia era impresionată. Pe lângă Harrods, magazinele din Valencia i se păreau acum niște biete prăvălioare ! Carl îi dăduse o sumă frumușică de bani. Îi promisese că în scurt timp îi va deschide un cont la

magazinele ei preferate. Dar ea nu-şi cumpără mai nimic. Curios, îi era ruşine să cheltuiască banii lui. La urma urmelor, nu-i era încă soţie cu adevărat...

– Dumnezeule, exclamă el, când reveni la hotel. Mă aşteptam să te văd întorcându-te cu un munte de pachete !

– Nu-mi trebuie nimic, murmură ea.

La prânz luară masa la restaurant.

– Îmi pare rău, dar în după-amiaza asta nu-ţi pot ţine companie, o anunţă el în timp ce mâncau. Am de rezolvat o problemă urgentă. Nădăjduiesc să nu-mi porţi pică pentru asta.

– Deloc. Mă duc să arunc o privire pe la Marks and Spencer. În Spania se vorbeşte mult despre acest magazin.

Carl o conduse cu taxiul până la magazin. Înăuntru era multă lume, îndeosebi turişti. Antonia auzea vorbindu-se în jurul ei o mulţime de limbi. Îi ajunseră la urechi frânturi de conversaţie în spaniolă şi i se făcu dor de ţară.

Colindă prin mai multe magazine. Îi plăcu Selfridges, dar găsi că Oxford Street era prea zgomotoasă pentru gustul ei. Cercetă şi magazinul Fenwicks, de care îi vorbise Laura şi care oferea la un preţ acceptabil articole de ultimă modă.

După atâta colindat, se simţea frântă de oboseală. Cu atât mai mult cu cât pantofii de lac cu care se încălţase nu erau cei mai potriviţi pentru mersul pe jos... La început, îi observă amuzată pe ceilalţi clienţi. Dar, nu peste mult timp, gândurile îi zburară aiurea. Se gândea la femeile care se perindaseră în existenţa lui Carl, înainte ca el s-o fi cunoscut. Oare cum arăta cea pe care o visa în dimineaţa aceasta ?

„Du-te şi te culcă la loc, femeie, şi lasă-mă în pace să dorm..."

La cinci şi jumătate, cum stabiliseră, îl aştepta pe Carl în barul unui hotel, aproape de Bond Street.

– Ţi-ai rezolvat problema ? îl întrebă amabilă.

– Problema ? Ah, da... Da, da, totul s-a aranjat, răspunse el cu ezitare în glas.

Un gând cumplit o străfulgeră. Dacă el o minţise ? Dacă această aşa-zisă problemă nu fusese decât un pretext pentru a se întâlni cu altă femeie ? Poate chiar cu cea cu care o confundase de dimineaţă ! În fond, Carl recunoscuse că aceasta îi fusese amantă...

Ciudat gând pentru o tânără căsătorită doar de trei zile. Însă căsnicia lor nu semăna deloc cu altele... În afară de asta, în mediul sever în care ea crescuse, lumea era mai puţin aspră cu bărbaţii decât cu femeile. Tinerele trebuiau să rămână fecioare până la căsătorie, în vreme-ce băieţii...

Antonia îşi aminti de spusele mamei sale, cu puţin timp înainte de a pleca din Spania, pentru a-l urma pe Carl. Dacă o femeie refuza să-i cedeze soţului, acesta avea tot dreptul să caute plăcerea în altă parte...

Dar ea nu putea să şi-l închipuie pe Carl în braţele altei femei !

– Pari supărată, draga mea !

– Adevărat ? Ciudat ! Mă gândeam la... la o rochie pe care am văzut-o la magazinul Fenwicks.

– Ţi-a plăcut ? În cazul acesta, ar fi trebuit să o cumperi.

– Nu, nu-mi venea bine.

* * *

În seara aceea merseră din nou la teatru. De data aceasta, fu rândul ei să-l cerceteze pe furiș, uitând de piesă.

Când el o surprinse privindu-l, îi surâse și-i luă mâna. Apoi, întorcându-se cu fața spre scenă, în vreme ce mâna delicată a soției lui rămase captivă, începu să-i mângâie cu degetul mare podul palmei.

Carl era cu totul absorbit de jocul actorilor. Mângâierea lui îi distrăgea atenția Antoniei. Îi era cu neputință să urmărească piesa. Gesturile lui erau atât de ușoare și mașinale... Își privi soțul. Ce trup vânjos ! Ce brațe puternice, musculoase ! Stătea foarte aproape de ea, încât dacă s-ar fi mișcat puțin, genunchiul lui l-ar fi atins pe al ei...

Cu unghia degetului, Carl zgârie puțin palma Antoniei care simți din nou, surprinsă, acea ciudată arsură în stomac. O arsură ce se întindea ca un boboc de floare care se deschidea, în toată ființa sa.

Atunci intui că, în mod sigur, Carl știa ce face și ce efect avea asupra ei...

Antonia nu știa cum să reacționeze. Din fericire, era sfârșitul actului doi și se lăsă cortina. Salvarea ei veni o dată cu aplauzele.

Luminile se aprinseră și lumea ieși în foaierul teatrului.

– Vrei să bei ceva ? îi propuse Carl.

– Nu, mulțumesc. Nu mi-e sete.

– Ți-a plăcut ?

Ea își dădea bine seama că nu la piesă se referea Carl. Dar se prefăcu că nu pricepe.

– Actorii sunt excelenți, replică ea. Începu să studieze cu atenție programul.

Antonia nu mai fu deloc atentă la restul spectacolului. Mângâierile lui Carl o tulburau adânc. La Va-

lencia rulau adesea filme... îndrăznețe. Privindu-le adesea afișele, Antonia aproape că descoperise toate ipostazele amorului fizic. Dar faptul că o atingere în podul palmei putea să producă asemenea plăcere o deruta complet. Deodată, o cuprinse teama. De bună seamă, Carl cunoștea îndeaproape trupul femeii, pe când ea era atât de neștiutoare ! Nu-l iubea pe bărbatul de lângă ea și iată că el, cu o singură mângâiere, se pricepea s-o facă să freamăte de plăcere. Nu, niciodată nu-și va lăsa rațiunea subjugată de simțuri !

Un taxi îi lăsă în fața hotelului. O pereche aștepta în dreptul ușii de la intrare. El părea să aibă vreo patruzeci de ani, ea era una din acele blonde fatale, machiate strident. Carl și Antonia dădeau să intre în hotel, când se auziră strigați de un glas vesel :

– Carl, bătrâne, ce mai faci ? Noi tocmai am sosit. Chiar mă gândeam să te sun mâine !

– Bună seara, Ian. Ce surpriză !

– Carl, ți-o prezint pe Liza.

Blonda epatantă întinse nonșalant mâna la încheietura căreia strălucea o brățară de diamante.

Carl i-o sărută, apoi întorcându-se spre soția lui, rosti :

– Draga mea, dă-mi voie să ți-l prezit pe Ian Harper, un vechi prieten. Ne-am cunoscut în Statele Unite. Bătrâne, ți-o prezint pe soția mea, Antonia.

– Soția ta ! Drace, mă uimești ! Ești tu, cu adevărat ? Celibatarul convins ? Dar este de ajuns s-o privesc pe doamna Bernard ca să înțeleg cum de te-ai cumințit așa brusc !

Ian Harper strânse călduros mâna Antoniei, apoi, făcând cu ochiul, adăugă :

– Se înțelege, niște tineri însurăței ca voi trebuie să ardă de nerăbdare să fie singuri, în intimitate ! Dar, dacă prietenul meu Carl ar putea să mai rabde, aș propune să bem un pahar împreună la barul hotelului.

Carl acceptă bucuros. La bar, Liza se grăbi să-și scoată încântătoarea vestă de blană de vulpe albă. Decolteul rochiei ei de muselină de un roșu-aprins atrase o mulțime de priviri pline de admirație. Peste formele opulente, rochia parcă stătea să crape dintr-o clipă în alta.

– Așadar, sunteți spaniolă ? o întrebă ea pe Antonia.

– Da, din Valencia.

– Oh, nu cunosc orașul, dar merg deseori la Marbella și Torremolinos. Îmi place la nebunie Spania. Este minunat să lenevești, cât este ziua de mare, întinsă la soare, iar apoi să dansezi până la epuizare într-unul din localurile de noapte.

Ian scoase un pachet de țigări fine și le oferi celor două femei. Antonia îl refuză politicos, dar Liza luă una. Unghiile ei lungi, extrem de îngrijite, acoperite cu o ojă roșie ca sângele, se jucară o clipă cu țigara pe care, apoi, o duse la gură. Tânăra semăna cu o panteră din cele mai bune exemplare. Carl scoase o cutie de chibrituri. Deși nu fuma, putea oferi oricând un foc. Se aplecă să aprindă țigara blondei.

– Mulțumesc, gânguri ea cu o voce amețitoare.

Lând o atitudine languroasă, ea scoase un rotocol de fum albăstrui... Apoi, cu ochii pe jumătate închiși, îi aruncă lui Carl o privire provocatoare. Antonia era cât pe ce să aibă o izbucnire de gelozie. Fără îndoială, ocheada asta era o invitație. Nici măcar nu se ferea ! Cum îndrăznea, o creatură ca ea !

De bună seamă, lui Carl nu-i scăpase această privire, dar se mulțumi să o contemple pe tânără cu o indiferență politicoasă. Mai târziu, se întoarse spre Antonia, zâmbind. Ochii lui, altădată reci, spuneau acum, fără umbră de îndoială :

„Nu-ți fie teamă, Antonia ! Te prefer de o mie de ori acestei vampe de doi bani !"

– Gata, spuse cu voioșie Ian. Este timpul să ne luăm rămas-bun. Porumbeii noștri ard de nerăbdare să meargă la culcare ! Cred că nu v-am plictisit prea mult, doamnă Bernard, cu discuțiile noastre despre afaceri !

– Deloc, replică Antonia. A fost chiar foarte plăcut. Eu și fiica dumneavoastră am flecărit despre o mulțime de lucruri și..

Pe chipul lui Ian Harper se ivi o expresie de om năucit. După o lungă tăcere, acesta izbuti să spună :

– Sunt... încântat, doamnă Bernard. Noapte bună și bineînțeles, felicitările mele ! Faceți o pereche strașnică.

Antonia și Carl luară liftul. Îndată ce ușile liftului se închiseră, Carl izbucni în râs.

– De ce râzi ? întrebă ea, cu ochii mari de surpriză.

– Ai văzut ce figură a făcut Ian ? Ai luat-o pe blondă drept fiica lui ?

– Vai, Dumnezeule mare, cum am putut să fac o asemenea gafă ? Ce confuzie regretabilă !

– Nu, draga mea, nu-i este nici soție.

– Atunci ce este ?

– Mai întrebi ? Liza este o pasăre de noapte. O femeie ușoară. Ah, dar fii pe pace, este măcar una de lux. Prețurile pe care le practică nu sunt pentru toate buzunarele.

– O prostituată ? Dar prietenul tău pare un domn serios ! Unde, Doamne iartă-mă, a putut s-o întâlnească ?

– Naivă mică, lasă-mă să-ți explic, răspunse Carl cu un surâs. În frumoasa noastră Anglie, legea este foarte aspră cu prostituatele. N-o să le vezi pe străzi sau prin baruri. Și atunci, domnișoarele astea lucrează prin telefon. Într-un hotel mare ca acesta, patronul se descurcă când este vorba să facă rost de o femeie... plătită, pentru oamenii de afaceri singuri !

Își plecă privirile asupra ei și adăugă :

– Nu te speria, n-am avut de-a face niciodată cu ele. Pur și simplu am auzit vorbindu-se de toate aceste lucruri.

– Te cred, desigur. Nu ești bărbatul care să apeleze la serviciile lor. Ești prea seducător !

Carl nu-și putu stăpâni un alt acces de râs.

– Mulțumesc pentru compliment, iubito. Bine că măcar mă găsești seducător. Acum m-am liniștit.

O dată ajunși în apartamentul lor, Antonia vru să închidă ușa camerei sale, când se auzi chemată :

– În general, logodnicii se sărută când își spun noapte bună, nu-i așa ?

Ea încuviință cu seriozitate. Carl o ajută să-și scoată mantoul, apoi, luând-o de mână o trase lângă el, pe canapea și o sărută aproape ceremonios. În ciuda acestui fapt, ea era încordată. Știa, de acum, ce putere avea Carl asupra ei.

– Cât de mult îmi doresc să te fac să-ți bată inima .. un pic mai repede, murmură el dintr-o suflare. Numai că răutăcioasa asta de inimă este împietrită...

Însoțindu-și vorbele cu gestul, își strecură o mână pe sub decolteul rochiei de seară și în chipul cel mai firesc, i-o așeză în dreptul inimii...

Niciodată nu-şi îngăduise atâta îndrăzneală. Inima ei începu să bată nebuneşte. Această atingere a mâinii lui calde pe pielea ei o scotea din minţi. O clipă se lăsă mângâiată, sărutată de Carl, care-i acoperea faţa, ochii, gura cu buzele lui pătimaşe. Între timp, el îi desfăcea, unul câte unul, nasturii rochiei.

Antonia îşi dădu seama că acum el îi descoperise sutienul. Nu mai era nimic distant, ceremonios în felul în care îi săruta buzele. Mâna lui aluneca încet peste satinul negru care-i acoperea sânii. Însăşi mama ei o sfătuise în alegerea lenjeriei intime. Atunci fusese chiar mirată : dona Elena, de obicei aşa de practică, îi recomandase câteva articole cam îndrăzneţe... Acum, expusă astfel privirilor unui bărbat, era cuprinsă de ruşine. Dar acest bărbat era soţul ei !

– Carl, te implor ! strigă ea îndepărtându-l cu bruscheţe.

El o slăbi imediat din strânsoare.

– Iartă-mă, draga mea. Cred că am depăşit limitele fixate de... convenţia încheiată de noi doi ! spuse el pe un ton aspru.

Cu o mână tremurândă, Antonia îşi trase poalele rochiei şi-şi încheie nasturii. Aceeaşi binecunoscută licărire jucăuşă, de amuzament, se ivi în ochii lui. Cât de stăpân pe el putea fi !

– Haide, fugi ! Noapte bună, *querida*, îi aruncă el nonşalant, îndreptându-se spre bar.

Antonia se refugie în camera ei şi se întinse pe pat. Un noian de gânduri se învârteau în mintea ei. Cât timp fusese logodna, ideile severe ale mătuşii Angela îi slujiseră drept paravan şi o ajutaseră să evite orice relaţie intimă cu Carl. Acesta, la rândul lui, se arătase atât de răbdător şi plin de tact.... Era dezorientată. Sufletul îi era sfâşiat de sentimente contrare. În adâncul fiinţei sale,

o voce timidă îi şoptea să fie rezonabilă, căci acceptând căsătoria, trebuia, implicit, să se supună obligaţiilor conjugale. Dacă nu, risca să strice pentru totdeauna relaţia ei cu Carl. Dar se putea dărui, fără dragoste, unui bărbat? Inima ei aparţinea altuia. Nu, hotărât lucru, ar fi josnic, dezgustător. Se gândi la Liza care, fără nici un sentiment de dragoste, era în stare să se abandoneze, pentru bani, în braţele bărbaţilor...

*
* *

– Draga mea, spuse Carl a doua zi dimineaţa la micul dejun, este timpul să ne găsim o locuinţă. Mă gândeam să închiriem un apartament mobilat, iar între timp să căutăm o casă care să fie numai a noastră.

Toată ziua au petrecut-o vizitând diverse locuinţe, însoţiţi de un agent imobiliar. În cele din urmă, găsiră în Campden Hill un mic pavilion, înconjurat de o grădină minunată. Cu felul lui de a fi, foarte hotărât, Carl încheie afacerea cu condiţia să se poată muta în noua locuinţă chiar a doua zi.

Deci, era ultima seară pe care o mai petreceau la hotel. O dată în plus, Carl dovedi un tact desăvârşit, propunându-i soţiei sale să angajeze o pereche de spanioli ca servitori.

– Oh, este o idee extraordinară, Carl, răspunse tânăra, ai cărei ochi străluceau de bucurie. Dar... asta înseamnă că mâncarea va fi cam exotică pentru tine. Ştii cum gătesc spaniolii...

– Nici o problemă, draga mea. Ador mâncarea condimentată şi apoi, fiecare bucătărie are farmecul ei.

Tot vorbind, Carl ridicase receptorul şi formase un număr. Întinse receptorul Antoniei.

– Ce este ?! exclamă ea surprinsă. Cu cine trebuie să vorbesc ?

– Cu mama ta, desigur !

Antonia era încântată, căci nu mai avusese până atunci o convorbire internațională. Mama era acasă, iar spre marea ei uimire, se auzea excelent. Cu ochii închiși, se putu închipui la Valencia, stând în dormitorul ei de la primul etaj.

După ce încheie convorbirea, se întoarse radioasă spre Carl :

– Ce drăguț din partea ta că te-ai gândit la asta !

– Nu-i mare lucru. De altfel, s-ar fi cuvenit să sunăm de cum am ajuns, ca s-o liniștim pe mama ta. Dar ea nu s-a supărat. Știe prea bine că tinerii căsătoriți sunt adesea egoiști și nu se gândesc decât la ei în luna de miere !

Antonia se îmbujoră. Ziua începuse minunat, iar acum Carl strica totul amintindu-i de situația lor cel puțin... ciudată...

*

* *

În a doua săptămână a așa-zisei lor luni de miere vremea se îndreptă. Carl luă hotărârea de a face călătorii. Voia să-i arate țara. Ideea o încântă.

Mai întâi, vizitară Chartell, în comitatul Kent, unde văzură fosta locuință a lui Winston Churchill. În altă zi, o luară spre nord, către Hatfield Hall, unde se afla reședința străveche a suveranilor englezi. Acolo, Antonia admiră o pereche de ciorapi și o pelerină care aparținuseră cândva reginei Elisabeta I... Era impresionată să vadă aceste obiecte care se păstraseră timp de patru veacuri.

În Anglia, în luna mai înfloreau o puzderie de pomi fructiferi. Liliacul înmiresma atmosfera, crengile se acopereau de o adevărată explozie de frunzuliţe verzi. În Spania, în schimb, primăvara începea din februarie, aşa că era fericită că putea vedea pentru a doua oară spectacolul acestui anotimp. Ce contrast faţă de iarna engleză, atât de cenuşie şi mohorâtă.

Într-o zi, Carl o rugă să pregătească un mic bagaj cu o rochie de seară pentru ea şi un smoching pentru el.

– Mergem la Brighton, îi explică pe un ton vesel. Ai să vezi pavilionul regal, construit pentru prinţul regent. Este o bijuterie arhitecturală în stil rococo, cu domurile şi cupolele sale. Interiorul este decorat cu multe obiecte de artă chineză. Seara plecăm la Glynderbourne.

– Glynderbourne ?

– Cum, n-ai auzit de ea ? Este o sală de operă, draga mea, construită de John Christie, un profesor din Eton, chiar pe locul propriei case. Pentru că era îndrăgostit nebuneşte de muzică acesta i-a ridicat un adevărat templu. De cincizeci de ani, în această sală se organizează un festival celebru în întreaga lume. Ţinuta de seară este obligatorie.

Antonia petrecu o zi minunată. Seara, de asemenea, a fost memorabilă, din mai multe motive...

Antonia nu mai fusese până atunci la operă şi era fermecată de „Nunta lui Figaro". În pauză, străbătură grădinile superbe care înconjurau clădirea. Carl îi explicase că în acest timp, unii spectatori iau gustări, în grădină. Ei merseră la un restaurant aflat în apropiere. Acolo, nu mică îi fu surpriza să vadă cum copacii străpungeau cu ramurile lor tavanul restaurantului.

În timpul mesei, Antonia observă că o femeie, aşezată la o altă masă, o priveşte insistent, fapt ce o in-

trigă. Aceasta cina alături de mai mulți prieteni. Toți râdeau și vorbeau în mare vervă, dar se părea să nu fie atentă la discuții. În repetate rânduri, privirile lor se încrucișară. De fiecare dată, străina se grăbea să-și plece privirea. Cu toate acestea, Antonia era sigură că n-o mai întâlnise niciodată. Altfel, n-ar fi putut uita niciodată acest chip frumos, cu trăsături specifice slave, cu pomeții ridicați, puși în evidență de părul tuns scurt.

Necunoscuta era foarte elegantă. Purta un pulovăr de cașmir negru, cu guler întors, care-i accentua formele opulente. La sfârșitul mesei, spre mirarea ei, necunoscută se ridică și se îndreptă spre masa lor.

– Bună seara, dragă Carl.

Frumoasa necunoscută avea o voce răgușită, amintind de tavernele afumate și nenumăratele pahare de gin consumate. Carl își ridică surprins privirea.

– Diana ! exclamă el. Ce surpriză plăcută ! Antonia, ți-o prezint pe Diana Webb. Dacă ai fi trăit în Anglia, numele ți-ar suna familiar. Diana este una dintre cele mai energice producătoare de televiziune.

– Încântată de cunoștință, Antonia. Așadar, vii din străinătate ?

– Da, din Valencia.

– Și ce vânt te aduce în Anglia noastră cețoasă ?

– Vântul care o aduce sunt eu, replică vesel Carl. Antonia nu este o femeie de afaceri ca tine, draga mea. Se află aici în voiaj de nuntă. Ne-am căsătorit acum două săptămâni.

Minunații ochi cenușii ai Dianei Webb se măriră.

– Într-adevăr ? Ce surpriză !

Întorcându-se spre Antonia, Diana adăugă cu un surâs fermecător :

– Prietenii noștri nu-și vor reveni din uimire ! Carl însurat ! O singură știre ar putea face mai multă sen-

zație în cercul nostru : cea a căsătoriei mele ! Eu sunt o celibatară înrăită, Antonia !

Mai schimbară câteva cuvinte după care, scuzându-se, Diana se întoarse la prietenii ei. Când aceasta se îndepărtă, Antonia îl privi pe Carl. Fără îndoială că el avea să-i explice cine era această Diana Webb.

Dar, surprinzător, Carl nu scoase nici o vorbă. În cele din urmă, după o tăcere de câteva minute, ea se hotărî să atace subiectul.

– N-am înțeles prea bine gluma prietenei tale în legătură cu căsătoria ei...

– Diana este total împotriva căsătoriei. O astfel de veste i-ar face să râdă pe toți prietenii noștri. Ea susține libertatea femeii și alte nerozii de felul acesta. Este genul care predică egalitatea între sexe. Laura, sora mea, este prietenă cu Diana. Și ea tânjește după libertate. Se pare că asemenea idei i-au distrus căsnicia...

Antonia ar fi dorit să afle mai multe, dar nu mai era timp. Spectacolul urma să înceapă. Trebui să aștepte până când se aflară în mașină, pe drumul spre casă, seara târziu, pentru a cunoaște povestea căsătoriei Laurei...

– Laura avea o situație strălucită la televiziune, îi explică el. Dar trebuia să lucreze noaptea. În cele din urmă, Bill, soțul ei, s-a săturat de cina pusă din nou la încălzit și de serile petrecute în singurătate. Așa că, întorcându-se acasă, într-o noapte, l-a găsit zbenguindu-se cu o vecină franțuzoaică plină de nuri... Bill regreta cele întâmplate. Și-a cerut iertare și a jurat că nu era nimic serios dar Laura n-a vrut să audă nimic, deși ea purta cea mai mare vină în toată povestea asta.

Antonia își plecă privirile.

– O înțeleg, oarecum, mărturisi ea. Dacă o femeie ține la munca ei, trebuie să-i vină foarte greu s-o abandoneze ca să-i facă pe plac soțului !

– De bună seamă. Dar, în viață, trebuie să știi să alegi. Laura ar fi trebuit să se gândească la acest aspect înainte de a se mărita cu Bill.

*
* *

Câteva zile mai târziu, Carl o anunță că luase o hotărâre :

– Suntem căsătoriți de peste două săptămâni. Este timpul să ieșim din izolare. Am să iau legătura cu prietenii mei, așa că trebuie să ne așteptăm să plouă cu invitații la cină. În curând, dacă vrei, putem întoarce invitațiile și vei face pe stăpâna casei.

Antonia era entuziasmată. Îi plăcea foarte mult să primească musafiri. Așa cum făgăduise, Carl angajase o pereche de servitori spanioli. Femeia, Rocio, trebăluia la bucătărie, iar soțul ei, Marco, se ocupa de muncile grele. În fiecare dimineață, veneau, de asemenea, o menajeră și un grădinar, pe care îi alesese Carl. Acesta însă, lăsa pe seama tinerei sale soții organizarea lucrului celor doi.

Noul rol i se părea Antoniei foarte plăcut. Era amuzant să conduci treburile unei gospodării. Evident, servitorii îi ușurau mult munca, dar ținea să vegheze asupra celor mai mici amănunte. În plus, ea nu trebuia să dea nimănui socoteală. Putea să iasă în oraș după bunul ei plac...

Își alesese camera cea mare, iar Carl ocupa una mai mică, la același etaj. De acum înainte nu vor mai

lua împreună micul dejun. Carl se scula prea devreme, încă de la ora șase, pentru că-i plăcea să lucreze acasă înainte de a pleca la birou. Asta se întâmpla înainte de ora nouă, așa că era întotdeauna primul sosit la lucru.

Antonia care, în Spania, se culca și se scula târziu, luase câteva hotărâri înțelepte. Mai întâi, comandase ca micul dejun să-i fie servit la opt și jumătate. În felul acesta era în rând cu englezii. Cum nu dovedea talent pentru bucătărie, iar primele ei încercări se dovediseră a fi adevărate catastrofe, se gândi să se înscrie la niște cursuri de specialitate. Nădăjduia să devină o adevărată maestră în arta culinară.

Într-o după-amiază primi vizita cumnatei sale, căreia îi arătă cu mândrie casa. Tot vorbind, Antonia aminti despre întâlnirea cu Diana Webb.

– Cred că a fost șocată când a aflat cine ești ! exclamă Laura.

– Șocată ?

Laura ridică din umeri, așa cum făcea adesea.

– Fiecare are orgoliul său, nu ? Bineînțeles, Diana i-a dat papucii lui Carl. Dar nici prin gând nu-i trecea că el va oferi alteia mult-râvnitul titlu de „Doamna Bernard"...

CAPITOLUL III

Antonia, care venea în urma Laurei pe scara ce ducea spre camere, nu răspunse nimic. Cumnata ei tuşi uşor, apoi spuse :

– Carl... ţi-a vorbit de Diana, nu-i aşa ?

Inima Antoniei bătu nebuneşte, dar reuşi să-şi păstreze cumpătul.

– Nu, răspunse ea cu un surâs nepăsător. Nu mi-a spus nimic. Eu l-am rugat să nu-mi pomenească nimic de aventurile lui din trecut. Ce a fost a fost. Contează doar prezentul şi viitorul.

Laura aruncă o privire admirativă prin dormitor. Apoi, se opri gânditoare asupra patului.

– Ai de gând să faci copii ? întrebă ea. La urma urmei, dacă tot nu mergi la serviciu...

– Da, îmi doresc patru, răspunse veselă Antonia.

Laura nu-şi ascunse mirarea.

– Fratele meu cu patru copii... Altceva nu aştepţi de la viaţă, Antonia ?

– Pentru mine este cel mai important lucru. Evident, am o mulţime de alte ţeluri mai modeste. Urmez cursuri de artă culinară. Apoi, ducându-mă la Glyndebourne mi s-a trezit dorinţa de a şti mai multe despre muzică, domeniu în care sunt ignorantă. În sfârşit, aş

dori să-mi perfecționez franceza. Toate acestea înseamnă ceva, nu-i așa ?

Laura părea gânditoare.

– Adevărat, rosti ea după o scurtă tăcere, este foarte interesant. Dar, în zilele noastre, orice femeie vrea să muncească, să fie independentă. Până și cele căsătorite...

– Înțeleg prea bine, spuse Antonia. Dar și a fi o bună mamă este o îndeletnicire frumoasă. Să te apleci asupra rosturilor gospodăriei, a fericirii familiei tale ; să te ocupi să fie bine hrăniți, să știi cum să-ți primești invitații. Este un ideal frumos, nu ?

– Bine, dar copiii sunt atât de plictisitori, răspunse Laura cu o strâmbătură. Mai ales când sunt mici! „Mama" în sus, „Mama" în jos... Unele dintre prietenele mele își iau câmpii.

– Perioada asta nu durează o veșnicie, spuse Antonia surâzătoare. Și apoi, când lucrezi, trebuie să ai de-a face și cu oameni ursuzi, necioplițI...

– Ba bine că nu ! În sfârșit, poți avea o guvernantă pentru copii, ceea ce te eliberează de unele poveri! Prietenele mele nu au pe nimeni.

– Dar pot fi ajutate de mamele lor ! În Spania, bunicile au grijă de nepoții lor.

– Din păcate, în Anglia, rudele locuiesc adesea departe unii de alții. În afară de asta, multe dintre femeile în vârstă preferă să continue să lucreze. În felul acesta, își pot permite o mașină de spălat rufe ori de spălat vase, dintre cele mai moderne. Toți își doresc să cumpere și iar să cumpere...

– Carl este de părere că trebuie să alegi în viață, căci nu poți avea totul.

– Îi dă mâna să vorbească frumos ! Pentru bărbați este mult mai ușor !

– Nu întotdeauna, Laura. De altfel, nu a reușit s-o convingă pe domnișoara Webb, care a preferat să-și vadă de slujbă decât să se mărite.

Antoniei îi păru rău imediat că adusese vorba despre frumoasa producătoare de televiziune. Regretă însă și mai amarnic, când Laura îi răspunse :

– Oh, Carl a obținut cel puțin de la ea ce-și dorea. Diana i-a fost amantă timp de șase luni. Carl a fost cel care a rupt legătura, după cum se zvonește. Se pare că a născocit povestea asta cu căsătoria ca să iasă basma curată.

Ca să schimbe subiectul discuției, Antonia îi propuse să ia ceaiul în grădină. Laura izbucni în râs. Nu se dădea în vânt după ceai, mărturisi ea. În schimb, nu ar refuza un pahar cu gin. Mai schimbară câteva vorbe despre toalete, după care Laura plecă. Antonia simți o adevărată ușurare. Laura era atât de blazată, de pesimistă !

Seara, tânăra avu o întâlnire ceva mai plăcută. De data aceasta erau invitați la cină de niște prieteni ai lui Carl, familia Ratkin. Cei doi soți erau mai vârstnici decât ea. Tom Ratkin era director general la o companie de transporturi rutiere, soția lui, Fanny, nu lucra. Prefera să stea acasă și să se dedice familiei ei numeroase.

Locuiau într-o casă mare, în apropiere de Kew Gardens. Când ajunseră la poarta grădinii, fură întâmpinați de o fermecătoare adolescentă.

– Bună seara, Carl, bună seara, doamnă Bernard ! Eu sunt Rose, ultima dintre cei „mari" cum ne spune tata. Atenție la bicicletă ! Monstrul acesta mic, Freddy, uită mereu s-o pună la locul ei. Freddy este unul dintre cei „mici". La început, o să vă vină greu să ne re-

cunoașteți, doamnă Bernard ! Suntem șapte copii, să știți. Mă rog, din moment ce veniți din Spania, trebuie să fiți obișnuită cu familiile numeroase.

– Oh, da, răspunse Antonia cu căldură. Eu am fost singură la părinți, deși mi-ar fi plăcut să mai am frați.

– Doamne, ce rochie frumoasă aveți ! se minună Rose.

Într-adevăr, toaleta Antoniei costase o avere. Rochia din mătase chinezească era împodobită cu strasuri la talie și la guler. În picioare avea sandale de aceeași culoare, cu tocuri înalte. Avea și o poșetă de seară, din piele. Toate la un loc creau imaginea unei femei atrăgătoare.

Familia Ratkin era atât de unită și veselă ! Antonia o găsi pe Fanny la bucătărie unde, înconjurată de o droaie de copii, făcea ultimele pregătiri pentru cină. Bucătăria imensă era de modă veche. Nimic din plastic, iar dulapurile pentru vase erau din lemn masiv.

– Nici nu știți ce fericită sunt să vă cunosc, spuse Fanny strângând cu căldură mâna Antoniei. Carl este unul dintre prietenii noștri cei mai apropiați.

Cei doi bărbați apărură și ei în bucătărie. Carl dădu binețe gazdei apoi, înlănțuindu-i mijlocul soției sale, o făcu să se întoarcă într-o piruetă, asemenea unei tinere prezentatoare de modă.

– Privește, rosti el, adresându-se lui Tom. Așa-i că este încântătoare noua doamnă Bernard ?

– Că bine zici ! Chiar prea încântătoare pentru tine, zgârie-brânză ce ești ! răspunse Tom făcându-i cu ochiul Antoniei.

Și, luând-o pe tânără de mână, îi adresă, spre marea ei surpriză, tradiționala formulă de bun-venit rostită în Spania :

– Casa mea este și a ta, dona Antonia.

– Cunoașteți Spania ?! exclamă ea.

– Am fost de mai multe ori acolo. Ce vreți să beți ?

– Un Xeres pentru Antonia și un gin tonic pentru mine. Dar mai slab, bătrâne. Nu uita că trebuie să conduc mașina.

– Din clipă în clipă trebuie să sosească și familia Fletcher. Hai, Antonia, vino să-ți arăt salonul.

Invitația veni la momentul potrivit. Acum Antonia era ușurată. Putea în sfârșit să scape din strânsoarea brațelor lui Carl care, de când sosiseră, o ținea de talie. În fond, nimic mai firesc pentru doi tineri căsătoriți.

Camera în care o conduse Fanny îi aminti de scumpa ei fermă din Spania. Aceeași atmosferă intimă și chiar unele asemănări de mobilier. Cât de mult îi plăceau covoarele persane și vazele mari de porțelan chinezesc transformate în veioze. În plus, regăsea mulțimea de cărți care-o înconjuraseră cândva la fermă.

În scurt timp sosiră și soții Fletcher. Erau mult mai tineri decât gazdele. Ross părea să fie de-o seamă cu Carl, dar soția lui Lila, era mai în vârstă decât Antonia. Se așezară cu toții în jurul imensei mese ovale din sufragerie. Antoniei i se rezervă locul de onoare, la dreapta stăpânului casei.

– Unde v-ați petrecut luna de miere, doamnă Bernard ? o întrebă Lila Fletcher.

– Vă rog să-mi spuneți Antonia, răspunse ea, care ținea să fie drăguță cu prietenii lui Carl. Ne-am petrecut-o la... la Londra. Cum nu cunoșteam Anglia, totul mi s-a părut foarte interesant. Bineînțeles, nu pentru Carl, ci pentru mine...

Antonia se miră când toți izbucniră în râs.

– Cu o asemenea femeie lângă el, rosti veselă

Fanny, cred şi eu că orice i s-ar fi părut interesant lui Carl !

– Oricum, o întrerupse Carl, aruncându-i o privire cu subînţeles soţiei sale, luna noastră de miere a fost mai scurtă. Am de gând să-i ofer Antoniei, nu peste mult timp, o a doua lună de miere, pe care o vom petrece într-un loc ales de mine.

Antonia nu ştia cum să reacţioneze. Din fericire, discuţia devie spre subiecte mai puţin delicate pentru ea.

– Înţeleg că vreţi să vă cumpăraţi o casă, spuse Ross. Unde aţi prefera să locuiţi, la Londra, sau la ţară ?

– Mi-e indiferent. Vom face cum vrea Carl.

– Auziţi, doamnelor ?! exclamă Ross plin de umor. Profită cât mai este timp, Carl, bătrâne, căci în curând vei fi sub papuc.

Ross vorbise pe un ton de glumă.

– Nici gând, bătrâne. Doar bărbaţii slabi se lasă conduşi de nevestele lor. Femeile sunt aidoma câinilor. Au nevoie de stăpân.

Lila nu părea să împărtăşească opinia lui Carl. Doar Fanny, ca o bună gazdă, aplană pe loc situaţia.

– Haide, Lila, nu te enerva. Carl glumeşte, desigur. Orice ar zice el, Antonia face ce vrea la ea acasă !

– Greşeşti, replică tăios Carl. Antonia îşi ştie locul şi nu-i trece prin cap să mă joace pe degete. O femeie adevărată nu încearcă să fie egală cu bărbatul. Ştie că este altfel decât el şi caută să cultive această diferenţă. Bărbatul şi femeia sunt făcuţi pentru a se completa unul pe celălalt, nicidecum pentru a se război.

– Dumnezeule, Antonia, soţul tău este un *macho* periculos ! exclamă Tom. Cred că ţi-ai dat seama, nu ? Ori poate că în Spania nu există, încă, Mişcarea de Emancipare a Femeilor !

Până să scoată Antonia vreun cuvânt, Carl i-o luă înainte şi răspunse în locul ei :

– Nu ştiu. În orice caz, în Spania, tinerele au un aer nevinovat...

După cină, trecură în salon, ale cărui uşi mari de sticlă dădeau spre o terasă întinsă.

După ce băură cafeaua, Carl se ridică şi puse un disc cu muzică.

– Îmi permiteţi, Fanny ? întrebă el înainte de a da drumul aparatului.

– Mai este vorbă !

Carl se îndreptă spre soţia lui, care stătea ceva mai retrasă.

– Vrei să dansezi ? o invită el, întinzându-i mâna.

Niciodată nu mai dansaseră amândoi. Carl se dovedi un partener desăvârşit. Tot învârtindu-se în ritmul muzicii, o trase afară pe terasă. Sunetele se revărsau alene, languros. Când fură la adăpost de celelalte priviri, Carl o strânse la piept, lipindu-şi obrazul de al ei. În ciuda tocurilor înalte ale sandalelor, ea se simţea mică şi lipsită de apărare în braţele soţului său. Dacă ar fi vrut, ar fi putut profita de moment.. Dar nu, nu o va face. Totuşi, la cină, când el vorbise despre femei, zâmbetul ei fusese forţat. Tonul lui o speriase. Fanny o asigurase că el glumea, dar cine putea şti...

Carl era cu totul altfel decât Tom Ratkin ori Ross Fletcher. Cei doi prieteni ai lui erau, fără îndoială, încântători, dar prea păreau bărbaţi de casă. Probabil pentru că se obişnuiseră, de generaţii întregi, cu confortul... Ştia că soţul ei era bogat doar de puţină vre-

me. Tatăl şi bunicul lui îi transmiseseră spiritul de întreprinzător. Tom şi Ross erau capi de familie desăvârşiţi, dar cum ar reacţiona oare în faţa unui pericol real, cum ar fi un război ? Carl ar şti să se descurce în orice situaţie. Bărbaţii asemenea lui puteau înfrunta orice primejdie. Chiar dacă ar fi lăsaţi în junglă ori în inima deşertului, ar găsi o soluţie salvatoare, pentru că sunt curajoşi, perseverenţi, călîţi...

Antonia se întrebă de ce-i treceau prin minte asemenea gânduri. Şi tot ea îşi răspundea că de vină era dansul şi atingerea coapselor tari ale lui Carl, forţa braţelor lui vânjoase care-o înlănţuiau.

El o strânse şi mai tare, ştiind că ea nu se putea apăra fără să fie observată de gazde. Carl o sărută uşor pe tâmplă. De departe, păreau un cuplu ideal...

– Îmi place nespus de mult să dansez cu tine, îi şopti el la ureche. Nu crezi, draga mea, că ar trebui să facem lucrul acesta mai des ?

Obrajii tinerei se îmbujorară. Era puţin jenată, iar Carl nu contenea cu tachinările. Nu se simţea în stare să-l înfrunte. Băuse cam mult şi mai târziu, amintindu-şi de seara aceasta, avea să-şi reproşeze. Tom Ratkin servise în cinstea lor nişte vinuri franţuzeşti excelente.

Probabil că din cauza vinului, Antonia se lipi de Carl, petrecându-şi o mână pe după gâtul lui. Oare numai din cauza vinului ?

Carl îi strânse şi mai tare mâna. Cealaltă mână a lui alunecase pe spatele ei, uşor, apoi urcă într-o mângâiere până spre umeri. Ei se aflau acum într-un colţ, cel mai întunecat al terasei. Continuându-şi mângâierile, mâna lui urcă, domol, până la ceafă, apoi coborî pe nesimţite...

– Nu te lăsa prinsă în joc, Antonia, rosti el cu o voce aspră, aproape gâfâind. Să nu regreţi mai târziu...

Ea ridică ochii și privirile li se încrucișară. Redescoperi aceeași flacără de pasiune pe care ea i-o provocase în noaptea nunții lor.

Instinctiv, ea se trase înapoi, iar Carl nu schiță nici un gest pentru a o împiedica. Luminița din ochii lui pieri brusc, colțurile gurii se strânseră într-o expresie severă. Din clipa aceea, dansară ca doi străini.

Pe la miezul nopții își luară rămas-bun de la familia Ratkin.

– Te așteptăm oricând dorești, spuse Fanny, din pragul ușii. Probabil că te vei simți singură la început, dar în curând veți avea casa voastră și vei intra în iureșul cumpărării și alegerii tapetului. Am văzut, deja, după cum te îmbraci că ai gusturi alese. Carl are mare noroc. Sper să te merite, adăugă ea, bătându-l prietenește pe Carl pe umăr.

Cu politețea lui obișnuită, Carl o ajută să urce în mașină dar, o dată aflat la volan, nu scoase nici un cuvânt cât ținu drumul. În timpul acesta, Antonia îi aruncă priviri furișe. Chipul lui îi dădea fiori reci. Niciodată nu-l mai văzuse astfel.

– Îmi pare nespus de rău că te-am supărat, spuse ea cu vocea sugrumată de amărăciune. Te-ai întristat în timpul dansului, nu-i așa ?

El nu catadicsi să-i răspundă. Tristețea Antoniei se prefăcu în furie. Cum putea fi atât de nepăsător ?

Nici ea nu-i mai adresă nici un cuvânt. Când ajunseră acasă, ea o luă înaintea lui, în zgomotul pe care-l făceau tocurile sandalelor. Era hotărâtă să urce în cameră fără să-i spună noapte bună, dar el îi porunci, calm, să rămână. Nu ridicase tonul și cu toate acestea, ea nu se înșela. Nu era o rugăminte, ci un ordin. Hotărârea de neclintit se citea clar în privirile lui reci... Ar fi fost cu neputință să nu-i dea ascultare.

Antonia se întoarse încet, ridicând spre Carl ochii ei aurii. Carl urcă, cu nepăsare, două trepte şi o ţintui cu privirea, aşa cum făcuse la prima lor întâlnire, pe drumul de munte.

– Nu m-ai supărat, Antonia, răspunse el calm. M-ai aţâţat, m-ai făcut să te doresc, ceea ce este cu mult mai grav. Să aţâţi un bărbat şi să nu mergi până la capăt, iată un joc periculos, chiar foarte periculos. Unii bărbaţi aduşi în starea asta pot chiar să ucidă. Bagă de seamă, deci, nu te juca cu mine, atâta vreme cât nu poţi să suporţi consecinţele... Te previn că, dacă mă mai provoci astfel, o voi lua ca pe o invitaţie şi voi trece la fapte. Şi acum, noapte bună...

Antonia îşi plecă privirile, după care se grăbi să ajungă în camera ei. Tremura toată de frică şi de furie. În plus, se simţea umilită. Aşadar, Carl îşi arăta în sfârşit adevărata faţă. Nu mai fusese niciodată atât de aspru, de neîndurător. Politeţea lui nu era, deci, decât o aparenţă a omului de lume. Îi vorbise ca un adevărat stăpân, nu ca un soţ, dându-i de înţeles că trebuia să se supună...

„Doamne, Antonia, soţul tău este un băiat rău! Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama de asta..." îşi aduse ea aminte.

*
* *

Carl era foarte ocupat cu treburile sale, dar ţinea să-şi petreacă, o dată pe săptămână, o zi întreagă cu soţia lui.

Câteodată, zbura cu un avion particular în provincie, pentru a asista la vreun consiliu de administraţie. Adesea o lua cu el. Deşi ştia să piloteze, Carl nu o

făcea decât rareori. De fiecare dată, îi dădea un ghid al locurilor pe care urma să le viziteze, cu restaurantele bune şi planul oraşului în care poposeau. De toate acestea s-ar fi putut ocupa o secretară. Carl se considera onorat să se ocupe el însuşi de toate. Aşa se făcea că, în vreme ce el lucra, Antonia nu-şi putea petrece timpul după placul ei. În plus, nu era niciodată cu adevărat singură, căci soţul ei îi închiriase o maşină cu şofer.

La Coventry, Antonia vizită catedrala modernă, din gresie roză şi admiră, în interiorul acesteia, o tapiserie splendidă a lui Graham Sutherland, o capodoperă a secolului al XVII-lea.

După cum o sfătuise Carl, merse la Art Gallery, când ajunse la Birmingham. Ce frumoase erau tablourile lui Burne Jones şi William Morris !

Când venea „ziua lor", Carl o ducea adeseă la ţară. Antoniei îi plăceau la nebunie satele mici englezeşti, asemănătoare desenelor pe care le văzuse în copilăria ei. O impresiona farmecul căsuţelor albe cu grinzi întunecate la culoare, cimitirele rătăcite între tufele de ierburi, cu pietrele lor funerare acoperite de muşchi, sub care cu greu se mai zăreau inscripţiile misterioase şterse de vreme.

O dată, chiar au făcut un picnic la ţară. Carl se lansă într-un lung discurs despre psihologia industriaşului. Cu toate că nu pricepea mare lucru, discuţia o încântă căci, măcar acum, Carl înceta să o mai tachineze. Şi apoi, i se putea citi în priviri ascuţimea minţii...

După masă, vizitară Claydon House, faimoasa reşedinţă a familiei Verney, transformată în muzeu în cinstea nu mai puţin celebrei Florence Nightingale, eroina Angliei din timpul războiului Crimeei.

– Este așa de captivant! exclamă Antonia. Tocmai citesc o carte despre acest personaj celebru.

– Știu, rosti cu tandrețe Carl, am zărit cartea pe masa din salon. De aceea te-am adus aici.

Antonia era mișcată de această dovadă de atenție plină de delicatețe. Care va să zică, îl interesau lecturile ei...

În altă seară, Carl o întrebă dacă a doua zi la prânz avea vreun program.

– Nu, nu am. De ce mă întrebi?

– Mi-am permis să accept o invitație în numele tău, răspunse el cu un aer misterios.

– O invitație? Despre cine este vorba?

– Despre unchiul tău Joaquin care se va afla doar pentru câteva ore în oraș. Avea niște treburi la Paris, dar nu a rezistat plăcerii de a te vedea.

Antonia nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

– Oh, de ce nu stă la noi peste noapte? Aș fi atât de bucuroasă!

O licărire ironică se aprinse în ochii lui Carl.

– Bineînțeles că i-am propus, dar a refuzat. Se pare că are un program prea încărcat. La drept vorbind, cred că a făcut-o mai mult din politețe. N-a vrut să ne tulbure... intimitatea, draga mea. Nu uita că suntem tineri însurăței.

– Bine, dar asta nu înseamnă să ne îndepărtăm de familiile noastre! protestă Antonia fără să priceapă aluzia. De altfel, ar trebui să-i facem o vizită tatălui tău, nu crezi? Suntem aici de mai bine de o lună...

– Ei, bătrânul poate să mai aștepte, replică cu dezinvoltură. În Anglia legăturile de familie nu sunt atât de strânse ca în Spania. Nici eu nu-l văd prea des pe tatăl meu.

Pentru Antonia, această observație cinică era un șoc. Să fie, oare, Carl un fiu ingrat ? Dacă așa stau lucrurile însemna că nu va fi un tată prea bun pentru propriii copii. Pentru ea familia conta enorm. În noaptea aceea, abia dacă ațipi. Gândul că a doua zi își va revedea unchiul nu-i dădea pace.

*
* *

Unchiul Joaquin își sărută zgomotos nepoata. Apoi, fără înconjur, o întrebă :

– Ei, cum este, îți place aici ? Ești fericită cu soțul tău ?

– Da, Londra este un oraș minunat, unchiule. Sunt o mulțime de lucruri de văzut, iar magazinele sunt minunate. Găsești tot ce vrei și ce nu vrei. Știi raionul de alimente de la Harrods ? Dar stofele de la Liberty ?

Tot sporovăind despre Londra și minunățiile ei, ea încerca să poată ocoli întrebările stânjenitoare. Planul îi reuși. Cât ținu prânzul, îl zăpăci pe unchiul Joaquin iscodindu-l, ba cum merg afacerile, ba cum se simt ai ei, ce mai fac prietenii lor din Spania.

După-masă, dădură o raită pe la magazine, cu un taxi. Unchiul Joaquin ținea să ducă fiecăruia din familie câte o amintire.

– Bineînțeles și ceva cadouri pentru nepoata mea preferată, spuse el cu voioșie. Știi bine, draga mea, că-mi place să te răsfăț, deși acum, cred că soțul tău mi-a luat locul în privința asta și că se descurcă de minune.

Rostind aceste vorbe, o privi drept în ochi.

– Nu ești așa de înfloritoare pe cât credeam, adău-

gă el drăgăstos. O fi vreo pricină. Femeile tinere sunt, de multe ori, obosite la prima lor sarcină.

Antonia roşi.

– Dar nu sunt însărcinată, unchiule. Nu... nu vreau să avem copii aşa curând. Sunt încă tânără. Vreau să mă bucur puţin de viaţa de femeie măritată. Mai vedem, peste un an.

– Îl iubeşti, copila mea ?

Chipul ei deveni stacojiu.

– Asta vine cu timpul, unchiule. Am nevoie de răgaz. Dacă nu sunt prea în formă azi, este din cauză că n-am dormit azi-noapte. Eram aşa de încântată să te revăd ! Chiar nu poţi să rămâi la noi peste noapte ?

– Din păcate nu, scumpa mea. Poate data viitoare. Sper ca în curând să aveţi casa voastră, aşa cum o visaţi. Apartamentele astea mobilate arată, desigur, bine, dar... În sfârşit, Carl văd că ţi-a găsit servitori spanioli. Zău că este drăguţ din partea lui că s-a gândit la asta.

– Într-adevăr. Este nemaipomenit să pot vorbi cu ei în spaniolă.

– Te-ai schimbat, spuse unchiul ei gânditor. Ştii, semeni din ce în ce mai puţin cu bietul taică-tu !

– Da ? Nu mi-am dat seama...

În cele din urmă, trebuiră să-şi ia rămas-bun. Antonia voia să-l însoţească la aeroport, dar el refuză categoric. Ea se opri într-o librărie. Căuta o carte pe care Carl dorea s-o citească.

Ajunsă acasă, ea se gândi să aşeze cartea pe noptiera din camera soţului ei. Va fi o surpriză pentru el s-o găsească, înainte de culcare.

Ea nu intra niciodată în camera lui. Când deschise uşa, se simţi chiar pătrunsă de curiozitate. Cum arăta oare vizuina unui lup ?

La început, o surprinse plăcut ordinea desăvârşită care domnea în încăpere. Fiecare lucru era la locul său. Dar îşi aduse aminte că tot aşa de ordonat îl văzuse pe Carl şi atunci când au stat la hotel.

Camera era aşa cum o văzuse prima dată, când vizitase casa. Bustul lui Wellington trona deasupra canapelei. Pe noptieră zăcea un vraf de cărţi. Îşi aruncă privirea asupra titlurilor. Erau dintre cele foarte serioase, dar şi câteva romane poliţiste. Ba chiar fu surprinsă să descopere printre ele şi un volum mare de poezii. Nici nu-şi închipuise că vreodată soţul ei ar putea citi, visător, poemele lui Keats ori ale lui Byron!

Tot aşa o mira şi prezenţa bustului lui Wellington. Ştia foarte puţine lucruri despre acest mare strateg englez. Nu-i sprijinise el pe spanioli împotriva lui Napoleon? Îşi promise să citească mai multe despre această personalitate.

* * *

Cum a doua zi era din cele rezervate pentru ei doi, Carl se gândi la o excursie cu maşina. Pe drum, i se adresă surâzător:

– Mulţumesc pentru cadou. L-am găsit la culcare.

Antonia era cât pe ce să-i atragă atenţia că nu era un cadou, pentru că îl cumpărase tot din banii lui... Dar, slavă Domnului, se abţinu.

– Îţi doreai s-o citeşti, din câte ştiu, se mulţumi ea să spună. Îţi place?

– Este pasionantă! N-am lăsat-o din mână toată noaptea!

Vreme de o clipă, privirile lui se îndreptară asupra câmpului de lângă şosea.

– Vei avea de suferit, draga mea, când vom dormi în aceeaşi cameră. Mi se întâmplă des să citesc noaptea. Cred că va trebui să te obişnuieşti să dormi cu lumina aprinsă.

Antonia scoase un oftat. Carl era pur şi simplu răutăcios. Căuta tot felul de pretexte ca să-i amintească de situaţia lor şi de înţelegerea pe care o făcuseră.

– Nici o grijă, mă voi obişnui, răspunse ea calm.

– De unde ştii ? N-ai mai dormit niciodată cu altcineva în cameră !

– Te înşeli, dragul meu. În Spania, dormeam adesea cu verişoara mea. Bineînţeles, este altceva să împarţi camera cu o fată.

– Nu-i chiar aşa, ai să vezi, o tachină el. Noi bărbaţii nu suntem nişte monştri. „Dacă ne răneşti, oare nu sângerăm ? De ne gâdili, nu râdem ? Iar de ne otrăveşti, nu murim ? Un lucru însă este neîndoios : dacă ne înşeli, răzbunarea noastră nu va întârzia...". Sunt vorbele marelui nostru Shakespeare...

– Ce mai face Laura ? îl întrebă ca să schimbe subiectul. Ar trebui s-o invităm la cină, într-o seară. Pare atât de nefericită ! Chiar nu este nici o speranţă să se împace cu fostul ei soţ ?

– Ar fi cazul să rezolvăm întâi problemele noastre conjugale şi apoi să ne îngrijim de ale altora !

Tonul lui muşcător o răni. Se afundă în scaunul ei şi nu mai spuse nimic.

Sosiră în sfârşit la Castelul Windsor, cel mai mare castel locuit din întreaga lume.

– Luna viitoare urmează să vină regina, ca să asiste la cursele de la Ascot, foarte aproape de aici.

Vizitară apartamentele regale, toate încărcate cu comori nepreţuite. Antonia admiră îndeosebi casa cu păpuşi a reginei Mary şi capela Sfântului Gheorghe.

Carl pregătise un coş cu mâncare pentru picnic. Se aşezară pe iarbă, pe malul Tamisei. Apoi se plimbară pe străduţele din Eton, unde întâlniră mai mulţi adolescenţi purtând cu mândrie uniforma şi pălăria cu boruri rotunde şi tari, însemne ale faimosului colegiu englez.

– Colegiul din Eton este cum nu se poate mai bun. Aici îi vom trimite pe fiii noştri, spuse Carl zeflemitor.

– Nu este doar pentru copiii de aristocraţi ? întrebă ea încercând să pară firească.

– Era valabil în trecut. Acum, însă, banii deschid orice uşă.

În vocea lui era o nuanţă de regret care o surprinse. Ar fi trebuit să se arate încântat de abolirea privilegiilor, căci venea dintr-o familie modestă.

– Ţi-a plăcut şcoala pe care ai urmat-o ?

– Pe vremea mea, era un colegiu foarte bun. Profesorii nu se mulţumeau doar să ne umple mintea cu cunoştinţe, ci se străduiau să ne formeze şi caracterul. Am învăţat o mulţime de lucruri stând de vorbă cu ei, la un ceai. Acum nu mai este la fel. Directorul de atunci a murit, iar cel nou... Cum este posibil să baţi un copil pe care l-ai prins fumând, când tu însuţi fumezi în faţa lor ?

– L-a bătut ?

– Cu bastonul ! Şi asta, chipurile, spre binele nostru, pedepsele fiind meritate.

– Fumai şi tu ?

– Da. Ca toţi ceilalţi puşti, făceam pe interesantul. Dar m-am lăsat repede de fumat. Este o adevărată crimă să-ţi baţi joc astfel de sănătatea ta. Este foarte periculos, ca să nu mai spun că-ţi strică o mulţime de plăceri.

– Aşa este. De pildă, dacă fumezi ca un turc, nu

mai poţi înota o mie de metri, replică ea cu seriozitate. Asta spune şi unchiul Joaquin tot timpul.

– Tutunul are şi alte dezavantaje, adăugă el pe un ton firesc. Mă vezi pe mine făcând dragoste cu o fumătoare înrăită ? Este ca şi cum aş îmbrăţişa o scrumieră.

Antonia roşi până în vârful urechilor. Pentru a-şi ascunde stânjeneala, se uită în vitrina unui magazin. Nu trecu mult timp şi scoase o exclamaţie de surpriză :

– Vai, Carl, ia priveşte la fotoliul acesta. Nu-i aşa că este minunat ?

– Îţi place ?

– Mai este vorbă ! Ai văzut ce culoare au pernuţele ? Ador mătasea verde...

Fără să stea prea mult pe gânduri, Carl intră în magazin. După zece minute, timp în care cercetă cu atenţie fotoliul, Carl semnă un cec. Antonia îşi înăbuşi un ţipăt la vederea cifrei pe care soţul ei o trecuse pe cec.

– Nu se poate, Carl, este o nebunie !

– Merită. Este un fotoliu Ludovic al XIV-lea, cu certificat de autenticitate.

Carl întinse vânzătoarei cecul, apoi se întoarse spre Antonia şi-i surâse.

– Prima noastră piesă de mobilier, draga mea. O vom pune în camera noastră. Eşti de acord ?

Stăruise cam mult asupra cuvântului „noastră", iar amănuntul acesta nu-i trecu neobservat Antoniei.

*
* *

În seara aceea, Antonia reuşi cu mare greutate să aţipească. Mii de gânduri i se învârteau în minte. Îşi

amintea de vorbele cumnatei sale referitoare la dragostea dintre Carl şi Diana Webb :

„A fost amanta lui timp de şase luni..."

Oare soţul ei locuise împreună cu frumoasa producătoare de televiziune ? Ori locuiseră separat ?

Dar avea ea dreptul să fie geloasă ? Lucrurile acestea aparţineau trecutului. Nu-i purta pică Dianei, dar era dureros să ştie că fusese amanta lui Carl. El se însurase după o a doua alegere, iar în această vreme prima lui iubită era încă necăsătorită. Oare Diana îl mai iubea ? Şi dacă da, de ce alesese cariera ?

*

* *

Într-o dimineaţă, pe tava în care i se servea micul dejun, Antonia descoperi un pachet prins cu panglici. După ce i-l lăsă pe platou, Rocio ieşi şi se întoarse cu un superb buchet de trandafiri albi. Erau pe puţin vreo douăzeci.

– Dar nu sărbătorim nimic ! Cu ce ocazie primesc aceste flori ?

– Senor Bernard este mai romantic decât dumneavoastră, dona Antonia, răspunse Rocio. Azi se împlineşte nici mai mult nici mai puţin de o lună de când v-aţi căsătorit. Iar domnul vrea să sărbătorească acest eveniment. Mai doreşte să vă cumpăraţi o rochie nouă. Vă transmite că vă aşteaptă la aperitiv. A scris toate acestea pe un bileţel. După asta, vine o cină pe cinste, aici, ca pentru doi îndrăgostiţi. Eu mă voi îngriji de masă. Dar, vă rog, asta trebuie să fie o surpriză.

Rocio aşeză pe măsuţă vaza cu flori. Antonia dădea semne de nerăbdare. Murea de curiozitate să vadă ce era în pachetel.

Desfăcu mai întâi hârtia frumoasă în care era împachetat şi descoperi o cutiuţă de piele, de-a dreptul încântătoare. Când o deschise, cele două femei rămaseră fără grai : un superb colier de diamante strălucea pe o perniţă de catifea închisă la culoare. Bijuteria era de o mare sobrietate. Şiragul acesta de pietre dreptunghiulare va scoate în evidenţă de minune gâtul înalt şi subţire al Antoniei. La mijlocul cercului pe care-l formau pietrele, atârna iniţiala ei, un A bătut în smaralde şi diamante. Iniţiala putea foarte bine să fie purtată şi separat, în chip de broşă.

– Puneţi-l degrabă, senora, o imploră Rocio, întinzându-i oglinda stăpânei sale.

Antonia îşi petrecu colierul în jurul gâtului. Îi stătea cum nu se poate mai bine. Se vedea că era o bijuterie foarte valoroasă, dar simplitatea ei permitea să fie purtată în diferite ocazii.

Tânăra aşeză cu grijă la locul lui superbul colier. Rocio se retrase discret din cameră şi Antonia începu să soarbă cafeaua, gânditoare. Oare de ce Carl îi făcea acest cadou atât de costisitor ? Să fie din romantism, aşa cum spunea Rocio ? Atitudinea nu i se potrivea deloc soţului ei. Nu, trebuia să fie vreo pricină ascunsă...

Atunci, un gând îngrozitor o străfulgeră. Dacă el o înşela ? Dacă îi cumpărase acest cadou regesc doar ca să aibă conştiinţa împăcată ?

Şi atunci cum rămânea cu trandafirii albi ? Culoarea albă nu amintea de faptul că ea încă îşi păstra fecioria ?

Ieşind din camera sa, Antonia găsi o scrisoare cu instrucţiunile lăsate de Carl. Îi dădea întâlnire la ora opt, într-un bar foarte la modă. Lângă bilet era un cec

în alb. Ea trebuia să-şi cumpere o rochie, iar Carl nu voia ca ea să-şi cheltuiască banii de buzunar.

Chipul i se crispă. Se încăpăţâna să nu cheltuiască din banii lui. În cele din urmă găsi o soluţie : va îmbrăca o rochie foarte frumoasă pe care-o adusese din Spania. Carl nu o ştia, iar rochia îi va pune foarte bine în valoare colierul.

– *Ay, que guapa !* Senora este atât de frumoasă ! exclamă Rocio când Antonia fu gata.

Ea îi adresă un surâs. Ştia că este frumoasă. Dar care femeie n-ar fi fost, în asemenea împrejurări ? Îşi petrecuse toată după-amiaza într-un celebru salon de coafură. Însuşi patronul se ocupase de părul ei. Manichiura îi era desăvârşită. Purta, pe deasupra rochiei, doar o tunică lungă din muselină neagră. Ciorapii erau fini ca o pânză de păianjen. Ca să nu-i rupă, trebuise să-i pună cu mănuşi. Era încălţată cu sandale de seară din piele neagră de şarpe şi purta o poşetă de culoare asortată. Colierul arunca mii de sclipiri la gâtul ei. În urechi, străluceau cerceii de diamante şi smaralde pe care Carl îi oferise în ziua nunţii lor, iar pe deget inelul gros de logodnă. Luase cu ea, pentru orice eventualitate, şi mantoul de vizon dăruit de unchiul Joaquin. Seara se arăta superbă, dar nu se ştia niciodată.

În taxiul chemat de Marco, Antonia plutea de fericire. Era tânără, frumoasă, avea întâlnire cu un bărbat seducător... Hotărâse să petreacă o seară frumoasă şi nu avea de gând să lase pe cineva să-i strice plăcerea.

Carl o aştepta la o masă, în barul elegant unde îşi dăduseră întâlnire. După toate aparenţele, era acolo de ceva timp. Ea era punctuală ca de obicei. Dar cum se aşeză, un chelner le aduse o sticlă de şampanie şi pahare.

– Eşti fermecătoare, scumpa mea. De altfel, apariţia ta a fost... foarte bine remarcată. Toată lumea şi-a întors privirile după tine...

– Au făcut-o, cu siguranţă, din pricina cadoului primit de la tine, Carl. Îmi place nespus colierul, dar zău, Carl, n-ar fi trebuit.

– Când un bărbat are norocul să fie însurat cu o femeie frumoasă ca tine, draga mea, ar fi de neiertat dacă n-ar copleşi-o cu bijuterii. Şi mai ales atât de modestă ! Ochii celor de aici te priveau pe tine, nu colierul.

Îi vorbise pe un ton aspru. Ochii lui cu luciri de oţel scânteiau intens. În clipa aceea o dorea, se vedea prea bine...

– Oricum, îţi mulţumesc, răspunse ea, neputând opri valul de roşeaţă care-i urcase în obraji. Ţin să-ţi mulţumesc şi pentru trandafirii superbi. Rocio găseşte că eşti „mui romantico".

Carl luă paharul cu şampanie, dar nu bău imediat. Privirile lui o supuseră pe Antonia unei cercetări amănunţite.

– Noua coafură este perfectă, şopti el pe gânduri. Şi rochia este aleasă admirabil.

Făcu o pauză, înainte de a adăuga, cu aceeaşi inflexiune aspră a vocii care o făcea să tremure :

– Beau pentru aniversarea căsătoriei noastre şi pentru nunta noastră de argint, draga mea !

– Peste douăzeci şi cinci de ani, murmură ea visătoare. Fie. Pentru nunta noastră de argint, Carl.

Aşadar, soţul ei era încrezător în viitor ! Cu toate acestea, căsătoria lor nici nu se consumase, în fapt ; Carl era atât de sigur de el ! Ciudat, lucrul acesta o

liniştea. Paco, în schimb, nu avea această calitate. La urma urmei, era firesc. Fără îndoială, era o persoană cu educaţie...

Carl comandă saleuri, măsline şi cubuleţe de brânză.

– Este de ajuns să-ţi potoleşti pentru moment foamea ? Vreau să te duc la teatru.

– Stomacul poate să aştepte, spuse ea voioasă. Unde mergem ?

– La Teatrul Regal.

Şi de data aceasta alegerea lui Carl se dovedi cea mai bună. Se juca o piesă de teatru pe care ea dorea nespus s-o vadă. Totuşi, se simţi puţin cam încordată. Când se aşezară în loja lor, inima începu să-i bată nebuneşte. Poate că soţul ei o va mângâia, cum făcuse ultima dată...

Carl, însă, nu schiţă nici un gest. În curând, absorbită de spectacol, Antonia uită cu desăvârşire de temerile ei.

La întoarcere, aproape că nu mai recunoscu casa. Totul era scăldat în lumina lumânărilor. O masă pentru două persoane, plină de flori, era aşezată în salon iar Marco deschidea deja o sticlă de şampanie rece.

După indicaţiile date de Carl, Rocio pregătise o cină spaniolă.

Li se serviră, mai întâi, *empanadas,* delicioase clătite umplute cu ton, stropite cu sos alb. Apoi, Rocio îşi făcuse intrarea triumfătoare aducând, mândră, o minunată *Paella Valenciana.* Aşeză cu multă atenţie în faţa Antoniei *paellera,* un castron mare din cupru, cu toarte, fără de care nu este de conceput o adevărată *paella.* Pentru ochi, era o privelişte încântătoare. Orezul mirosind a portocale şi şofran însoţea creveţii rozalii, mazărea verde, fâşiile de ardei iute roşu. Scoici mari, din Spania, tronau cu cochiliile lor cu irizări vio-

lacee şi negre. Rocio nu scăpase nimic din vedere, nici puiul tăiat în felii mici, nici minusculele bucăţi de peşte. Şi pentru că era o ocazie cu totul aparte, adăugase o langustă la reţeta obişnuită. Carl îi spusese să prepare o *paella* pentru patru persoane. Rocio şi Marco urmau să aibă partea lor din această masă festivă.

Deodată, Antonia fu cuprinsă de nostalgie. Îşi amintea de Spania, de acel restaurant unde *paella* era specialitatea casei şi unde Paco o ducea adesea...

Crema caramel, în care Rocio excela, o ajută să-şi alunge gândurile negre. O adevărată delicatesă, acest desert, cu caramel crocant, parfumat cu coajă de portocală. Până şi Carl, care nu se dădea în vânt după el, îl aprecie.

Marco apăru cu cafeaua, după care dispăru discret.

- Săptămâna viitoare încep să caut o casă de vânzare, spuse Carl. Sper ca noul an să ne găsească instalaţi. Pentru că tot veni vorba, draga mea, vrei să completezi tu talonul ceculuí pe care ţi l-am lăsat ? Este important, pentru socotelile mele...

- Nu am folosit cecul, răspunse ea roşind. Rochia aceasta o aveam în valiză şi... se potrivea foarte bine cu colierul...

- Bine, atunci păstrează cecul pentru când vei avea nevoie, replică el, aruncându-i o privire stăruitoare.

- Nu, prefer să ţi-l înapoiez. Nu am nevoie de nimic.

Carl îi înşfăcă braţul cu brutalitate, silind-o să-l privească drept în ochi.

- Hai, nu face pe nebuna, spuse nerăbdător. Acum poate că într-adevăr nu-ţi trebuie, dar câteodată vei avea chef de o rochie, ori vreo bijuterie. Dacă nu-mi

dai voie să te dezbrac, lasă-mi măcar plăcerea de a te îmbrăca.

Degetele lui o ardeau, iar în ochi îi lucea o flacără ciudată.

Smucindu-se puternic, Antonia încercă să se desprindă, dar el îi strângea încheietura mâinii ca într-o menghină. Ba chiar i-o răsuci cu răutate, forțând-o să cadă în genunchi. Atunci, buzele lui arzând ca focul îi striviră gura într-un lung sărut pasionat.

– Ce-ar fi dacă te-aș dezbrăca ? îi șopti la ureche.

Antonia nu avu timp să răspundă, căci gura lui flămândă îi strivea din nou buzele tremurânde. În timp ce brațul lui vânjos o ținea prizonieră, cu cealaltă mână îi descheie fermoarul rochiei.

Odinioară, ea s-ar fi împotrivit. Acum însă, împietrită, nu-i rămânea decât să se supună acestui val neașteptat de pasiune. Nu, nu putea lupta. Carl nu mai era un străin pentru ea. În plus, avea pentru el o admirație profundă. Era așa de bun, de darnic, de îngăduitor în orice împrejurare... Când îi dezgoli umerii, ea nu făcu nici un gest.

Carl îi pecetlui buzele cu o sărutare și mai aprinsă. Cu o mână tremurătoare, încercă să-i desfacă sutienul, dar acum închizătoarea nu ceda, el rupse cu brutalitate bretelele de mătase ale sutienului. Acesta, asemenea unui fluture negru, căzu pe podea. Antonia era goală până la brâu și simți buzele lui Carl atingându-i carnea ce fremăta de dorință.

Deodată, ca într-o strălucire, înțelese situația. Carl își pierduse stăpânirea de sine, iar ea era gata să-i accepte îmbrățișarea. Însă el și-ar reproșa amarnic mai târziu, dacă ar fi iubit-o cu forța... Lacrimi fierbinți prinseră a se prelinge pe chipul ei. Din adâncul inimii răzbătu un hohot de

În clipa aceea, buzele lui fierbinți se îndepărtară de dulcea pradă. El mormăi înfundat și se ridică dintr-un salt.

– Nu-ți fie teamă, șopti el, ajutând-o să se ridice în picioare, n-am să-mi încalc jurământul. Cel puțin nu în această seară. Pot să te mai aștept dar nu multă vreme, Antonia, nu multă vreme... Te rog...

Vocea lui era sugrumată de emoție, iar dorința i se vedea, vie, în priviri. Se smulse de lângă tânăra lui soție și părăsi în grabă încăperea.

Ea fu cât pe ce să alerge după el. Ochii aceștia, vocea și acel „tu" rostit ca pe vremea logodnei lor...

Dar nu se simțea pregătită. Niciodată nu va putea răspunde unui asemenea val de pasiune arzătoare. Cu sufletul cuprins de tristețe, își luă cămașa de noapte, apoi atinse sutienul rupt...

Revăzu cu ochii minții buzele fremătătoare ale lui Carl sărutându-i trupul delicat. Sângele îi urcă în obraji. Trebuia să recunoască : sărutările lui nu o lăsaseră de piatră. Cu toate acestea, nici un bărbat, nici măcar Paco, niciodată, nu... În noaptea nunții ei, Antonia refuzase să-i trădeze amintirea. Iar acum, pentru prima dată, nici măcar nu-și mai amintise de el.

Da, Carl se pricepea să-i trezească simțurile adormite. Acum era conștientă de flacăra aceasta ghemuită în străfundul inimii ei și care, aţâţată, putea să devină un adevărat incendiu.

Aceasta era, deci, dragostea ?

CAPITOLUL IV

Când se trezi, nu-l mai găsi pe Carl. Nu-l văzu toată ziua. Așteptarea i se părea de nesuportat și timpul trecea așa de greu ! Cele petrecute cu o seară înainte îi întunecau, pur și simplu, mintea. Poate că și Carl simțea același lucru...

Trebuiau să cineze la familia Fletcher. Carl se întoarse târziu și avu timp doar să-și schimbe hainele. Se închise în baie și ea abia avu timp să-l zărească.

În mașină, el deschise discuția.

– Te rog să mă ierți, Antonia. Cred că te-am speriat aseară. Te asigur că nu se va mai întâmpla... fără voia ta.

Antonia nu răspunse. Orice cuvânt era de prisos... Atunci el îi luă mâna și, fără să slăbească din ochi drumul, i-o sărută.

Fără să știe din ce pricină, Antonia își simți ochii umplându-i-se de lacrimi. Și, pentru întâia oară, degetele ei le înlănțuiră strâns pe ale lui Carl.

*

* *

Săptămâna care urmă, unul dintre asociații lui Carl îi invită să-și petreacă weekendul la țară.

– N-am încotro, trebuie să accept, explică el. Mă tem că va trebui să împărțim aceeași cameră. Dar, de bună seamă, camerele de oaspeți au câte două paturi. Și apoi, nu vom rămâne decât o noapte.

Familia Marshall locuia într-un conac din vremea dinastiei Tudor, superb restaurat. Carl și Antonia fură întâmpinați de majordom, care-i conduse până la piscina încălzită. O mulțime de invitați se aflau acolo, sorbindu-și coctailul și discutând. Alții înotau în apa albăstruie.

Gazdele, Harry și Juliette, se ridicaseră pentru a-i primi pe noii-sosiți. Antoniei îi făcură o primire călduroasă. Harry Marshall părea să aibă vreo patruzeci de ani. Soția lui, în schimb, era la fel de tânără ca Antonia. Carl îi explicase pe drum de ce vârsta celor doi era diferită. Harry era la a doua căsătorie. Se despărțise, altfel în termeni civilizați, de prima lui soție, cu care se căsătorise de tânăr, dintr-o nesăbuință. La scurt timp își dăduse seama că făcuse o greșeală. Din prima căsătorie, Harry avea trei fii, care în timpul anului locuiau la pension, dar vara își petreceau vacanța alături de tatăl lor.

– Harry este un băiat pe cinste, adăugase Carl. Este mai aspru la vorbă, dar are un suflet de aur. Este un tip care frapează, dar te obișnuiești cu el. Betty, prima lui soție, era fermecătoare. Între timp, Harry s-a ridicat foarte mult ; dintr-un băiat de treabă cu o situație nu prea strălucită, a devenit miliardar... Atunci a apărut Juliette. Nu este rea, dar se pricepe de minune să cheltuiască banii soțului ei.

Când o întâlni pe Juliette, Antonia înțelese ce voise Carl să spună. Tânăra era o adevărată revistă vie de modă. Citea „Vogue" și celelalte reviste pentru fe-

mei așa cum citești Biblia și urma orbește sfaturile din paginile acestora, oricare ar fi fost ele.

Pe la ora șase, Antonia urcă în camera ei să se îmbrace pentru cină. Aici avu de-a dreptul un șoc : nici vorbă de două paturi ! Era unul singur, mare, de două persoane. Menajera le desfăcuse bagajele și aranjase fiecare lucru la locul lui. Cămașa ei de noapte trona pe o pernă, pijamaua lui Carl pe alta.

Câteva clipe rămase năucită, cu ochii ațintiți pe pat, cu mâinile pe lângă corp. Vocea lui Carl o readuse la realitate.

– Am urcat să-mi caut un pulovăr. A început să se facă frig. Ar trebui să faci o baie, draga mea. Eu mă duc să dau o raită prin împrejurimi, cu Harry.

Antonia se îndreptă mecanic spre dulap și-i întinse un pulovăr. Abia atunci Carl remarcă patul.

– La dracu' ! exclamă el contrariat. La asta nu mă așteptam.

Se întoarse spre soția lui și o privi lung. Părea sincer surprins.

– Crede-mă, Antonia, nu ți-am întins o capcană. Eu sunt și mai șocat. Din păcate, nu putem cere să ne schimbe camera. Cred că înțelegi de ce.

– Bănuiesc că deja toate camerele sunt ocupate, răspunse ea pe un ton înțepat. Va trebui să ne descurcăm... Să facem ce putem...

– Ce nu putem, vrei să zici, replică el tăios. Cel puțin în ce mă privește.

Spunând acestea, Carl ieși din cameră calm, lăsând-o complet dezorientată.

Aproape că terminase să se îmbrace, când Carl se întoarse de la plimbare. Îi propuse să se alăture celorlalți invitați și să nu-l aștepte. Apoi, fără să-i acorde atenție, se închise în baie.

Antonia era cumplit de dezorientată. Nici măcar nu-i remarcase rochia, deşi el nu o ştia. Şi apoi, ar fi trebuit să-i placă. Era o rochie de moar gri, în degrade, foarte strânsă pe corp, cu mânecile şi fusta evazată.

Melancolică, coborî în salon, unde se aflau ceilalţi invitaţi şi stăpâna casei. Sala de primire a conacului era imensă şi decorată cu un lux orbitor. Tablourile, tapetul, bibelourile erau de un gust desăvârşit. Cu toate acestea, domnea o atmosferă rece, sobră. O clipă, ea se întrebă din care pricină, căci totul era nou, chiar supărător de lipsit de vreun cusur. În încăpere nu se afla nici un obiect vechi. La Fanny, în salon, ea observase acea mulţime de nimicuri ce trădează personalitatea din casă : o scrumieră făcută cu mult drag de cel mai mic dintre copii de ziua mamei, fotografii, amintiri de vacanţă, o cutie cu scule... Toate, la un loc, creau impresia de intim, de cămin primitor. La familia Marshall, totul era impersonal, străin. Casa trebuia să fi costat o mulţime de bani, dar banul nu izbutise să-i dea şi suflet...

La cină, meniul fu specific englezesc, în mare parte din produse congelate. Antonia înghiţi cu greu salata care, după obiceiul locului, era servită pe o farfurie separată şi... fără nici un strop de oţet.

Invitatul aşezat în dreapta ei părea să găsească mâncarea pe gustul său. Nu-şi ridică o clipă nasul din farfurie. Cel din stânga ei îi vorbea cu însufleţire celeilalte vecine de masă.

Antonia se plictisea de moarte. Din când în când, se uita pe furiş la Carl, aşezat la celălalt capăt al mesei lungi.

Soţul ei se lansase într-o discuţie aprinsă. Îl vedea, când ascultându-l atent pe cel cu care vorbea, când

vorbind el însuşi, însoţindu-şi cuvintele cu gesturi elegante ale mâinii. Contrar majorităţii englezilor, Carl gesticula adesea când vorbea : un obicei cu care se deprinsese de-a lungul nenumăratelor sale peregrinări prin Europa.

Antonia era hipnotizată de baletul acestei mâini bronzate. Cu câteva zile în urmă, aceleaşi mâini îi mângâiaseră trupul fremătător, o strânseseră la pieptul vânjos cu miros atât de aţâţător. O clipă, avu impresia că simte buzele fierbinţi ale lui Carl strivindu-i-le pe ale ei şi o trecu un fior...

Carl îi promisese că nu se va mai întâmpla, iar ea îl credea pe cuvânt. Dar în seara aceea urmau să doarmă în acelaşi pat... Iar Carl era bărbat. Oare va reuşi el să-şi ţină promisiunea, când va simţi lângă el corpul ei cald şi moale ? Va izbuti să-şi înfrâneze simţurile nepotolite ?

Gândul acesta nu-i făcu plăcere. Se temea nu numai că el ar înşela-o, ci că ea şi-ar pierde stima pe care o nutrea faţă de el. Zi de zi, admira tot mai mult integritatea şi spiritul lui de echitate. Dacă ar înşela-o, ar distruge pentru totdeauna respectul pe care i-l purta.

Dar cine l-ar fi putut condamna pe Carl pentru că nu-i era credincios, ci, care nu i se dăruise...

În clipa aceea, privirea ei o întâlni pe cea a lui Carl. Cu un gest foarte firesc, el ridică paharul, făcând un semn spre ea. Un omagiu firesc între soţi, dar a cărui senzualitate o făcu să freamăte din toată fiinţa.

După cină, toţi dansară. Carl o invită pe Antonia la primul dans, fără a încerca să profite de situaţie. După aceea, ea dansă cu Harry Marshall care-i vorbi despre stagiunea de teatru de la Stratford-upon-Avon. Ea îl ascultă cu gândul aiurea. Un citat din Shakespeare

nu-i dădea pace : „O forță divină ne croiește destinul, iar noi, biete marionete, gândim a-i fi stăpânul...".

Tot astfel, patul mare care trona acolo sus, în camera lor, părea a fi un semn al destinului. În asemenea împrejurări, ar fi fost absurd să nu ducă până la capăt relația lor de tineri căsătoriți. Ascultând de vocea rațiunii, ca și de cea a inimii sale mărinimoase, Antonia luă atunci o hotărâre capitală...

Pe la ora unsprezece seara, îi șopti Juliettei :

– Dacă-mi permiteți, eu m-aș duce la culcare. Am avut o săptămână obositoare. Sper că mă veți scuza.

– Bineînțeles, draga mea. Și dormi cât vrei. Duminica nu luăm micul dejun mai devreme de ora douăsprezece. Dar veți găsi în cameră ceai, cafea și biscuiți ca să vă potoliți foamea.

– Excelentă idee !

– Noapte bună, Antonia. Dacă vrei să-l vezi pe Carl înainte de a urca, îl găsești la biliard.

Antonia întredeschise ușa salonului unde se juca biliard. Carl și încă trei invitați erau în toiul unei partide. Absorbiți de joc, nu o remarcară. Salonul era foarte mare. Pereții îmbrăcați în lambriuri de stejar și catifeaua verde care acoperea masa de joc erau slab luminate, doar de o lampă ce atârna în tavan. Becul trimitea un fascicul de raze care accentua trăsăturile jucătorilor. Fața osoasă, prelungă a lui Carl contrasta ciudat cu chipurile mai pline ale partenerilor săi. Dintre toți, el era singurul fără urmă de tendință de îngrășare. Antonia aștepta până se încheie un joc, apoi tuși ușor pentru a-i atrage atenția lui Carl.

Acesta se îndreptă spre ea, cu spatele la partenerii de joc.

– Urc în cameră, dragul meu.

O licărire răutăcioasă se ivi în ochii lui.

– Eu n-am să vin așa curând. Sper că nu te deranjează...

O frază absolut normală pentru un tânăr căsătorit. Partenerii lui de joc nu-i văzură însă privirea ironică pe care, de altfel, nu o agreau.

– Nicidecum, se grăbi ea să răspundă. Durează mult ?

– Până la miezul nopții, cred. Voi încerca să mă întorc fără să te trezesc. Noapte bună, draga mea.

– Oh, nu cred că voi dormi când te vei întoarce.

Antonia îi aruncă o privire plină de subînțeles. La rândul lui, Carl o privi îndelung, înainte de a o săruta ușor pe colțul gurii.

Antonia îi salută pe ceilalți invitați, apoi plecă. I se părea că simte încă atingerea buzelor lui, mângâierea cam brutală a pielii lui de bărbat pe obrazul ei. Niciodată, când erau singuri, nu o săruta. În schimb, în public, o făcea adesea. Desigur, ca să păstreze imaginea unui cuplu unit...

În pat, Antonia încercă să citească, dar nu reuși să se concentreze. Neîncetat, îi revenea în minte aceeași imagine : în curând, Carl va fi în cameră, culcat alături de ea... Oare va veni repede ? Nu știa cât durează partidele de biliard.

Dar poate că hotărârea ei de a se culca atât de devreme va fi un semnal pentru Carl, care se pricepea așa de bine la femei. Invitația din privirile ei nu putea să treacă neobservată.

Literele păreau că-i joacă înaintea ochilor. Hotărât lucru, îi era cu neputință să citească vreun rând. Lăsă cartea din mână, puse capul pe pernă și privi la pendula pe cadranul căreia se scurgeau minutele.

Bătu miezul nopții. Curios, parcă nu trecuse nici un minut. Fără îndoială că o lăsa să aștepte ca să se răzbune pentru că și ea îi impusese o lună așteptare...

Acum, era tot mai nerăbdătoare. Pe nesimțite, dorința ei de împăcare se schimba într-o uimire dureroasă. Era deja trecut de ora unu. De data aceasta, se înfurie.

Probabil că ațipise. Deodată, deschise ochii. Era unu și un sfert. Ducă-se dracului de bădăran ! Stinse veioza și se ghemui sub pătură. Se simțea ușurată, dar și descurajată totodată. Iată că ea avusese curajul să facă pasul hotărâtor, s-o ia înaintea lui. El însă, nu înțelesese nimic. Ori nu voise să priceapă...

Ceva mai târziu, se trezi din nou. Nu știa cât era ceasul. Dormeca de câteva minute, ori de câteva ore ? Poate că trupul vânjos al lui Carl se odihnea lângă ea...! Își ținu răsuflarea... Stătu câteva minute în întuneric, încercând să-i ghicească prezența.

Brusc, auzi ușa deschizându-se. O siluetă se furișa spre baie. De după ușă răzbăteau zgomote înfundate. Carl își făcea toaleta de seară. Încercă să găsească o poziție confortabilă, cât mai aproape de marginea patului. Avea să se prefacă adormită.

Carl părea să stea o veșnicie în baie. În cele din urmă, ușa se deschise. El lăsă o vreme lumina aprinsă, ca să-și poată pune pijamaua.

Salteaua era excelentă ; Antonia nici nu-l simți când se strecură în pat. Dacă, așa cum credea el, ea ar fi dormit liniștită, n-ar fi trezit-o. În fapt, era emoționată de prezența lui. Cu urechea ciulită, ascultă acele mici zgomote ale omului care încearcă să-și găsească somnul. Inima îi bătea să-i sară din piept...

Nu știa cât timp îi trebuise lui Carl să adoarmă dar ea rămase multă vreme nemișcată, așteptând somnul care nu voia să vină...

*
* *

Tânăra se trezi la ora nouă. Era singură în mijlocul patului. Deschise un ochi. Carl nu era nici în cameră, nici la baie. Ușa de la baie era larg deschisă, dar oglinzile de pe pereții încăperii nu reflectau imaginea vreunei siluete.

Căscă ușor și se întinse. O clipă, se gândi să se scoale. În felul acesta s-ar putea îmbrăca înainte de sosirea lui Carl. Dar poate că el o va vrea în cameră. Se simțea obosită. Adormise așa de târziu... Oftă încet și hotărî să se culce la loc.

Un zgomot de porțelan lovit și o aromă de cafea îi alungă somnul.

– Bună dimineața, spuse Carl surâzând. Vrei cafea ?

– Cu plăcere.

El îi aruncă o privire critică.

– Vrei să bei cafeaua în pat ? Nu ți-e teamă ca nu cumva să vin lângă tine ?

Ignorând aluzia neplăcută, ea își îmbrăcă halatul și se așeză pe un fotoliu mare, în fața ferestrei.

– Este mai confortabil, nu crezi ? se mulțumi ea să-i răspundă. Nu-mi place să iau micul dejun în pat. Toate se varsă peste tot.

– Vrei un biscuit ? o invită el, așezându-se pe un fotoliu în fața ei.

Antonia primi bucuroasă. De când sosise la Londra, făcuse o adevărată pasiune pentru biscuiții engle-

zești. Se găseau de toate felurile, care mai de care mai gustoși. Puteai să-i mănânci la ceai sau când doreai, dar ea se abținea cât putea, de teamă să nu-și strice silueta. Acum se lăsă ispitită. Acești biscuiți aromați îi plăceau cel mai mult.

Carl mâncă o mulțime.

– Mi-e foame, explică el. M-am plimbat mult cu Harry pe câmp. Am mers cel puțin șapte kilometri.

Carl nu risca să se îngrașe. Era un sportiv. Când mergea doi sau trei kilometri, spunea că a „dat o raită". Juca squash, un joc tipic englezesc care semăna cu tenisul. În afară de asta, de câteva ori pe săptămână înota într-o piscină. Nu era de mirare că avea o foame de lup.

– Vom pleca pe la trei. Ceilalți invitați mai rămân. Am pretextat că trebuie să fac o călătorie la Rotterdam, ceea ce este numai pe jumătate adevărat. Mâine dimineață iau avionul și mă întorc joi. Din păcate, de data asta nu te pot lua cu mine. Am prea mult de lucru. În fiecare seară trebuie să cinez cu oameni de afaceri.

*

* *

Așadar, ea rămânea singură. A doua zi, primi vizita Laurei. Cumnata ei insista s-o ducă la o serată. La început, Antonia refuză.

– Haide, drăguță, trebuie să te mai și distrezi! exclamă Laura. Te ocupi prea mult de Carl. Ieși în oraș, fă-ți prieteni. El o să fie încântat. Trebuie să fie plictisitor pentru un bărbat care are o nevastă și îl urmează peste tot ca un câine credincios. Haide, zău, vino cu mine! Măcar ai ce să-i povestești fratelui meu, când se va întoarce.

Antonia se lăsă convinsă. Apoi regretă puțin, când află că petrecerea era undeva la șaizeci de kilometri de Londra.

Acum, cele două tinere erau deja în mașină pe autostradă. Laura conducea o mașină sport și avea mania vitezei. În câteva rânduri, depăși viteza admisă. Vremea era superbă, vântul adia ușor. Laura purta pantaloni din satin negru și o bluză de mătase roșie. Se vedea că nu purta sutien. Își aprindea țigară după țigară și ținea volanul doar cu o mână. Antonia nu se prea simțea în siguranță, mai ales că tocurile ascuțite ale pantofilor Laurei nu erau indicați pentru condus...

În ținuta ei de vară, Antonia era fermecătoare. Purta o fustă verde de in, destul de largă și cam scurtă. Bluza din bumbac alb avea garnitură de dantelă. O curea lată, verde-închis, din piele de căprioară, îi încingea mijlocul subțire. Sandalele erau și ele de culoare asortată. Un șal fin, subțire, de lână verde, era aruncat neglijent pe umeri.

Când ajunse la petrecere, avu un adevărat șoc. Cu siguranță Carl n-ar fi fost de acord cu prezența sa aici. Erau, bineînțeles, oameni foarte interesanți, mulți artiști de televiziune și cinema. Antonia găsi, însă, că femeile erau cam vulgare. Unele dintre ele îi aminteau de Liza, cea care toca diamante. Carl avea o vorbă pentru a denumi stilul acestor ființe ; el le spunea adolescenți întârziați.

Laura îi prezentă pe unul dintre ei, Barry. Acesta, deși pe jumătate chel, purta foarte lungi cele câteva plete răzlețe. Burta-i proeminentă nu se împăca defel cu blugii foarte strâmți.

După câtva timp, Laura dispăru. Se vedea că aici toată lumea o cunoaște. Toți o strigau, o îmbrățișau cu căldură. Prea multă căldură, poate...

Serata se desfășura într-o grădină, în jurul unei piscine. Barry o conduse la bar, unde Antonia bău un gin. Constată surprinsă că în pahar i se toarnă o doză triplă de alcool. Trebuia să aibă grijă și să bea încet.

Barry era grozav de plin de el. Antonia nu trebui să facă prea mari eforturi pentru a întreține conversația, căci bărbatul de lângă ea vorbea fără încetare. În tot acest timp, el îi privea insistent silueta, ochii și gura. În cele din urmă, Antonia căută un prilej de a scăpa de el și spuse :

– Barry, tu cunoști casa ? Ai vrea să-mi fii ghid ?

El o privi năuc. Nu înțelegea rostul întrebării.

– Vreau să merg să mă pudrez, îi explică ea. Știi drumul ?

Barry, încurcat, strigă o tânără blondă și înaltă pe care o rugă s-o însoțească pe Antonia la toaletă. Astfel, ea scăpă de prezența lui stânjenitoare.

Își refăcu machiajul, fericită să fie pentru câteva clipe singură apoi, luându-și inima în dinți, coborî din nou printre mulțimea de invitați.

Casa era de un lux nemaiîntâlnit. Îi aparținea lui Roddy Lancaster, celebrul automobilist pe care-l cunoștea din vedere, din cele câteva apariții ale lui la emisiunile de televiziune. Până acum, nu-l zărise printre invitați.

Se plictisea îngrozitor și ar fi vrut să plece, dar era foarte multă forfotă în casă și i-ar fi fost cu neputință să găsească un taxi. În plus, nu dorea să-i strice seara cumnatei sale. Așa încât se hotărî să se retragă într-un colțișor mai liniștit și să-și găsească o carte de citit. Peste o oră, două, îi va putea cere Laurei să o conducă înapoi, acasă. Printr-o ușă zări o bibliotecă foarte confortabilă. Se strecură înăuntru și se instală pe o canapea moale. Acolo găsi un teanc de reviste. Se cu-

fundă în lectura uneia dintre ele : „Casa şi grădina noastră", şi uită în cele din urmă cu desăvârşire unde se afla.

Brusc, simţi o prezenţă străină. Ridicând privirile, îl recunoscu imediat pe Roddy Lancaster, gazda lor, care tocmai intrase.

– Bună seara ! Cine sunteţi ? o întrebă mirat.

Antonia îşi scosese sandalele şi se întinse comod pe canapea. Dădu să se ridice.

– Nu vă deranjaţi, rosti cu amabilitate gazda.

El închise uşa şi veni să se aşeze pe canapea. Antonia profită de acest moment pentru a-şi pune sandalele.

– Mă numesc Antonia Bernard, spuse ea. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să intru nepoftită, dar...

Nu îndrăznea să-şi continue gândul, de teamă să nu pară nepoliticoasă.

– Dar petrecerea vă plictiseşte, adăugă el surâzând. Nu trebuie să vă simţiţi jenată. Şi eu mă plictisesc de moarte. Cu cine aţi venit ?

– Cu Laura. Laura Carter.

Bărbatul păru surprins. Era mai scund decât Carl şi destul de suplu. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Şi el purta blugi şi o cămaşă strânsă pe corp, dar îi veneau mult mai bine decât sărmanului Barry.

– Aşadar sunteţi o prietenă a Laurei. Ciudat, nu prea aveţi mare lucru în comun !

– Ba da, pe fratele ei.

– Este iubitul dumneavoastră ?

– Nu, este soţul meu.

Din nou, Roddy avu un aer surprins. Ochii lui ca aluna o cercetau pe Antonia cu o curiozitate tot mai mare. Era atât de negricios, încât putea să fie spaniol...

– Şi vă lăsaţi soţul singur, ca să alergaţi, în schimb, cu Laura peste tot ?

Antonia roşi stânjenită.

– Carl se află acum în străinătate, într-o călătorie de afaceri. Este prima seară când ies cu Laura... Şi ultima, adăugă ea cu sinceritate. Nu vreau să vă jignesc, dar mediul acesta nu este pe gustul meu.

– Nici al meu, dar sunt obligat să primesc invitaţi. Adunătura asta de linge-blide nu mă amuză defel. Aţi mâncat ceva ?

– Nu, nu mi-e foame.

– Haide, trebuie să gustaţi ceva. Am să comand să vă aducă mâncarea chiar aici, apoi vă conduc acasă.

– Bine, dar cum rămâne cu invitaţii ?

– Au venit doar să mănânce şi să bea... Credeţi-mă că nici măcar nu vor băga de seamă că am dispărut.

Agită un clopoţel şi imediat apăru un servitor malaezian. Roddy îi porunci să aducă o sticlă de şampanie şi două platouri cu gustări. Servitorul făcu o plecăciune şi se retrase.

– Dacă aţi fi soţia mea, v-aş lua cu mine oriunde m-aş duce. Sunteţi prea drăguţă ca să vă lase omul singură, fie şi numai pentru câteva clipe.

– Sunteţi căsătorit, domnule Lancaster ?

– Vă rog, spuneţi-mi Roddy. Nu, nu sunt, n-aş avea curajul să fac o femeie să îndure spaimele meseriei mele. Aşa că mă mulţumesc cu relaţii trecătoare. Dar dumneavoastră, vă iubiţi soţul ?

Antonia şovăi o clipă, îndeajuns ca Roddy să răspundă în locul ei :

– Eu unul nu cred, altfel nu v-aţi afla aici. Sunt sigur că acum sunteţi în căutarea a ceva... ce eu v-aş putea oferi.

Şocată, Antonia se ridică brusc.

– Vă înşelaţi, domnule Lancaster. Când am venit aici, mă aşteptam să găsesc oameni onorabili. Tocmai de aceea am şi primit invitaţia Laurei. În afară de asta, sunt măritată abia de două luni. Mai este până să mă plictisesc de soţul meu.

– Unele femei se plictisesc chiar înainte de căsătorie. Mai ales cele care se mărită cu domni în vârstă, pentru banii lor.

– Nu este cazul meu, domnule Lancaster. Soţul meu este tânăr şi foarte seducător.

Furioasă, ea era pe punctul de a ieşi din încăpere dar tocmai atunci se ivi servitorul, care aducea o măsuţă rulantă încărcată cu bunătăţi. Antoniei îi era foame, căci nu prea mâncase la prânz. Şi apoi, unde se putea duce, noaptea, în plin câmp? Hotărî, deci, să rămână pe loc.

Servitorul plecă, iar Roddy încuie uşa în urma lui.

– Nu te speria, draga mea, spuse el tutuind-o. Vreau doar să evit ca banda asta de zvăpăiaţi să dea buzna peste noi. Atâta tot.

Despături un şervet şi-l aşeză pe genunchii Antoniei, apoi îi întinse o farfurie cu somon şi salate de tot felul. Văzându-i purtarea politicoasă, Antonia se liniştii.

Vorbiră de una, de alta. Roddy cunoştea puţin Spania, iar ea îi povesti despre Valencia, oraşul ei natal.

– Dar dumneavoastră, de unde sunteţi, domnule Lancaster?

– Fără „domnule", te rog. Lasă-mă să-ţi povestesc viaţa mea.

Antonia găsi că era un interlocutor fermecător. Şi asta din pricina şampaniei. Nu băuse decât un pahar, iar el nu o ispiti să-l bea pe al doilea. Când terminară de mâncat se simţeau ca doi vechi prieteni.

– Acum am să vă conduc acasă, anunță tânărul, redevenind politicos. Să nu vă fie teamă. În afara curselor, conduc foarte încet.

– Înainte de asta, aș vrea-s-o găsesc pe cumnata mea, ca să-i spun că plec.

– Nu vă osteniți. Îl voi ruga pe Hew Ming să-i transmită mesajul. După cum o cunosc eu pe Laura, acum trebuie să zacă prăbușită în vreun colț.

– Vreți să spuneți, beată ?

– Beată... sau altfel. În fine, Laura este om în toată firea. Știe ce face, cunoaște pericolele vieții. Nu este cazul să vă faceți griji pentru ea.

Roddy Lancaster conducea foarte bine. Drumul spre casă a fost mult mai sigur decât cel la venire.

– Vreți să mergem să dansăm ? propuse el când ajunseră în oraș. Este încă devreme.

– Nu, mulțumesc, Roddy. Soțului meu nu i-ar plăcea.

– Îi veți vorbi despre mine ?

– Bineînțeles. Vă va fi foarte recunoscător.

Ajunseră în fața casei. Roddy coborî și deschise portiera mașinii.

– Vă însoțesc până la ușă, insistă el.

Era trecut de miezul nopții. Antonia scoase cheia din geantă dar, cum nu prea vedea din cauza întunericului să deschidă, Roddy îi luă din mână legătura de chei.

– Lăsați-mă pe mine !

Apoi se apropie de ea și înainte ca Antonia să reacționeze, o sărută ușor pe buze.

Chiar în acea clipă ușa se deschise și în dreptul ei apăru Carl. Antonia nu putea să-și creadă ochilor.

– Te... ai... te... ai întors ? îngăimă ea.

– Unde dracu' ai umblat ?

– Am fost la... la o serată, spuse ea cu greu. Ți-l prezint pe Roddy Lancaster...

Era îngrozită. Niciodată nu-l văzuse pe Carl așa de furios. Numai de nu l-ar pocni pe Roddy. Soțul ei era scos din fire. Se pare că și lui Roddy îi trecuse prin cap așa ceva, căci, prudent, se trase câțiva pași înapoi.

– Bună seara ! strigă el tare, îndepărtându-se.

– O clipă, domnule Lancaster, spuse Carl pe un ton poruncitor. Ascultați-mă. Dacă vă mai văd vreodată cu soția mea, vă stâlcesc mutra !

– Carl, te rog, protestă Antonia. Te asigur că nu este ceea ce crezi. Nu ai dreptul să amenințI astfel.

– Zău ? spuse Carl zeflemitor. Nu, că mi-o fi frică ! Ba am s-o fac, cu orice bărbat care se apropie prea tare de tine. Ești nevasta mea, scumpo. Dar se pare că ai cam uitat.

Roddy nu era laș, așa că încercă să lămurească situația :

– Greșiți, domnule Bernard. Soția dumneavoastră n-a făcut nimic rău. Mi-a dat de înțeles că vă va fi credincioasă în orice împrejurare. Dacă n-ați fi deschis ușa, sunt sigur că m-ar fi pus la punct. Sunteți liber să mă pocniți, dar n-o acuzați pe soția dumneavoastră. Mai bine întrebați-o de ce am condus-o acasă și o să-i aprobați purtarea. Bună seara, domnule.

Zicând acestea, Roddy își văzu de drum. Carl nu încercă să-l mai rețină. Antonia privi în urma cavalerului său, apoi dădu să urce în cameră, dar Carl nu-i dădu voie.

– Lancaster s-a descurcat elegant, spuse el aspru. Acum aștept explicațiile tale. Unde ai fost ? De ce nu i-ai lăsat lui Rocio un număr de telefon la care să te pot suna ?

O prinse de cot şi smucind-o o făcu să se întoarcă spre el. O ţinea cu ambele mâini, strângându-i carnea cu brutalitate.

– Nu mă gândeam că ai să mă cauţi. Sora ta m-a invitat la o petrecere. Dar... am avut o migrenă. Domnul Lancaster m-a condus. Asta este tot.

– Şi ai ţinut să-i mulţumeşti, în felul tău. Dacă n-aş fi ieşit, l-ai fi invitat, fără doar şi poate, în casă, la un ultim păhărel!

– Carl, cum poţi să spui aşa ceva? Niciodată n-aş face-o, şi ştii bine lucrul acesta.

– Asta o spui tu!

Cu un gest violent, Carl o strânse la piept, atât de tare încât ea îşi simţi trupul fragil gata să se sfărâme. Antonia înţelese că voia să-i dea o lecţie, s-o facă să-i simtă puterea. Niciodată nu recursese la forţă, deşi, dacă ar fi vrut...

– Îl săruţi pe acest domn în chip de „noapte bună", aşa că poţi s-o faci şi cu mine.

Gura lui Carl se repezi asupra buzelor ei, asemenea uliului care se aruncă asupra prăzii.

N-o mai sărutase din noaptea aceea îngrozitoare, când îşi pierduse stăpânirea de sine. Dacă sărutarea aceasta ar fi fost plină de dragoste, de tandreţe, Antonia i-ar fi răspuns pe măsură. Dar el tremura de mânie. Furia aproape animalică ce răzbătea din purtarea lui o înfricoşa pe tânără, atât de blândă de felul ei. Cu toate acestea, Antonia simţea un fel de instinct primitiv de a se supune dominaţiei brutale a braţelor lui vânjoase...

Nu-i trebui prea mult să se zbată între aceste două porniri. Carl o pedepsise, iar acum nu mergea mai departe.

– Mai vorbim despre asta mâine dimineață, spuse el pe un ton tăios.

Și o respinse brutal.

*

* *

A doua zi dimineața, Carl îi aduse micul dejun. Deschise discuția fără nici un ocol :

– Unde te-a dus Laura, ieri ?

– La o serată, în casa lui Roddy Lancaster.. Undeva în afara Londrei, în plin câmp. Dar nu mi-a spus de la început, ci doar când ne aflam deja pe drum.

– Înțeleg. N-am să-mi cer scuze. Rocio m-a anunțat că ai ieșit cu sora mea. M-am frământat toată seara. Anturajul Laurei este format din tipi dubioși. Credeam că ți-am spus lucrul acesta. Unii dintre prietenii ei sunt de-a dreptul ticăloși. N-ar șovăi să profite de tine...

Făcu o pauză, timp în care o privi insistent. Ea purta o cămașă de noapte din bumbac înflorat, cu guler înalt, care-i ascundea în întregime formele.

– Nu mi-aș fi imaginat că poți ieși cu Laura ! Dacă aș fi știut, te-aș fi prevenit. Cât despre acest Lancaster, este puțin mai răsărit decât ceilalți. Dar asta nu-l împiedică să sărute femeile măritate !

O strălucire de mânie îi aprinse privirile oțelii. Ei nu-i scăpă acest amănunt.

– După părerea lui, Laura bea prea mult, spuse ea furioasă. De ce nu faci ceva s-o împiedici ?

Carl ridică din umeri.

– Când avea șaisprezece ani, o tot scoteam din încurcături. Acum nu mai pot face nimic pentru ea. Nu mă mai ascultă. N-a învățat nimic din experiențele

prin care a trecut. Așa sunt unii oameni. Nimeni nu-i poate ajuta. Crede-mă, eu sunt primul care sufăr !

– Totuși, am putea să încercăm !

Carl o întrerupse.

– Nu-i așa că n-ai avut nici o migrenă, aseară ?

– Nu. Serata nu-mi plăcea, iar invitații erau... vulgari.

– Să nu te înduioșeze prea mult Laura. Dacă ai fi dat de vreun bucluc, te-ar fi lăsat să te descurci singură. Te-a dus acolo doar ca să-mi facă mie în ciudă, crede-mă. De acum înainte, când mai ieși undeva, lasă un număr de telefon, unde să te caut.

– Îți promit, Carl. Îmi pare rău că ți-am pricinuit atâtea griji.

Carl aruncă o privire ceasului său.

– Acum trebuie s-o șterg. Ne vedem diseară.

*
* *

În ziua următoare, Antonia primi un telefon de la cumnata ei.

– Nu zău, că ești isteață, rosti Laura fără nici o introducere. Ai izbutit să-l înhați pe Roddy ! Ei, dacă ar ști fratele meu ! Dar fii pe pace : voi tăcea ca mormântul.

– Nu am nimic de ascuns, spuse liniștită Antonia. De altfel, Carl era acasă când domnul Lancaster m-a condus. S-a întors mai devreme cu o zi.

– Pariez că a făcut o criză. Pe unde te-a târât Roddy ?

– Nicăieri. Ne-am întors direct acasă. Nu ți-a transmis mesajul servitorul lui ?

– Oh, ba da, spuse Laura pe un ton plin de subînțelesuri. Nu te lasă așa, cu una cu două. Îl cunosc pe Roddy ! Să fi văzut ce mutră a făcut iubita lui, Catherine. Turba de furie.

– Nu avea nici un motiv să se înfurie, răspunse Antonia rece. Domnul Lancaster și-a făcut, pur și simplu, datoria de gazdă. Este normal să conducă o invitată care nu se simte bine.

– Vai, vai, drăguța de tine ! Chiar ți-a fost rău ? Ai deja grețuri din cauza sarcinii ?

– Nu sunt însărcinată. M-a durut foarte tare capul, atâta tot. Îmi cer scuze, Laura. Nu te-a deranjat să te întorci singură, nu ?

– Nu-ți face griji, scumpo ! Nu m-am întors în seara aceea. Am rămas cu toții până a doua zi la prânz și ne-am distrat ca nebunii. Știi, eu muncesc nopțile, așa că atunci când am o seară liberă, profit cât pot...

Laura închise telefonul și Antonia rămase pe gânduri. Cum putea să-și închipuie, cu atâta ușurință, că o tânără căsătorită ar putea avea o aventură cu un bărbat străin ? Cum să-i treacă prin minte că ea s-ar deda la asemenea nebunii, imediat ce Carl a întors spatele ? Cât de cinică putea fi Laura ! Dar poate că avea motivele ei să fie astfel. Poate că știa de vreo escapadă a fratelui ei... Și atunci, dacă el și-ar fi înșelat soția, Laurei i s-ar fi părut normal ca și ea să procedeze la fel. Evident, în numele egalității în drepturi...

*

* *

Zece zile mai târziu, Carl trebui să plece din nou în străinătate, iar ea îl rugă stăruitor s-o ia cu el.

– Nu pot, draga mea, pentru că nu voi sta la hotel, ci la niște prieteni. Nu vreau să trec încă o dată prin situația din noaptea petrecută la familia Marshall. Accept să dorm cu tine într-o cameră de hotel cu două paturi, dar nu pot să stau lângă tine în același pat, nopți de-a rândul, fără să am dreptul de a... Nu sunt un sfânt, draga mea. Trupul este greu de stăpânit, cum bine știi.

Așadar, Antonia rămase singură. A doua zi după plecarea lui Carl, luă cina la familia Ratkin. Tom nu era acasă. Petrecu o seară minunată cu Fanny și copiii ei. După cină, copiii se retraseră în camerele lor, iar cele două femei rămaseră singure în salon.

– Nu te plictisești să te uiți la mine când brodez? întrebă Fanny. Mai am puțin și termin husa asta.

– Deloc! Este foarte drăguță. Și eu mi-aș dori să pot broda ca tine.

– Este foarte simplu. Vrei să te învăț? Ți-ar prinde bine să știi să brodezi o tapiserie, de exemplu. Chiar am o canava în plus. Este minunat să brodezi. Îmi iau lucrul cu mine peste tot, în mașină, în călătorie...

Fanny o conduse în camera ei de lucru. Pe un manechin de lemn, o rochie aștepta să fie terminată, iar pe masă stăteau tiparul unei fuste deosebit de frumoase, din catifea. Desigur, Fanny era tare iscusită.

– Când m-am măritat, îmi făceam singură toate rochiile. Pe vremea aceea eram cam strâmtorați. Acum o fac din pasiune. Îmi place să cred că din mâinile mele ies lucruri frumoase, ca cele din atelierele de croitorie de lux. Și apoi, rar găsești prin magazine o rochie cu dublură din mătase, ori batist. Unde mai pui că toate cusăturile migăloase le fac de mână.

Întorcându-se acasă, Antonia îi arătă lui Rocio broderia pe care o începuse și cu care se mândrea. Fanny

îi dăduse și lână pentru o față de pernă roșie. Îi plăcea foarte mult această îndeletnicire și mai brodă vreun ceas, așezată în pat, înainte de culcare. A doua zi, îndată după micul dejun, își reluă lucrul. Cât de plăcut era să vezi cum se conturează pe canava desenele brodate!

Era ziua liberă a celor doi servitori, Rocio și Marco. Absorbită cu totul de broderie, nici nu simți cum trece timpul. Pe la prânz, auzi soneria de la intrare.

– Fanny! Ce surpriză plăcută! exclamă Antonia, poftind-o înăuntru. Să-ți arăt ce am lucrat. Am înaintat destul de mult. Ești o drăguță că ai venit să mă vezi. Mă simțeam singură...

Intrară în salon, iar Antonia se lăudă cu munca ei.

– Este minunat! spuse Fanny.

Vocea lui Fanny suna ciudat. Antonia o privi mai atentă. Chipul prietenei ei, de obicei destins, părea acum mohorât.

– S-a întâmplat ceva, Fanny? Ești îngrijorată din cauza copiilor?

– Nu, nu, ei sunt foarte bine. Am însă o veste proastă pentru tine. Te rog să nu-ți pierzi firea. Avionul lui Carl a fost deturnat.

– Dumnezeule! strigă Antonia. Fața i se făcu albă ca varul. Ești sigură?

– Nu s-a anunțat încă oficial. Prietenii la care trebuia să tragă Carl au trimis un telex la biroul lui, apoi mi-au telefonat. Carl lăsase instrucțiuni ca, în cazuri deosebite, să fim anunțați întâi noi. În felul acesta urma să nu fii singură la aflarea vreunei vești proaste.

Cu un gest afectuos, Fanny o strânse la pieptul ei.

– Voi sta cu tine până când totul se va rezolva. Sunt sigură că soțul tău se va descurca. Carl al nostru știe să iasă din orice încurcătură.

Antonia, înmărmurită, rămase mult timp lipită de Fanny. În cele din urmă, își reveni.

– Cine a deturnat avionul ? Ai aflat amănunte ?

– Deocamdată nu, suspină Fanny. Mă duc să-ți aduc un pahar cu ceva de băut. Ai nevoie de un întăritor. Dă drumul la televizor. Probabil că vor transmite un buletin de știri special.

Antonia se conformă.

– Este o nebunie, murmură ea. Cum e cu putință, când aeroporturile sunt atât de bine păzite ?

Fanny îi întinse un pahar cu gin.

– Să știi că l-am făcut tare, o preveni ea. Bea-l pe tot. Da, este de necrezut. Dar, probabil că au mai slăbit puțin măsurile de siguranță, în perioadele de liniște. Ce ticăloși sunt teroriștii ! Cum îndrăznesc să țină cu sufletul la gură sute și mii de familii ? Și când te gândești că procedând astfel nu fac decât să înrăutățească situația.

– Asta spune și Carl. Când aude de teroriști, vede roșu în fața ochilor. Sunt ca și piratii, numai că aceștia, pe vremuri, erau condamnați la moarte...

– Sunt de acord cu el, răspunse Fanny. Îmi displace ideea pedepsei cu moartea, dar când vezi că unii oameni îi ucid cu sălbăticie pe semenii lor, te întrebi dacă nu merită aceeași soartă.

– Doamne, exclamă Antonia. Mi-e îngrozitor de frică ! Dacă vreunul dintre teroriști îl amenință, Carl se va înfuria și... Îl cunoști pe Carl, știi de ce este în stare în asemenea momente...

– Da, suspină Fanny. Dar nu fi îngrijorată. Carl este un om cu capul pe umeri. Știe să se controleze. Sunt în joc prea multe vieți omenești. Sunt sigură că nu va face nici un gest necontrolat, de teamă să nu-i pună în pericol pe ceilalți pasageri. Poate risca pentru el, dar

nu şi pentru ceilalţi. Hai să vorbim despre altceva, draga mea. Cum l-ai cunoscut pe Carlito?

– Voia să cumpere casa tatălui meu. Unchiul Joaquin îl cunoştea bine...

– Şi te-ai îndrăgostit la prima vedere...

Antonia nu răspunse imediat.

– Vorbesc prostii! continuă Fanny. Nu cred în dragostea la prima vedere. Poţi să fii vrăjită de apariţia unui bărbat. Iubirea, însă, cere timp. Trebuie să înveţi să cunoşti un bărbat, înainte de a-l iubi.

Aşteptarea devenea tot mai apăsătoare. La buletinul de la ora opt, se anunţă oficial deturnarea avionului. Doi membri ai guvernului se deplasaseră la faţa locului. Piraţii aerului îl împiedicaseră pe pilot să aterizeze, astfel că avionul continua să zboare. Nu se cunoştea identitatea teroriştilor. Putea fi vorba despre membrii unui comando de fanatici, dar nu se ştia care era acela.

Veni şi Tom, care-i propusese Antoniei să doarmă la ei.

– Îţi mulţumesc, răspunse ea, dar prefer să stau aici. Dacă totul se termină cu bine în noaptea asta, Carl mă va găsi acasă. Şi apoi, Rocio trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Când va afla vestea, va intra în panică. Trebuie să fiu alături de ea, s-o liniştesc. Ar putea rămâne Fanny cu mine...

– Bineînţeles, draga mea. Să ştii că eşti tare curajoasă. Carl ar fi mândru de tine!

Antonia se strădui să surâdă.

– Prin venele mele curge sânge englezesc, glumi ea. Celebrul calm englezesc...

Nu apucă să-şi termine fraza, că simţi cum lacrimile îi umpleau ochii. Tocmai când Tom o lăuda pentru curajul ei!

Antonia se repezi la bucătărie, pretextând că are ceva de făcut. Când se întoarse, lacrimile îi dispăruseră. Îl invită pe Tom să rămână la cină, iar el primi bucuros. Fanny telefonă acasă, anunțându-și copiii că tatăl lor întârzie. Băiatul lor cel mare îi asigură că va avea grijă de toate.

După știrile de la miezul nopții, Tom plecă spre casă. Ultimul buletin nu aduse nici o noutate.

Marco și Rocio aparură și ei. Aflaseră vestea, dar nu știau că se afla și Carl acolo. Când Antonia îi anunță acest lucru, Rocio izbucni în plâns și începu să se vaite. Fanny îi aruncă o privire dezaprobatoare. Ca o adevărată englezoaică ce era, detesta să vadă pe cineva plângând în fața lumii. La rândul ei, Antonia învățase de la tatăl ei să-și păstreze calmul în orice împrejurare. Trăind în Spania, se obișnuise cu oamenii care-și exteriorizau sentimentele. Lacrimile lui Rocio o impresionară. O consolă afectuos și o sfătui, în spaniolă, să meargă la culcare.

Lucrurile aveau să se termine cu bine, în curând, iar Carl avea să se întoarcă teafăr și nevătămat.

– Doamne, ce fire slabă! exclamă Fanny, după plecarea servitorilor.

– Sărmana Rocio! era foarte sinceră, explică amabilă Antonia. Ne adoră. Ea și Marco au de gând să rămână cât mai mult la noi. Carl se gândește să-i păstreze, chiar dacă ne mutăm la Londra.

– Îmi face rău s-o văd plângând, replică Fanny. Nu mă îndoiesc de sinceritatea ei dar ar fi trebuit să se arate ceva mai... discretă. Ai destule griji, Antonia, fără să mai fii nevoită să consolezi pe altul. Probabil că scena asta ți-a sfâșiat inima.

– Nu, protestă Antonia. Știi, când a murit tata, toată lumea a plâns la înmormântarea lui. Avea o mul-

ţime de prieteni. Este curios, dar lacrimile lor mi-au alinat suferinţa. Ştiam că nu sunt singură în durerea mea. Este foarte bine să te poţi controla, dar uneori este preferabil să-ţi descarci sufletul. Nu este cu putinţă să-ţi înfrânezi sentimentele tot timpul.

Programul de televiziune se încheie fără vreo ştire legată de avionul deturnat. Fanny, care prevăzuse că va urma o noapte lungă de veghe, îşi luase lucrul cu ea. Ele se apucară să brodeze, găsind că astfel, timpul va trece mai repede şi le va fi mai uşor să stea treze.

Fanny îi puse o mulţime de întrebări despre viaţa în Spania. Ea vizitase ţara de două ori în concediu, dar n-o cunoştea prea bine, pentru că o străbătuse în grabă.

Antonia îi răspundea cu plăcere, dar gândul îi era aiurea. Prin faţa ochilor minţii îi treceau imagini de coşmar. Şi-l închipuia pe Carl ostatic al unui gangster sângeros, ori al vreunui grup de fanatici smintiţi. Poate că teroriştii îl vor sili pe pilot să aterizeze forţat şi atunci unii pasageri vor fi răniţi... Parcă-l şi vedea pe Carl zăcând fără simţire. Bineînţeles că „piraţii" aceştia nu vor permite evacuarea răniţilor. Dacă nu aveau nici un medic la bord, atunci...

Îngrozită de asemenea gânduri, tânăra scoase un oftat.

– Haide, draga mea, linişteşte-te ! o îndemnă cu blândeţe Fanny.

– Da, încerc, îngăimă Antonia. Ce proastă sunt ! Mă gândeam la...

Fanny o ascultă cu atenţie.

– Ai somnifere prin casă ? o întrebă ea.

– Nu ! N-am avut niciodată nevoie de aşa ceva.

– Nici eu. Dar uite că, într-o împrejurare ca asta, sunt folositoare. Îl vom suna pe doctorul lui Carl. Sunt

sigură că va veni imediat. Trebuie să dormi, copila mea.

– Din câte știu, Carl nu are medicul său. Sau cel puțin nu-mi amintesc să-mi fi spus.

Fanny se arătă foarte surprinsă, iar Antonia înțelese de ce. Ca orice femeie cu cap, prietena ei se gândea că ea nu va dori copii imediat după căsătorie. Cei mai mulți tineri căsătoriți așteaptă măcar un an înainte de acest eveniment, ca să se bucure în voie de căsătoria lor. Dacă așa stăteau lucrurile, Antonia ar fi trebuit să ia anticoncepționale care, evident, presupuneau supraveghere medicală...

Dar Fanny nu aminti nimic despre acest lucru.

– Ei bine, atunci voi apela la leacuri bătrânești, adăugă simplu. Îți voi pregăti o ceașcă de lapte de pasăre. Lapte călduț, un ou, un strop de rom și vei dormi buștean. Iar după ce se întoarce Carl, roagă-l să-ți găsească un medic. Știu că sunteți amândoi tineri și sănătoși, dar nu se știe niciodată când ai nevoie de el.

Antonia urcă în camera ei și încercă să adoarmă, dar, în ciuda leacului prescris de prietena ei, nu izbuti să închidă un ochi. Întinsă pe patul conjugal, Antonia își simți inima bătând cu putere... Patul conjugal... Cu toate acestea, Carl nu dormise niciodată în el, alături de soția lui...

De multe ori, singură în camera ei, ea încercase să afle o cale de a scăpa de această căsnicie ratată. Dar niciodată, absolut niciodată, nu-și închipuise că soțul ei ar putea muri. Avea, deja, pe conștiință moartea lui Paco...

Aproape că nu se mai gândise la el. Când își dădu seama de asta, se mira. Așa era. Nu-i mai zburase gândul la fostul ei iubit, din seara în care, cina cu Carl îi amintise de Spania...

Peste o săptămână, se împlineau două luni de la căsătoria ei cu Carl. Cu siguranță că el își propusese să sărbătorească evenimentul. Dar se va întoarce la timp ? Doamne, dar dacă nu se va mai întoarce niciodată ? Poate că era deja văduvă, fără să știe. O văduvă care nici măcar nu făcuse dragoste cu soțul ei...

Ajunsă la capătul răbdării, izbucni în lacrimi. Plânse multă vreme, cu fața în pernă. În cele din urmă adormi, doborâtă de oboseală, cu chipul încă scăldat de lacrimi amare.

Deodată, tresări speriată de sunetul telefonului. Se repezi asupra receptorului. Într-o clipă îi reveni în minte evenimentul îngrozitor...

– Alo ?

– Antonia ? Sunt eu, Carl. Am scăpat. Toată lumea este teafără și nevătămată.

Antonia se lăsă să cadă pe pat. Trase cu putere de firul telefonului, a cărui mișcare făcu să zboare mai multe obiecte de pe noptieră. Dar puțin îi păsa de lucrurile căzute.

– Carl ! Dumnezeule, unde ești ?

Vocea lui Carl se auzea atât de clar, încât ai fi zis că el suna dintr-o cabină de lângă casa lor. Tot așa de bine putea fi la celălalt capăt al lumii...

– Ai aflat de la buletinul de știri. Acum n-am chef să-ți povestesc în amănunt. Sunt încă tulburat. Ascultă, am hotărât să-mi continuu călătoria, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Încerc, astfel, să evit hărțuielile presei. Ziariștii abia așteaptă să ia interviuri unora ca mine, scăpați dintr-o poveste ca asta. Mă întorc vineri, așa cum ne-am înțeles. Tu ce faci, ești bine ?

– Da, foarte bine, bâigui ea. Este și Fanny aici!

De ieri, de când a aflat, a vrut să stea cu mine. Carl, sunt atât de fericită că n-ai pățit nimic !

– Și eu. Au fost momente când am crezut că sălbaticii aceia îmi vor lua viața. În fine, totul este bine când se sfârșește cu bine. Acum trebuie să închid. Pe vineri !

Legătura se întrerupse pe neașteptate, încât ea nu avu timp să-i spună la revedere. Puse receptorul în furcă. Imediat, se auziră bătăi discrete în ușă.

– Eu sunt, Fanny. Am auzit telefonul. Vești bune ?

– Oh, da ! Cele mai bune.

Radiind de fericire, Antonia sări din pat și se aruncă în brațele prietenei sale.

– Trăiește ! Este teafăr ! Nu mi-a spus nimic altceva. Ne va povesti cu amănuntul când se va întoarce. Sunt atât de nerăbdătoare să-l văd !

– Și eu sunt foarte fericită ! exclamă Fanny, strângând-o afectuos. În sfârșit, mi s-a luat o piatră de pe inimă... Eram atât de îngrijorată pentru tine, pentru noi... Carl este prietenul nostru cel mai bun. Noi vă iubim pe amândoi. Dar dacă s-ar fi întâmplat ceva rău...

Vocea lui Fanny se stinse, înecată de lacrimi.

– Nici eu n-aș fi suportat ! exclamă Antonia, îmbrățișând-o. Vai, Fanny, cred că aș fi murit. Îl iubesc, Fanny ! *Îl iubesc...*

Cum să priceapă prietena ei cât de mult cântărește o astfel de mărturisire ? Pentru ea, era o declarație normală din partea unei femei măritate. Așa că Fanny nu văzu surpriza pe care Antonia o încercă în fața propriei afirmații neașteptate.

Lacrimi de fericire scăldau fețele ambelor femei. Fericirea nu se poate ascunde ca durerea.

Fanny, care se gândea la toate, o obligă să se culce la loc.

– Eu mă ocup de cafea. Mă descurc şi singură.

Antonia o lăsă pe Fanny să-şi vadă de treabă. Acum avea nevoie să fie singură, să-şi adune gândurile. Descoperise un lucru uimitor : Carl era, acum, sufletul ei. Îl iubea mai mult decât pe oricine altcineva. Mai mult chiar decât îşi iubise tatăl.

CAPITOLUL V

În seara aceea, urmări, plină de interes un rezumat televizat al deturnării avionului. Li se luaseră interviuri mai multor pasageri. Spera să mai primească un telefon de la Carl. Din păcate, el nu mai dădu nici un semn de viață, ceea ce o întristă.

A doua zi se publică în ziare lista pasagerilor care călătoriseră cu avionul respectiv. Cum aflară, prietenii, cunoștințele lui Carl nu conteniră cu telefoanele, cerând veşti, ori exprimându-şi nedumerirea că nu-l văzuseră, cu o seară în urmă, la televizor.

Numai Carl nu suna. Ori poate nu reuşea, căci firul era acum mai tot timpul ocupat. Antonia spera că o va suna, totuşi, curând, anunțându-i ora sosirii... Hotărâse să-şi aştepte soțul la aeroport.

Antonia părea că se trezeşte din nou la viață. De data asta, iubea un bărbat care exista de-a binelea, nu o fantomă. Când Paco murise, ea se gândea că nu va mai iubi niciodată pe altcineva. Mult timp după aceea, trăise cu credința că viitorul nu avea să-i aducă nimic bun. Viitorul i se părea întunecat. Acum, însă, lucrurile luaseră o întorsătură fericită. Viitorul îi părea atât de luminos, plin de speranțe.

Antonia trăia parcă o a doua viață, cuprinsă de un simțământ ciudat şi pasionat în acelaşi timp, cu

care se obișnui încetul cu încetul. Acum era sigură că mama și mătușa ei avuseseră dreptate. Față de dragostea pe care o nutrea pentru Carl, atracția pentru Paco, fostul ei iubit, îi părea ștearsă. Chiar dacă refuzase să accepte realitatea, își dădea seama că relația ei cu Paco nu o mulțumise pe deplin.

Ea fusese cea care condusese. Pe vremea aceea nu era conștientă de rolul pe care și-l asumase, dar o dată cu trecerea timpului s-ar fi plictisit să ia hotărâri în numele amândurora. Nu era dintre femeile cărora le plăcea să facă pe bărbatul în casă.

Pe de altă parte, nici lui Carl nu i-ar surâde ideea de a se lăsa condus de o femeie, ori de a întreprinde ceva împotriva voinței lui. Dacă el ar fi fost prima iubire, el ar fi luat inițiativa de a fugi în lume, nu ea. În nici un caz n-ar fi lăsat în grija ei, așa cum făcuse Paco, organizarea escapadei lor. Oricum, ar fi găsit că un asemenea gest era nechibzuit, căci el era un bărbat în toată firea, pe lângă care Paco părea un puști necopt la minte. Poate că acesta din urmă s-ar fi maturizat, o dată cu trecerea anilor, dar ea nu era foarte sigură. În orice caz, ea va încerca mereu un sentiment de duioșie față de Paco, primul ei iubit.

Cât despre Carl, găsea că este frumos, dar de o frumusețe aparte față de cea a lui Paco. Îi plăcea mult cum arăta Carl, căci trăsăturile sale îi trădau caracterul. Expresivitatea dură a buzelor lui, ochii cu priviri de oțel, toate acestea erau pe măsura personalității sale. Carl era un om hotărât, energic, pe care putea conta oricând, și care nu s-ar fi lăsat, în nici un chip, dus de nas de o femeiușcă. Aceasta nu-l împiedica, totuși, să se arate îngăduitor cu cea căreia îi dăduse inima lui.

Orele se scurgeau, făcând tot mai greu de suportat așteptarea. Își petrecu toată ziua visând, minunându-se

de dragostea nouă pe care o simțea înmugurind în sufletul ei. Fără părtinire, își analiză atitudinea de până acum față de Carl și în cele din urmă ajunse la concluzia care nu putea decât s-o întristeze : în vreme ce ea îl iubea nebunește, el nu avea nici un motiv să-i răspundă cu același sentiment. Bineînțeles că simțea pentru ea același lucru ca și atunci când o ceruse în căsătorie...

Atunci el îi spusese :

„Am știut că vă doresc chiar din clipa când v-am văzut...".

Nu prea suna a declarație de dragoste, dar, pe vremea aceea, Antonia nu luase aminte la nuanțe. Era convinsă că acest bărbat nu cunoscuse niciodată iubirea adevărată, că nu avusese decât iubiri trecătoare, care-i fuseseră de ajuns. Laura, însă, îi deschisese ochii. Înainte de a o cunoaște pe Antonia, Carl făcuse o adevărată pasiune pentru o altă femeie, încât era pe punctul de a o lua de nevastă. Și când te gândești ce femeie ! Diana Webster i-ar fi putut fi o soție ideală, ar fi știut să-i stimuleze inteligența și să-l incite să prospere în afaceri. Diana era strălucitoare, independentă, capabilă să reușească într-o profesie dificilă tot atât de bine ca și un bărbat. Era conștientă că n-ar fi putut vreodată să rivalizeze cu frumoasa producătoare de televiziune. Desigur, unii bărbați ar găsi că este mai frumoasă decât Diana. Aceasta, însă, era elegantă, avea un stil aparte... La urma urmelor, frumusețea este o chestiune de gust. Alții, bunăoară, ar fi preferat frumuseții clasice a Antoniei farmecul slav al Dianei.

Sosise și ziua de vineri, iar Carl încă nu dăduse telefon. Antonia avea nervii încordați. Noroc cu broderia, care-i mai alunga gândurile negre.

Încă puțin și fața de pernă brodată, cu care se mândrea, era gata. Îndată după micul dejun, ea se îmbrăcă cu multă grijă, se machie și își dădu cu parfum. Carl nu avea să sosească înainte de miezul zilei...

Masa de prânz o luă tot singură. Timpul se scurgea îngrozitor de încet. După-masă termină broderia, cu părere de rău că nu avea canava pentru a începe alta. Văzuse una încântătoare, în ajun, în vitrina unui magazin... Vădit încântată de ceea ce ieșise din mâinile ei, își contemplă opera. Broderia, scoasă de pe canava, părea cam mototolită, dar așa cum îi explicase Fanny, care o sfătuise s-o fixeze pe un cadru de lemn și s-o ude puțin, broderia avea să se usuce și să-și recapete forma.

Vru să citească, dar îi era peste puteri. Nu izbutea să se concentreze, așa că se hotărî să stea la taclale cu Rocio, care trebăluia în bucătărie. După cum i se poruncise, aceasta pregătea o cină aleasă, cu bucatele preferate ale lui Carl.

Antonia, cocoțată pe un taburet, o urmărea pe Rocio care gătea... Adăugase la sos usturoi și vin roșu. Nu era întocmai ca rețeta englezească, dar dădea mai mult gust mâncării.

– Senora, n-ar trebui să stați la bucătărie. Miroase a usturoi și este păcat de parfumul dumneavoastră!

– Soțului meu îi place foarte mult mirosul de usturoi, răspunse Antonia surâzând.

– Sunt sigură că vă va aduce un cadou frumos.

– Ei, Rocio, doar n-o să-mi facă un cadou de fiecare dată când se întoarce dintr-o călătorie.

– Bine, dar este o ocazie specială, senora. Ați uitat? Astăzi se împlinesc exact două luni de când sunteți căsătoriți. Și apoi, luna trecută, domnul v-a dăruit un colier superb. Poate v-a cumpărat, de data aceasta,

o brățară care să se asorteze cu colierul. Domnul nu uită de o zi ca asta.

Chiar în clipa aceea, răsună țârâitul telefonului. Antonia sări de pe scaun și se îndreptă grăbită spre aparat.

– Alo ? rosti ea cu sufletul la gură.

– Carl la telefon. Vin acasă peste două ore.

– Te-ai întors ? Oh, Carl, de ce nu m-ai anunțat ? Te-aș fi așteptat la aeroport.

– A trebuit să merg direct la birou. Aveam niște probleme urgente de rezolvat. Stau acasă doar cât să mă schimb pentru cocteil.

– Cocteil ?

– Cum, draga mea, ai uitat ?

Antonia voia să-i spună despre cina care-i aștepta, dar nu mai avu timpul necesar.

– Amintește-ți, ți-am vorbit despre această recepție chiar înainte de plecarea mea. Nici mie nu-mi surâde ideea, dar n-am încotro, trebuie să merg. Oricum, nu vom sta mult acolo...

Ca de obicei, Carl închise telefonul imediat după ce rostise aceste cuvinte. Nu-i plăcea să piardă timpul discutând inutil.

– S-a întâmplat ceva, senora ? o întrebă Rocio.

În urmă cu cinci minute, chipul stăpânei sale strălucea de bucurie, iar acum părea atât de trist.

– Nu, nimic, răspunse Antonia străduindu-se să pară calmă. Pur și simplu am uitat că trebuie să mergem la un cocteil. Bine că ai pregătit mâncarea cu sos.

Într-adevăr, uitase cu desăvârșire de blestematul acesta de cocteil și era amărâtă că soțul ei nu anulase această obligație plictisitoare. În fond, aniversau două luni de la căsătoria lor.

Cele două ore care au urmat au fost un adevărat chin pentru Antonia. În cele din urmă, una dintre mașinile companiei la care lucra Carl se opri în dreptul casei lor. La volan se afla un șofer în uniformă. De la fereastră, ea îl zări pe Carl ieșind grăbit din mașină, încât șoferul nici nu avusese timp să coboare pentru a-i deschide portiera.

De câte ori, în nesfârșita ei așteptare, nu-și închipuise scena revederii cu Carl. Se vedea ieșindu-i grabnic în întâmpinare, înlănțuindu-l cu brațele, acoperindu-i fața cu sărutări drăgăstoase. Trebuia să înțeleagă ce mult ținea la el și cât se temuse că-l va pierde.

În visul ei, Carl era la fel de entuziasmat de clipa revederii. În realitate, el se arătă rece și distant.

Cum îl răbdase inima să treacă mai întâi pe la birou, în loc să vină să-și liniștească soția? Văzându-l astfel, ea nu îndrăzni să-și arate bucuria.

Carl, care își lăsase bagajele în seama șoferului, se îndreptă spre ușa de la intrare. O zări la fereastră și-i făcu un semn discret cu mâna. Doar atât, după atâtea ore de spaimă, în care fuseseră departe unul de celălalt.

Cu inima bătându-i de emoție, Antonia îi ieși înainte. Încercă să-și țină firea.

– Bună ziua, iubitule. Cum te simți?

Carl o sărută pe colțul buzelor. Asta, fără doar și poate, de ochii lumii. Rocio și Marco îl întâmpinară și ei. Ca niște buni spanioli ce erau, ar fi trebuit să rostească urări de bun-venit. Însă, de data aceasta, Marco îi făcu un semn discret soției sale și se retraseră în liniște. Domnul dorea poate să rămână singur cu senora, mai ales după cele întâmplate.

După plecarea celor doi, Carl spuse:

- Suntem puțin în întârziere. Nu am timp decât pentru o baie. Vrei să-i spui lui Rocio să-i facă un ceai șoferului ? Sărmanul Harrison, trebuie să fie frânt de oboseală.

Melancolică, Antonia îl privi urcând scara spre camera lui. Un pas al lui făcea cât doi ai ei.. Apoi, cu un surâs forțat, se întoarse spre șoferul care aștepta lângă ușă.

- Vă rog să mă urmați la bucătărie.

Acum, tânăra suferea cumplit din pricina regulilor pe care le stabiliseră în căsnicia lor. Dacă ar fi format un cuplu normal, acum ea ar fi urcat împreună cu Carl, ar fi mers cu el la baie și, în timp ce el și-ar fi făcut baia, ar fi stat de vorbă. Ea s-ar fi așezat pe marginea căzii, surâzându-i lui Carl, destins de baia fierbinte.

Cum, însă, nimic din toate acestea nu se putea întâmpla, Antonia trebui să-l aștepte până ce el coborî. Se bărbierise și purta un costum gri-deschis, cu o cămașă albastră, pe care i le pregătise Marco.

- Mai avem timp pentru un pahar, înainte de plecare. Vreți un Xeres ?

Antonia încuviință cu inima strânsă. Nu mai suporta să-l audă adresându-i-se cu dumneavoastră. Odinioară, o tutuise, dar, cum ea nu i se dăruise, ridicase între ei doi o barieră. El nu făcea decât să păstreze distanța și... iată că se purta ca și cum ea ar fi fost o străină.

Carl se îndreptă spre barul din salon. Antonia se repezi în urma lui.

- Mi-ai lipsit atât de mult, dragul meu. Am fost cumplit de îngrijorată !

- Îmi închipui. Cred că așteptarea a fost îngrozitoare. Doamne, ce aventură ! În seara asta, toți mă vor asalta cu întrebări. Deturnarea unui avion este un

eveniment la ordinea zilei. Nădăjduiesc, cel puțin, că ziariștii v-au lăsat în pace.

– Da, din fericire, răspunse Antonia. Dar au sunat multe persoane care au întrebat de tine. I-am notat pe o hârtiuță.

– Mă voi ocupa mâine să le răspund. Astă-seară prefer să mă gândesc la altceva. M-am săturat de povestea asta. Dar ce este asta ?

Carl tocmai observase broderia frumoasă așezată pe masă.

– Fanny m-a învățat să brodez. Mi-a fost de mare ajutor.

– Bine că mi-am amintit...

Oare își va aminti data ? Inima ei porni să bată cu putere.

– Trebuie să-i telefonez lui Fanny ca să-i mulțumesc. A fost așa drăguță !

Dezamăgită, Antonia îl urmări formând numărul de telefon al lui Ratkin. Soțul ei avea o memorie formidabilă a cifrelor. Nu trebuia niciodată să-și consulte agenda. Cu toate acestea, uitase complet de data când se căsătoriseră. Ori poate se hotărâse să uite !

Carl vorbi mult timp cu Fanny, îi mulțumi cu căldură și o ascultă, sorbind din paharul cu whisky.

– Gata, hai să mergem ! exclamă el după ce închise telefonul.

Șoferul era deja la volan. Când îi văzu ieșind pe ușă, coborî și deschise portiera.

– Am primit de la agenție descrierea mai multor case de vânzare, îi spuse Carl în mașină. Unele oferte par interesante. Mergem mâine să le vedem.

Apoi, el tăcu tot restul drumului, de parcă ar fi fost căsătoriți de zece ani. Ei, însă, erau proaspăt căsătoriți, iar Carl tocmai scăpase dintr-un mare pericol.

Antonia şi-ar fi dorit să-l strângă în braţe, să-şi sprijine capul pe umărul lui puternic. Carl privea parcă în gol, cufundat în gândurile sale. Dintre toate aceste gânduri, nici unul nu-i era adresat, credea ea.

Serata era în toi. Printre invitaţi, nu era nici o figură cunoscută. Ba nu, privind mai atent, o zări pe Diana Webster, în celălalt colţ al salonului imens. Carl ştia oare că ea va fi aici ? Sau poate că venise special ca să-l vadă. Pretindea că detestă petrecerile mondene şi totuşi insistase să ia parte la aceasta...

Chiar dacă aşa stăteau lucrurile, el nu lăsă să se vadă nimic pe chipul său şi nici nu încercă să stea prin preajma Dianei. Nici nu i-ar fi fost uşor, de altfel. Căci nu apucă bine să intre, că se şi văzu asaltat de zeci de invitaţi, care mai de care mai curios să-l audă povestind cele întâmplate în timpul deturnării avionului.

În clipa aceea, Diana se îndreptă spre Antonia, deşi ar fi putut foarte bine să n-o bage în seamă, în mijlocul unei asemenea mulţimi. Cele două femei s-ar fi putut preface că nu se văd. Antonia nu se simţi în largul său. Ce vor gândi ceilalţi văzând-o pe soţia lui Carl stând de vorbă cu fosta lui amantă ? Ce-or să mai bârfească ! Diana nu părea să se sinchisească. O trase pe Antonia într-o parte şi se aşezară pe o canapea. Antonia nu putea să evite această discuţie fără a o jigni pe Diana, aşa încât se resemnă. Carl se va mira, fără îndoială, văzându-le împreună.

– Sunteţi superb îmbrăcată ! exclamă Diana.

Ea însăşi purta o rochie de un albastru-deschis, foarte frumoasă. Model de adevărată croitorie de lux. Antonia se îmbrăcase pentru prima dată după moda englezească, cu un taior Jaeger, pe care unchiul Joaquin i-l făcuse cadou. Pantofii şi poşeta, în schimb, erau

din Spania. În Anglia nu reușise să-și găsească ceva potrivit. Picioarele ei erau prea subțiri pentru modelele englezești.

– Vă mulțumesc. După cum vedeți, m-am îmbrăcat după ultima modă englezească. Ador hainele de Jaeger. În plus, am descoperit un magazin încântător de rochii de seară. Este vorba de Regamus. Îl știți ?

– Bineînțeles. Dar sunt îngrozitor de scumpe ! În fine, uitasem că pentru dumneavoastră nu se pune problema banilor !

După toate aparențele, nici ea nu ducea lipsă de bani. Rochia ei valora o mică avere. Diana era o femeie de afaceri și avea propriii săi bani. Nu trebuia să dea socoteală nimănui. Deși Antonia nu voise să-și cumpere nimic din Anglia, Carl îi oferea o sumă destul de mare pentru haine.

– Se pare că aveți o muncă pasionantă, domnișoară Webb. Cum ați ajuns la televiziune ?

– Oh, povestea este încurcată. Îmi făceam studiile la Oxford, cu gândul să devin profesoară. Dar am avut o... aventură cu un bărbat. Pe vremea aceea eram tare naivă. M-am trezit că sunt însărcinată. Am avut probleme cu sarcina și am fost nevoită să stau în pat ultimele două luni. Din fericire, tatăl copilului meu era destul de bogat și m-a ajutat financiar. Nu voiam să-i fiu o povară, iar inactivitatea mă apăsa. O prietenă mi-a sugerat să scriu un scenariu pentru televiziune. Puteam să lucrez acasă și să uit starea în care mă aflam. Mai târziu am făcut ziaristică, apoi am devenit regizoare și în sfârșit, producătoare de televiziune. Viața este de-a dreptul ciudată, nu ? De obicei, când ești tânără și însărcinată, asta înseamnă o adevărată catastrofă. Mie, însă, această perioadă mi-a deschis porțile

spre o carieră pasionantă. Îmi iubesc meseria, am un fiu pe care-l ador...

Antonia era uluită de toate aceste lucruri pe care le aflase despre Diana. Îi povestise viața ei cu atâta simplitate !

– Ce vârstă are fiul dumneavoastră ?

– Paisprezece ani. Ei da, draga mea, replică Diana amuzată. Acum două luni am împlinit treizeci și cinci de ani !

Antonia făcu ochii mari de mirare. Prin urmare, Diana era mai în vârstă decât Carl ! Nu i-ai fi dat mai mult de treizeci de ani. Nu avea nici un rid și era subțire ca trestia.

– Televiziunea și ziaristica se aseamănă în multe privințe, continuă Diana. Sunt două profesii care se conduc după aceleași reguli. Dacă lucrezi la un ziar, este mai palpitant să fii un simplu gazetar decât director adjunct, de exemplu. Ziaristul face anchetele, călătorește, vede multă lume, câtă vreme directorul adjunct își petrece toată viața la un birou, mutând hârtoage dintr-o parte în alta. Singurul lui avantaj este că are acces la posturi mai însemnate, în vreme ce ziaristul sfârșește tot ca ziarist ! Dar dumneavoastră, doamnă Bernard, cu ce vă ocupați înainte de căsătorie ? Lucrați ?

– Din păcate nu, răspunse Antonia. Mi-aș fi dorit să merg la facultate, dar familia mea s-a împotrivit cu înverșunare.

– Și i-ați lăsat să vă împiedice să urmați facultatea ! exclamă Diana. Înseamnă că avem două firi cu totul diferite. Nimeni pe lumea asta nu m-ar fi putut împiedica să-mi fac studiile.

Deși Diana rostise aceste cuvinte pe un ton amabil, Antoniei i se păru cam disprețuitoare.

Ofensată, ea răspunse cu o umbră de ironie în glas :

– După cum ați spus, viața este de-a dreptul ciudată. Dacă m-aș fi aflat la facultate, nu l-aș mai fi întâlnit niciodată pe Carl.

– Sunteți foarte îndrăgostită de el, nu-i așa ? Se vede de la o poștă. Dragul de Carl, trebuie să fie în al nouălea cer !

– Cine nu s-ar simți astfel, dacă ar fi iubit ?

– Aveți dreptate, răspunse Diana gânditoare. Numai că dragostea ar trebui să fie rezonabilă. O iubire prea acaparatoare sfârșește prin a te sufoca.

Diana râse, scuturându-și pletele blonde.

– Vedeți... Carl este prea posesiv. Nu va îngădui niciodată ca vreo femeie să se atingă de independența lui, la care ține ca la un lucru de mare preț. Ascultați-mă pe mine, pentru că-l cunosc destul de bine...

După o scurtă ezitare, adăugă :

– Bineînțeles că sunt prietenă cu sora lui, Laura, care mi-a vorbit mult despre Carl.

– Aveți convingeri asemănătoare, spuse Antonia. Carl mi-a spus că amândouă simpatizați cu Mișcarea de Emancipare a Femeilor !

– Carl v-a prevenit, desigur, că este o doctrină periculoasă !

– Nicidecum ! Mi-a împărtășit doar părerea lui. Eu, însă, sunt liberă să cred ceea ce vreau.

– Și care este poziția dumneavoastră ?

– Vedeți, în existența mea, femeile au avut întotdeauna mai multă influență decât bărbații. Familia mea este condusă de o femeie. Așadar, aș greși condamnându-i pe bărbați.

– Mama dumneavoastră conduce familia ?

– Nu, nici pe departe... Mama este blândă ca un înger. Dar are o soră autoritară, care ia toate hotărârile în casă. Îi place nespus să comande.

– Nu-i purtați pică ! interveni Diana. Fără îndoială este o femeie rațională, care ar fi trebuit să facă o carieră frumoasă. Neputându-și exercita talentul într-o meserie, probabil că se simte frustrată. Credeți-mă, dacă m-aș fi născut acum cincizeci de ani, cred că aș fi înnebunit. N-aș fi putut rămâne lângă fusta mamei până la prima cerere în căsătorie.

– Vă înțeleg, replică Antonia. Dar nu sunt întru totul de acord cu dumneavoastră. Să te măriți și să ții o casă, este o viață cum nu se poate mai frumoasă. Cunoașteți familia Ratkin ?

– Nu, n-am avut plăcerea.

– Au șapte copii. Fanny are o casă splendidă, în care totul trădează bucuria de viață. În plus, este o femeie inteligentă, cultă, pentru care datoria de soție și mamă este o adevărată artă. Când copiii ei vor crește, vor fi șapte tineri frumoși, inteligenți, educați. Este o reușită, nu ?

Diana tocmai se pregătea să răspundă, când discuția lor fu întreruptă de vocea gravă a lui Carl.

– Iar vorbești de ale tale, nu-i așa, draga mea Diana ? Numai că nu vei reuși s-o convertești pe Antonia. A fost crescută altfel decât tine. Mi-e teamă că este prea târziu să faci din ea o feministă convinsă.

– Doamne, Carl ! N-ar fi trebuit să încerc s-o convertesc pe soția *ta,* replică Diana, cu un surâs ironic. Cât despre convingerile mele, nu prea mai ești la curent. Este drept că multă vreme am fost o feministă convinsă și o celibatară înrăită, dar în ultimul timp am început să gândesc altfel...

Diana se ridică, grațioasă, încercând să-l înfrunte pe Carl. Era la fel de înaltă ca el, în parte datorită tocurilor.

– Dacă mi s-ar acorda o a doua șansă, aș fi mai tolerantă în privința ideii de căsătorie, spuse ea calmă. Îți mărturisesc, dragul meu, că dacă bărbatul vieții mele mi-ar cere mâna, aș fi gata să las la o parte profesia. Acum, însă, este prea târziu. Norocul a trecut pe lângă mine...

Diana îi aruncă o privire Antoniei.

– La revedere, doamnă Bernard, spuse privind-o drept în ochi.

Frumoasa producătoare de televiziune se pierdu în mulțimea de invitați. Carl, încruntat, o privi în timp ce se îndepărta.

– Vrei să plecăm ? M-am săturat de circul acesta !

– Cum dorești, dragul meu.

*

* *

La întoarcere, Carl nu scoase un cuvânt. Părea frământat de ceva. Să fi fost, oare, regretul că nu avusese răbdare cu Diana care, în cele din urmă, ar fi acceptat să se mărite cu el... În mod sigur, căsătoria lui Carl îi deschisese ochii Dianei. Dacă înainte ea nu s-ar fi abandonat nici în ruptul capului cariera, acum, după șocul suferit, recunoștea că făcuse o mare greșeală. Același lucru se întâmplase și cu Antonia. Zguduită de evenimentul nefericit al deturnării avionului, avusese revelația sentimentului de iubire pe care-l nutrea pentru soțul ei...

– L-ai cunoscut pe fiul Dianei ? întrebă ea brusc.

El se încruntă.

– Văd că Diana nu a pierdut timpul. Ţi-a povestit toată viaţa ei de-a fir-a-păr ! Da, l-am cunoscut. Tipul se descurcă. Cu un tată ca al lui...

– Tatăl lui era...

– Un domn respectabil. Avea intenţii cât se poate de serioase, voia să se căsătorească, dar Diana l-a trimis la plimbare. Ba chiar i-a interzis să-şi vadă propriul fiu, iar el n-a protestat. Ce laşitate ! Oricum, în casa lor, a existat întotdeauna un bărbat, căci Diana nu este genul de femeie care să stea singură. S-au tot perindat „logodnici".

Bineînţeles că şi tu te-ai numărat printre ei, gândi cu amărăciune Antonia.

Nici în seara aceea, ea nu izbuti să adoarmă. O obseda una din frazele Dianei :

„Sunteţi foarte îndrăgostită de el, nu-i aşa ? De altfel se vede de la o poştă..."

Să fi fost, aşadar, dragostea ei pentru Carl atât de evidentă ? Atunci, el de ce n-o remarca ? Era un bărbat distant, ori prea lipsit de sensibilitate ? Antonia îşi aminti de cartea de poezii pe care o găsise pe noptiera din camera lui. Un om care citeşte poezii nu poate avea o inimă de piatră. Dar, poate că după experienţa trăită alături de Diana, el luase hotărârea de a nu-şi mai deschide sufletul în faţa nici unei femei...

Îl iubesc, suspină ea. Dar nu-l înţeleg...

*

* *

Cum o văzu, Antonia se îndrăgosti de casa din Mulberry Lodge. Era o clădire veche, din secolul al XVII-lea, ale cărei cărămizi roşii îi aduceau aminte de munţii din Spania în apusul de soare. Casa nu era

mobilată şi avea nevoie de multe lucrări de renovare. Nu era, însă, lipsită de farmec, iar încăperile erau foarte spaţioase. Antonia le străbătuse, pe rând, făcându-şi deja planuri în privinţa decorării fiecăreia. Grădina avea un aer părăginit dar o salvau copacii mari, falnici şi doi duzi, de la care îşi trăgea numele proprietatea : Mulberry Lodge.

Carl se strâmbă puţin când văzu în ce stare se afla bucătăria. În schimb, Antonia era încântată de salonul mare, cu pereţii acoperiţi de lambriuri. Îşi închipuia deja focul arzând în cămin, canapelele moi, covoarele vechi...

Nădăjduia ca soţul ei să-i împărtăşească entuziasmul, dar expresia chipului lui era de nepătruns.

– Am putea să mai vedem o dată toată casa ? îl întrebă, parcă implorându-l.

El încuviinţă. Desigur că luase o hotărâre, dar nu voia să o supere. Avea o privire uşor amuzată.

Urcară din nou la primul etaj. Cea dintâi încăpere era luminoasă, căci razele soarelui pătrundeau în voie.

– Ar fi tocmai bună pentru camera copiilor, se trezi spunând Antonia, surprinsă ea însăşi.

Carl nu-şi ascunse mirarea.

– Vorbeşti serios ?

– Îţi doreşti copii, nu ? ripostă tânăra. Doar pentru asta te-ai căsătorit.

– Şi pentru asta, răspunse el visător.

Oare ce era acum în mintea lui ? Dacă se gândea să anuleze căsătoria ? Nu mai era atât de nerăbdător să-şi exercite dreptul de soţ, mai ales acum, când Diana era dornică să se mărite cu el... Nu, nu era cu putinţă. Carl n-ar reveni niciodată asupra unei hotărâri

atât de importante ca cea a căsătoriei. Se căsătorise pentru toată viața...

Antonia admira nespus tăria de caracter a soțului ei. Își dorea să fie asemenea lui. Era gata să ofere totul, fără a aștepta ceva în schimb. Sentimentul acesta nu putea fi altceva decât dragoste.

– Îți place casa, nu-i așa ?

– Oh, da, Carl. Dar ție ?

– Dacă îți place, este a ta, răspunse el grav. Tu ești cea care alegi. Îți vei petrece acasă mai mult timp decât mine. Casa este aproape totul pentru o femeie. În ce mă privește, dacă este confortabilă, nu cer nimic mai mult.

Carl aduse specialiști, care examinară casa. Aceștia hotărâră că este ceva de lucru, astfel încât nu se puteau muta decât peste șase luni.

– Cred că, într-adevăr, vom avea nevoie de o cameră pentru copii și asta foarte curând după ce ne mutăm, glumi el într-o zi. Pe când o a doua călătorie de nuntă, draga mea ?

– Acum... ne cunoaștem mult mai bine, răspunse Antonia îmbujorată.

– Ești sigură ? Eu unul mă îndoiesc, uneori. Pentru mine, ești o adevărată enigmă, Antonia. Cât mi-aș dori să pot citi ce se află dincolo de ochii tăi frumoși !...

– Nu-ți ascund nimic, dragul meu.

– Totuși, sunt momente când semeni cu o carte închisă... pe care mi-e teamă s-o deschid, șopti el.

– Toate gândurile mele se îndreaptă spre tine, răspunse ea duios.

Țârâitul telefonului întrerupse discuția. Carl merse să răspundă, lăsând-o cu gândurile ei, visătoare. Oare de ce se temea Carl ? Poate de Paco. Dar tânărul spaniol murise, câtă vreme rivala ei trăia...

*
* *

În următoarele cincisprezece zile, Carl lipsi mai tot timpul. Îi telefona seară de seară de la birou, spunându-i că întârzie.

Apoi Carl trebui să plece în America. Îi sugeră Antoniei să plece la Valencia, unde va veni şi el mai târziu.

Când îl conduse la aeroport, Antonia îl îmbrăţişă.

– Nu, spuse ea cu voce pierdută. Te aştept la fermă, Carl. Oh, dragul meu... când vom fi împreună, aş vrea să avem o a doua lună de miere...

El se desprinse din braţele ei. Acum o ţinea de mână, cu privirile cufundate în ochii ei minunaţi.

– Adevărat, Antonia ? întrebă el foarte serios. Chiar doreşti acest lucru ?

– Este tot ceea ce-mi doresc mai mult, dragostea mea.

El luă o înfăţişare amuzată.

– Dar ştiu că ţi-ai ales bine momentul, vrăjitoareo ! Ducă-se pe pustii călătoria de afaceri.

– Nu, Carl. Facem aşa cum am stabilit. Ne întâlnim la fermă, acolo unde am fost întotdeauna atât de fericită...

– Bine, iubito, şopti el tandru. Vom face precum ţi-e voia.

O strânse încă o dată la pieptul lui apoi, fără vreo vorbă de adio, se pierdu în mulţime.

Cât ţinu călătoria cu avionul, spre Valencia, Antonia crezu că visează. Simţea aievea buzele fierbinţi ale lui Carl, pe care ea le sărutase pătimaş.

* * *

O dată ajunsă la Valencia, Antonia se simți pierdută, ca un străin printre oameni necunoscuți.

Nu mai dormi în camera ei de fată. Mama sa stărui să se instaleze într-un apartament impunător, rezervat musafirilor. Acesta era compus dintr-un salon, o cameră, două băi și o altă încăpere, destinată celor doi tineri căsătoriți...

Antoniei îi reveni în minte noaptea când dormise cu Carl în același pat. Perspectiva repetării unei asemenea experiențe îi dădea fiori de plăcere...

Pentru prima dată, ea cheltui, fără să-și mai facă scrupule, banii oferiți de Carl. Banii lui... Își cumpără o superbă cămașă de noapte din mătase verde, garnisită cu dantelă. Era cămașa cea mai puțin decentă pe care o găsise.

Zilele se scurgeau încet, parcă interminabile. În tot acest timp, nu primi nici un telefon de la Carl...

Într-o zi, pe când se afla la salonul de coafură, privirile ei căzură pe o revistă plină de cancanuri. O răsfoi cu gândul aiurea, când zări o fotografie și tresări. Fotografia înfățișa o actriță surâzând, coborând dintr-un avion. În plan mai îndepărtat, Antonia o recunoscu pe Diana Webb. Sub fotografie era scris : „Frumoasa Liz Taylor se întoarce la New York..."

Manichiurista se așeză în fața Antonici, care întinse distrată mâinile. Nu mai vedea nici salonul luxos de coafură, nici clientele elegante care flecăreau pline de vervă. Așadar, Diana era la New York. Antonia verifică data de pe coperta revistei. Apăruse cu o săptămână în urmă. Deci, acesta era motivul „călătoriei de afaceri" a lui Carl... Poate că era doar o coincidență.

Dar dacă o întâlnea acolo pe Diana ? Antonia îşi reproşă amarnic faptul că-l lăsase pe soţul ei să plece.

În zilele care urmară, fu cuprinsă de tristeţe şi melancolie, lucru care nu-i scăpă mamei sale.

– Carl îţi lipseşte, draga mea. Haide, zâmbeşte ! Peste patru zile va fi aici.

Antonia plecă la cea mai bună prietenă a ei, Amparo Vidal, pentru a-şi petrece sfârşitul de săptămână. Când se întoarse acasă, după două zile, o aştepta o surpriză.

– Ai o vizită, dragă, spuse veselă mama ei. Senor Bernard s-a întors !

Inima Antoniei tresări.

– Unde e ?

Se repezi spre salonul unde se afla Carl, cuprinsă de o puternică emoţie.

– Oh, Carl, iată-te în sfârşit !

Se aruncă în braţele lui, iar Carl o îmbrăţişă. Chipul său era aspru, iar ea îşi dădu seama că ceva nu era în ordine.

Carl o sărută pe obraji, aşa cum îţi săruţi mama. Apoi, cei doi tineri fură invitaţi de mama ei să urce în camera lor, pentru a se odihni după călătorie. Acolo, o aştepta pe Antonia o altă decepţie.

– Sunt frânt de oboseală, se grăbi Carl să spună, aşezându-se într-un fotoliu. Am făcut în patru zile munca de o săptămână. Tu ce ai făcut ? Nu te-ai plictisit ?

– Puţin, mărturisi Antonia. Dar m-am bucurat s-o revăd pe mama.

Îşi simţea bătăile inimii. Cu totul altfel îşi închipuise ea clipa revederii.

– Diferenţa de fus orar m-a doborât. Am să fac o baie, apoi am să dorm până la cină.

– Oh, Carl, ce mult mi-ai lipsit ! Zilele acestea mi s-au părut o veşnicie...

– Îmi pare rău, iubito. Trebuie să dorm. Ne vedem la cină.

Antonia se resemnă şi coborî, tristă, în salonul unde se afla mama sa. Desigur, Carl era foarte obosit. Dar răceala din atitudinea lui trebuie să fi avut o altă cauză. Iar cauza aceasta, ştia bine, se numea Diana Webb...

CAPITOLUL VI

Vreme de două ceasuri, Antonia măcină gânduri negre. Ca să scape de iscodelile mamei, se refugie în fosta ei cameră. În cele din urmă, nemairezistând ispitei, se hotărî să urce în camera unde dormea Carl.

Îmbrăcat într-un halat de baie, Carl era întins pe patul mare, cu ochii închiși. Dar ea era sigură că el nu dormea. O dată, la începutul căsniciei lor, ea îl privise în timpul somnului și remarcase expresia blândă, calmă a chipului lui. Acum, avea o înfățișare încordată, aspră. De altfel, Carl deschise imediat ochii.

– Te-ai odihnit bine ? îl întrebă timid.

– Da, mă simt mai bine. Dumnezeule, adăugă el uitându-se la ceas, este aproape ora cinei ! Trebuie să fac un duș.

– Am să fac și eu unul, spuse calm Antonia. Sunt două băi...

Nicicând, până atunci, Antonia nu-și făcuse dușul atât de repede. Ieși din baie cu mult timp înaintea soțului ei. Pusese ceva la cale...

Când Carl se întoarse în cameră, impecabil îmbrăcat în costumul gri de vară, o găsi așezată în fața oglinzii, făcându-și machiajul. Ea purta doar un sutien și un slip de aceeași culoare.

Încântată, Antonia simți privirile lui Carl, pline de admirație. Dar acesta, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, își schimbă brusc atitudinea și se aplecă pentru a-și căuta butonii de la cămașă în sacul de voiaj.

În cinstea unchiului Joaquin, Carl era îmbrăcat în costum, cu cravată. Își îndreptă nodul cravatei în oglindă. Era gata...

Antonia se ridică cu o nepăsare studiată. Își luă din dulap splendida rochie de voal dar, înainte de a se îmbrăca, i se adresă lui Carl zâmbind :

– Vrei să-mi închizi fermoarul, dragul meu ?

Carl se întoarse spre ea și neavând încotro, aruncă o privire spectacolului ce i se oferea, apoi, uitându-se în altă parte, trase fermoarul rochiei.

Antonia era furioasă, dar nu lăsă să se vadă. Cândva, le auzise pe mama și mătușa ei vorbind despre o prietenă comună, al cărei soț era necredincios. Cele două femei erau de părere că, pentru a-și recuceri soțul, prietena în cauză trebuia mai ales să se prefacă că nu-l bagă în seamă. În acest caz, soțul s-ar fi simțit jignit.

– O soție are mai multe atuuri decât o amantă, spusese veselă, în chip de concluzie, dona Elena. Cu condiția să știe să-și folosească armele cu pricepere.

Antonia ținuse minte observația și se hotărâse să adopte aceeași tactică. În seara aceea, Carl avea să găsească în patul lui o soție... iubitoare, înfocată. La urma urmei, nu spusese el cândva că asta își dorea ?

Cina fu extrem de însuflețită. Antonia izbuti să-și ascundă tulburarea. Se arătă plină de vervă cât ținu masa. Carl afișa și el un aer firesc în astfel de împrejurări.

După cină, toată lumea trecu în salon, unde li se aduseră cafele și lichioruri. Unchiul Joaquin și Carl se lansară în discuții aprinse pe teme politice. Antonia îi

lăsă să dezbată subiectul timp de o jumătate de oră, după care, pe tonul cel mai firesc cu putință, spuse dintr-o suflare :

– Sunt frântă de oboseală. Mă duc la culcare. Ar trebui să vii și tu, Carl. Cred că ești obosit din cauza decalajului orar.

– Sosesc într-o clipă, draga mea. Doar să-mi termin coniacul.

Antonia se strâmbă. Paharul lui Carl era aproape plin.

– Nu-ți face griji, scumpa mea, glumi unchiul Joaquin. Ți-l trimit pe Carl cât ai zice pește.

– Nădăjduiesc, se alintă Antonia. Vă știu eu pe voi, bărbații. Când discutați despre politică, nu mai terminați.

Apoi, zâmbind, luă o înfățișare serioasă și adăugă :

– Te previn, Carl. Dacă nu urci în cameră în zece minute, vin după tine.

Rosti aceste cuvinte privindu-l pe Carl cu insistență. Era încântată de întorsătura pe care o luase discuția. Dar, când urcă în cameră, avu o nouă surpriză !

Pe hol, dădu peste Nieve, femeia de serviciu, căreia îi ură noapte bună.

– Noapte bună, senora. Ce rău îmi pare că domnul Bernard este bolnav.

– Bolnav !

– Ei da, este cumplită sinuzita asta ! Senor Bernard mi-a cerut să-i pregătesc o altă cameră. Sărmanul, nu vrea să vă trezească din cauza sforăiturilor sale. Ar trebui să-l obligați să consulte un doctor. Bărbații se cam codesc când este vorba să se trateze de o boală.

Antoniei nu-i venea să-și creadă urechilor. Ce însemna gluma asta ?

– Ce cameră i-ai pregătit, Nieve ? întrebă ea, încercând să nu pară curioasă.

– Pe cea de alături. În felul acesta, domnul va putea folosi baia, unde şi-a lăsat lucrurile.

Aşadar, Carl va fi nevoit să treacă prin camera ei, căci a lui nu avea intrare separată. Antonia se îmbrăcă în frumoasa ei cămaşă de noapte, apoi se aşeză într-un fotoliu, cu o carte în mână.

Aşteptarea nu-i fu prea îndelungată. Când Carl deschise uşa, ea sări din fotoliu. Ţinea ca el să observe cămaşa ei transparentă.

– Carl, nu mi-ai spus de sinuzită ! Te-ai îmbolnăvit la New York ?

– Am născocit această poveste cu sinuzita, răspunse el calm. Ai spus că la fermă...

Antonia se apropie încet de el. La fiecare pas, picioarele ei subţiri se zăreau prin despicătura cămăşii de noapte. Când ajunse lângă el, şopti blând :

– Vom face întocmai cum doreşti, Carl...

În ochii lui citi, pentru o clipă, dorinţa, dar acea luminiţă se stinse curând.

– Cum am aşteptat atâta timp, spuse calm, putem să mai avem puţină răbdare. Nici nu ştii cât sunt de obosit...

– Fie, spuse Antonia. Noapte bună, dragul meu !

Rostise urarea cât se poate de ispititor.

– Noapte bună, răspunse rece soţul ei. Apoi intră în baie.

*

* *

În zori porniră spre fermă, iar cât ţinu călătoria cu maşina, Antonia se arătă foarte veselă.

Era foarte cald, așa că, îndată cum ajunseră, se hotărî să se scalde. Antonia se bronzase deja, în Anglia. Dar trebuia să fie cu mare băgare de seamă la soare, nu ? De aceea, ea îl rugă pe Carl să-i dea cu o cremă specială pe spate.

Carl se ridică și-i luă tubul din mână. Ea se așeză cu fața în jos pe prosopul de plajă și-și desfăcu maioul pentru a-și lăsa spatele gol. Simțea, deja, mâinile lui puternice, închipuindu-și că-i mângâia pielea fină... Închise ochii de plăcere.

Carl începu să întindă crema, dar fără cel mai mic gest de tandrețe, de parcă în locul Antoniei s-ar fi aflat bunica lui. Îi masă energic spatele cu podul palmei și termină foarte repede.

Așteptările Antoniei fuseseră amarnic înșelate. Și cât tânjea după o mângâiere !... Acum era sigură că soțul ei îi era necredincios.

Carl înota în piscină. Înfuriată și mistuită de dorință, Antonia privea trupul minunat al soțului ei apărând și dispărând în apa limpede a piscinei. Carl făcu zece lungimi de bazin, apoi alte cinci. După un asemenea efort, trebuia să fie extenuat. Ori poate, căuta înadins să se oboseaască, pentru a impune trupului să reziste în fața oricărei tentații. Câtă vreme căsătoria lor nu presupunea o legătură conjugală, el putea foarte ușor s-o anuleze.

– Mă duc să mă îmbrac pentru masa de prânz, spuse el când ieși din apă. Ar trebui să faci la fel, draga mea.

Ei, asta era chiar bună ! Acum îi cerea să se îmbrace !

Antonia îl urmă până în camera lor, unde domnea o răcoare plăcută. Maria, femeia de serviciu, dăduse drumul instalației de aer condiționat.

Carl trecu în baie. Nu după mult timp, își făcu din nou apariția, îmbrăcat în pantaloni albi, și începu să-și pieptene părul ud, fără să-i arunce o privire soției sale.

Atunci, Antonia îl bătu ușor pe umăr. El se întoarse, foarte încordat. Ea îi atinse ușor cu vârful degetelor pieptul bronzat.

– Am putea să continuăm ce am început la aeroport, nu crezi ? murmură ea.

La început, privirile lui rămaseră de gheață. Antonia îl privi drept în ochi apoi, brusc, Carl își lipi buzele de gura ei senzuală și fierbinte. Antonia începu să tremure ca o frunză, de data aceasta de dorință. Îi dispăruse orice urmă de jenă, ori de reținere. Îl iubea pătimaș pe Carl și l-ar fi urmat până la capătul lumii. Oh, cât de mult își dorea să facă acum dragoste cu ea...

Dar valul acela de pasiune pe care o așteptase din partea lui nu se revărsă. Brusc, el se desprinse și se prăbuși într-un fotoliu.

– Drace ! șopti el, n-ar fi trebuit să fac asta...

– De ce nu, Carl ? De ce ?! exclamă ea.

Pentru prima dată, el își plecă privirile. Părea cumplit de tulburat, sfâșiat de porniri contradictorii, Umerii i se încovoiaseră ca sub apăsarea unei greutăți.

– Am o veste mare pentru tine, Antonia.

Carl se ridică în picioare, cu privirea rătăcită. Antonia fu cuprinsă de teamă...

– Este de așteptat să te șocheze, spuse el brusc. Bărbatul pe care l-ai iubit, n-a murit. Paco trăiește.

*

* *

– Paco ? Nu se poate ! Mama și mătușa Angela mi-au spus că...

– Nu, draga mea. Tu ai tras concluzia asta, după accident. Iar ele nu te-au contrazis, asta-i tot.

– Cum au putut să facă una ca asta ?! Izbucni în lacrimi.

– De bună seamă s-au gândit că scopul scuză mijloacele, răspunse Carl cu un calm nefiresc. Mătuşa ta...

– Dar mama ? Cum de a acceptat comedia asta ?

– A făcut-o pentru binele tău, ca să te împiedice să faci o mare greşeală.

– O greşeală ! strigă Antonia. Dar poate că alături de Paco aş fi fost foarte fericită. Oh, le urăsc, le urăsc !

– Sper că acum îmi înţelegi purtarea, rosti cu tristeţe Carl.

– De unde ai aflat ?

– De la mama ta. În ziua sosirii mele, mi-a spus, nemaiputând să ţină pentru ea secretul.

Antonia puse stavilă lacrimilor şi rosti abia şoptit :

– N-am s-o iert niciodată, pentru că m-a minţit. Dar are dreptate. Sunt fericită că nu m-am măritat cu Paco. A fost doar un foc de paie. Eram prea tânără...

– Antonia, spuse grav Carl, trebuie să-l vezi pe acest băiat. Este singura cale de a lua o hotărâre. El lucrează la Madrid. Unchiul tău l-a ajutat să-şi facă o situaţie...

– Acum pricep ! exclamă ea cu amărăciune. Au făcut un târg. „Dacă încetezi s-o mai vezi pe Antonia, te vom ajuta." Iar el n-a şovăit. Se vede că iubirea lui pentru mine a fost plăpândă. Dar mama lui ? Doar am întâlnit-o la puţin timp după accident şi era în doliu. Mi-a spus că...

– Probabil că purta doliu după altcineva. Din pricina ta, fiul său trăieşte departe de ea. Doar ţi-a reproşat : „Din pricina dumitale mi-am pierdut feciorul",

ori ceva de genul acesta. Iar tu ai tras concluzia că Paco murise.

– Ai dreptate, Carl. Îmi era cumplit de ruşinę. Este îngrozitor să ai pe conştiinţă moartea cuiva. Credeam că-l omorâsem pe Paco...

– El conducea, nu tu, răspunse Carl. Aşa au spus şi martorii.

– Nu... nu-mi amintesc. Nu, chiar nu-mi mai aduc aminte de nimic. Medicii spuneau că este firesc, după şocul suferit.

– O maşină a dat peste voi, spuse Carl. Singurul vinovat este şoferul acela care a condus prost.

Brusc, toată tensiunea acumulată de Antonia o făcu să-şi piardă stăpânirea de sine. Plângea cu suspine, la gândul că nu-l omorâse pe Paco, dar şi zguduită de minciuna mamei sale. Carl o luă tandru în braţe şi-i mângâie faţa şiroind de lacrimi fierbinţi. În cele din urmă, Antonia se linişti. Carl o ajută să se aşeze în pat şi-i spuse drăgăstos :

– Şocul a fost prea mare. Încearcă să dormi un pic!

Avea o voce liniştită, caldă. Ea îl ascultă ca un copil şi închizând supusă ochii, se lăsă furată de somn.

Se trezi abia spre seară. Coborî în bucătărie, dar nu dădu de Carl.

– Senor Bernard a plecat în sat să dea un telefon, o anunţă Maria.

Carl se întoarse curând.

– Am vorbit cu unchiul tău, îi comunică el cu seriozitate. Paco Benitez va fi mâine la Valencia.

– Dar de ce vine ?

– Ţin să te întâlneşti cu el.

– Nu, spuse Antonia, îl urăsc. Pentru bani, a acceptat să nu mă mai vadă. Nu am faţă de el decât ură şi dispreţ...

– Dragostea nu prea are de-a face cu respectul, rosti tăios Carl. Iubirea te orbește...

– Nu cred, replică tânăra cu toată tăria. Dragostea este clădită pe respect. Cum aș putea să iubesc un bărbat, fără să-l respect pentru inteligența, ori spiritul lui de dreptate ? Drept cine mă iei ?

Antonia se opri, cu ochii scânteietori. Îndârjită ca un cocoș bătăios, era gata să-și apere convingerile pe care le căpătase de curând... Carl o privi gânditor, apoi spuse :

– Te-ai schimbat mult, Antonia. Ești o adevărată femeie. Dar asta nu te va împiedica să te întâlnești cu Benitez. Gândește-te că eu vreau asta. Astfel vei putea să tragi o linie peste trecut. Mâine mergem la Valencia. Este mai bine să le eviți pe mama și mătușa ta. Să lăsăm să se mai domolească spiritele.

– N-am să le-o iert în veci.

– Zici tu, draga mea, răspunse Carl calm, clătinând din cap, dar cu timpul, ai să uiți.

*
* *

A doua zi dimineața au plecat la Valencia. Carl dormise peste noapte pe canapeaua din salon. Cât despre ea, aproape că nu închisese ochii, din pricina stării de agitație. Nu înțelegea purtarea lui Carl. De ce ținea ca ea să-l vadă pe Paco ? Oare spera s-o vadă pentru a doua oară subjugată de farmecul tânărului spaniol ? În felul acesta, el ar fi putut, elegant, să reia legătura cu Diana...

Cu puțin înainte de a ajunge în oraș, Carl se opri într-un sătuc încântător de la marginea mării.

– Știu aici un hotel superb, Paradol Luis Vives. Am reverzat o cameră. Îi vom da un telefon unchiului tău pentru a fixa ora întâlnirii tale cu Paco. Tot aici, la hotel, ne vom întâlni... dacă este să ne mai întâlnim.

– Ce vrei să spui ?! exclamă ea, cu un tremur în glas.

– Vreau să spun : dacă mai vrei să fii cu mine, după întâlnirea cu Paco.

– Sunt soția ta, replică Antonia.

– Dar nu sclava mea. Nu vreau să te reții împotriva voinței tale.

Ochii Antoniei scăpărară de mânie.

– Mă dorești cu adevărat, Carl ? întrebă ea șoptit.

Carl deschise portiera mașinii fără să-i răspundă.

*
* *

Camera superbă de la hotel avea vedere la mare. Carl îi propuse să facă o baie în mare. Înotară multă vreme, dar valurile albastre, cu căldura lor plăcută, nu reușiră să-i destindă nervii Antoniei. Carl părea calm și fericit.

Urcară în cameră ca să se schimbe pentru cină. Carl profită de acest răgaz ca să-i telefoneze unchiului Joaquin.

– Unde vrei să te întâlnești cu Paco ? Cum ea șovăia, el continuă : Care era pe vremuri locul vostru de întâlnire ?

Antonia roși. I se păreau acum atât de îndepărtate. Ca un vis urât, ca o amintire învăluită în ceață. Realitatea era acolo, în camera aceea, întruchipată în acest bărbat pe care-l iubea nebunește, dar care, probabil, era îndrăgostit de o altă femeie.

Antonia rosti la întâmplare numele unui mic restaurant, Santa Catalina, unde mergea câteodată cu Paco.

– Bine, spuse simplu soțul ei. Vrei să cobori la restaurant ? Vin și eu după ce dau un telefon.

Așteptarea i se păru Antoniei nesfârșită. În cele din urmă, sosi și Carl. Se așeză lângă ea la masa pe care o rezervase.

– Am aranjat totul. Unchiul tău va trimite un șofer să-l ia pe tânărul Benitez de la aeroport. La ora patru urmează să vă întâlniți.

Masa fu excelentă, iar Carl mâncă pe săturate, în vreme ce ea abia se atinse de mâncare. Se gândea la Paco, care probabil nu pricepea de ce i se poruncise, din senin, să ia avionul spre Valencia. Simți privirile lui Carl și-i zâmbi.

– Tu ce vei face cât timp voi sta de vorbă cu Paco ?

– Te conduc până acolo, răspunse el netulburat, apoi mă întorc la hotel.

Carl făcu o pauză, apoi, privind-o insistent, spuse pentru a doua oară :

– Și te voi aștepta să vii. Dacă vei veni.

Antonia lăsă privirile în jos, fără să-i răspundă.

*

* *

Făcură întocmai cum prevăzuse Carl. În mașină, în drum spre Valencia, Carl vorbi de una, de alta, pe tonul cel mai firesc cu putință. Apusul de soare revărsa o lumină aurie peste cartierele mărginașe ale orașului. Din caldarâmul străzilor pustii părea că urcă o căldură îngrozitoare. Era ceasul siestei.

Carl cunoștea bine Valencia, așa că ea nu trebui să-i explice unde se afla micul restaurant către care se

îndreptau. Când ajunseră, el coborî din maşină lăsând motorul pornit, lucru pe care nu-l făcea niciodată. Era de părere că numai şoferii amatori se opresc aşa în mijlocul străzii. O ajută să coboare din maşină.

– Pe curând, spuse el cu vocea întretăiată de emoţie.

– Sper, replică ea încet.

Carl o privi o clipă, cu sprâncenele încruntate.

– Ţine minte, Antonia : vreau să fii fericită. Dacă îl mai iubeşti pe Benitez, pleacă, du-te cu el. Dar dacă, după cum spui, nu-ţi mai este drag... dacă eşti gata să mă iubeşti sau măcar să primeşti iubirea mea, atunci...

Fără să-şi termine fraza, Carl sări în maşină. Portiera se închise cu zgomot, iar maşina o luă din loc în viteză. Antonia vru să strige, să-l reţină, dar Carl era deja departe...

Iubirea mea... Iubirea mea.

Cuvintele acestea îi răsunau necontenit în urechi! Aşadar, o iubea ! Acum era sigură, pentru că el nu era omul care să rostească în vânt asemenea vorbe !

Ar fi vrut să sară într-un taxi, să alerge după acest bărbat, pe care nu mai voia să-l părăsească. Dar Paco era acolo, la câţiva paşi. Aştepta... Antonia îi promisese lui Carl... Îşi luă inima în dinţi şi intră în restaurant.

Paco se aşezase deja la masă. Ferchezuit, îmbrăcat într-un costum nou-nouţ, de o culoare puţin cam ţipătoare, tachina o chelneriţă căreia nu păreau să-i displacă avansurile lui. Dar când o văzu pe Antonia, sări ca ars.

– Bună ziua, Paco, spuse ea calm. Ce mai faci ?

Paco se îndepărtase puţin de masă, să-i facă loc lângă el, pe banchetă, ca în vremurile de altădată. An-

tonia își luă un scaun și se așeză de cealaltă parte a mesei. Paco tăcea chitic.

– Ei bine, îl luă peste picior Antonia, nu te voi reține prea mult. Cred că arzi de nerăbdare să-ți vezi familia. Madridul este departe.

– Credeam că... vrei să mă vezi.

El nu se îngrijise nici măcar să comande ceva, Noroc că o chelneriță mai vârstnică, recunoscându-i, le aduse cremă de ciocolată și biscuiți. Era ceea ce, pe vremuri, obișnuiau să comande, dar Antonia nici nu gustă din ele.

– Voiam să te văd, este adevărat. Dar numai pentru câteva clipe. Se opri și-l privi drept în ochi. Credeam că ai murit, spuse într-un târziu. Când soțul meu mi-a spus adevărul, am ținut să te văd. Cum de ai acceptat comedia asta sinistră ? M-ai decepționat cumplit...

– Văd că ți-ai revenit repede, spuse tânărul, stânjenit. Am văzut niște fotografii de la căsătoria ta cu senor Bernard. Pare foarte bogat.

– Este, ce-i drept, răspunse Antonia rece. Dar este un bărbat adevărat, care nu s-ar fi pretat, ca tine, la un astfel de târg. Mai ales pentru bani. Ai fi putut să-mi sfâșii inima, Paco. N-ai reușit însă, decât să mă rănești ușor. Noi nu ne iubeam cu adevărat. A fost doar o nebunie trecătoare, de tinerețe. De acum înainte nu ne vom mai vedea. Acum îți spun adio. Mă duc după bărbatul pe care-l iubesc.

Paco întinse mâna spre ea. Antonia se uită la degetele lui groase, cu unghiile netăiate. Simțea o repulsie, mai ales când se gândea, prin comparație, la mâinile fine și bronzate ale lui Carl...

Antonia ieși din restaurant, fără să dea mâna cu Paco. Găsi un taxi. Deși hotelul era la numai zece kilometri de Valencia, i se păru că străbate o cale mai lungă. Când

ajunse la Parador, avu o strângere de inimă. Maşina lui Carl nu se afla în parcare...

Îl întrebă pe portar dacă soţul ei se întorsese la hotel, dar acesta îi spuse că nu sosise încă. Ea luă cheia şi urcă în cameră. Carl nu lăsase nici un mesaj.

– Oh, pe unde umbli, răutăciosule ? Unde eşti ?

O oră de aşteptare i se păru un veac. Cineva urca pe scară. Ea sări nerăbdătoare şi deschise uşa. Dădu nas în nas cu femeia de serviciu, care se arătă surprinsă de o primire atât de călduroasă.

Puţin ruşinată, Antonia se aşeză la loc pe pat. Patul ei. Căci printr-o ironie a soartei, de data asta erau două paturi alăturate.

Nu mai putea suporta aşteptarea, aşa încât hotărî să iasă în faţa hotelului şi să-l aştepte acolo pe Carl. Tocmai când ieşea din hotel, zări, în sfârşit, maşina lui Carl apropiindu-se...

Uşoară ca fulgul, alergă în întâmpinarea soţului său.

– Oh, Carl, unde ai fost ?

– La lac.

Antonia încercă să şi-l închipuie pe Carl al ei, aşezat pe malul lagunei Albufera.

– Este mai mult de o oră de când te aştept.

– Voiam să-ţi las timp să te gândeşti.

Maşina era foarte aproape parcată de alta. Antonia se repezi în spaţiul îngust dintre ele şi se aruncă în braţele soţului său.

– Oh, Carl... mai spune-mi cuvintele acelea minunate... Oh, dragul meu... sărută-mă, strânge-mă în braţe.

Era primul lor sărut născut din dragoste împărtăşită. Un sărut pe care Antonia l-ar fi vrut necurmat. Oh, cât de bine îi era în braţele lui puternice, cât de mult iubea buzele acestea dulci şi lacome.

Cineva tuşi cu înţeles. Cei doi tineri se văzură nevoiţi să se despartă unul din braţele celuilalt.

– Iertaţi-mă, senor, se auzi o voce vorbind în spaniolă cu un puternic accent englezesc... Aş... aş vrea, dacă se poate, să mă urc în maşină.

Antonia izbucni în râs.

– Oh, scuzaţi-mă, răspunse Carl în engleză. V-am blocat trecerea.

– Nu-i nimic. Sunteţi în călătorie de nuntă ? continuă bărbatul făcând un semn cu ochiul.

Carl privi chipul strălucind de fericire al soţiei lui şi zâmbi.

– Da. Şi suntem abia la început !

Intrară în hotel şi luară liftul. Cum se închiseră uşile, Carl căută cu înfrigurare buzele Antoniei, pe care le sărută pătimaş şi tandru. Antonia se simţea copleşită de acea toropeală plăcută, care altădată o înspăimânta. Acum nu se mai temea de nimic. Dacă el o iubea cu adevărat, dacă Diana nu mai însemna nimic pentru el, putea în sfârşit să se lase purtată de dragostea ei pentru Carl. O înfrângere mai dulce nici că se putea închipui...

O dată ajunşi în cameră, Carl încuie uşa. Nimeni nu putea să le tulbure intimitatea. Atunci, Antonia se întoarse plină de curaj spre soţul ei. Venise ceasul adevărului.

– Să ştii că am fost tare nefericită. Mă temeam că nu mă iubeşti. Mai eşti îndrăgostit de Diana ?

Carl se încruntă.

– Cine a strecurat în căpşorul tău frumos ideea asta stupidă ?

– Nimeni ! Ba, dacă mă gândesc bine, tu, când mi-ai prezentat-o la Glyndebourne. Am aflat de la Laura că o ceruseşi în căsătorie şi că era o intenţie serioasă !

– Laura vorbeşte prea mult, răspunse el grav. Lucrurile n-au stat întocmai. N-am cerut-o niciodată în căsătorie pe Diana. Am fost amanţi şi atâta tot.

– Totuşi, la recepţia trecută, Diana ţi-a făcut curte...

– A vorbit despre căsătorie, ce-i drept, spuse el zâmbind ironic. Şi de bărbatul vieţii ei. Dar n-a pretins nici o clipă că eu aş fi acela ! Dar tu, gâsculiţă, ai tras repede concluzii greşite. Hai să fim serioşi ! Diana este o femeie de lume. N-ar cere în căsătorie un bărbat proaspăt însurat. Şi mai ales în prezenţa soţiei ! Imaginaţia ta bogată ţi-a jucat feste.

– Ai dreptate, Carl, mărturisi ea, plecându-şi privirile. Îmi reproşez că m-am îndoit de tine. Dar nu am nici o vină. Atâta timp m-ai lăsat în incertitudine ! Pentru tine, căsătoria noastră nu era una din dragoste, aşa că..

– Am spus eu aşa ceva ? o întrebă el calm.

– Nu, bineînţeles că n-ai spus. Dar m-ai lăsat să cred de atunci, de când...

– Ei bine, era o falsă impresie, o întrerupse el privind-o cu tandreţe.

– Oh, Carl, chiar gândeşti lucrul acesta ?

– Din tot sufletul, şopti el serios. Lasă-mă să-ţi dovedesc dragostea mea.

*
* *

Era pentru întâia oară când Antonia se trezea, înlănţuită de braţele lui Carl. Se simţea uşoară ca un fulg. Descoperise o mie şi una de plăceri nebănuite : căldura braţului lui protector petrecut pe după umărul ei, atingerea fină a pielii celor două trupuri atât de aproape

unul de celălalt. Renăscuse aidoma omizii celei urâte, care, după un somn lung în crisalida ei, își ia zborul îmbătată de fericire, în razele soarelui mijind la orizont, încântată de prefacerea sa în fluture.

Carl încă dormea. Antonia își reținu răsuflarea, de teamă să nu-l trezească. În brațele lui, gusta cu nesaț din cupa fericirii de a se simți, în sfârșit, femeie, femeia *lui*.

El știuse să trezească în ea un val de senzații noi. Cu prețul unei dureri părelnice, trecătoare, Antonia cunoscuse o mulțime de clipe minunate. Carl o iubise pătimaș, făcuse din ea sclava lui. Dar nicicând vreun stăpân nu fusese mai tandru, mai duios. După cină, făcuseră din nou dragoste, apoi stătuseră mult de vorbă, respirând adânc în adierea vântului de seară. Carl comandase șampanie. Așezați în dreptul ferestrei deschise, priviseră clarul de lună, mână în mână.

Carl se întinse, deschise ochii și când o zări lângă el păru surprins și încântat. Fremătătoare, ea aștepta un surâs din partea lui... Oh, era gata să mai moară de plăcere în brațele lui...

– Bună dimineața, dragostea mea. Ai dormit bine ?

În ochii lui Carl lucea o luminiță jucăușă.

– Oh, Carl, sunt în al nouălea cer !

El dădu la o parte păturile și dintr-o săritură, fu în picioare.

– Hai, vino să facem un duș ! exclamă el, trăgând-o din pat.

– Împreună ?

– De ce nu ? Nu am nimic de ascuns soției mele.

O oră mai târziu, coborâră la micul dejun. Antonia radia de fericire. Ochii îi sclipeau ca niște stele. Răzbătea din toată ființa ei acea frumusețe a femeii care se știe iubită. Îi zâmbi lui Carl.

– Ştii, iubitule, noi femeile avem în Spania o vorbă despre iubirea cea mare, despre bărbatul vieţii noastre.

Carl zâmbi.

– Spune-mi-o, şopti el cu vocea aceea care, acum, o făcu să freamăte de fericire pe tânăra lui soţie.

– Noi spunem : *la media naranja...*

– Cealaltă jumătate a portocalei...

Carl îşi cufundă privirile în ochii neînchipuit de frumoşi ai Antoniei.

– Eşi sigură că ai gustat-o, iubirea mea ?

Antonia privi cu candoare ochii aceştia care altădată o speriau şi rosti răspicat :

– Sunt cât se poate de sigură, dragostea mea. O citesc în ochii tăi... Tu şi eu... *La media naranja...*

– SFÂRŞIT –